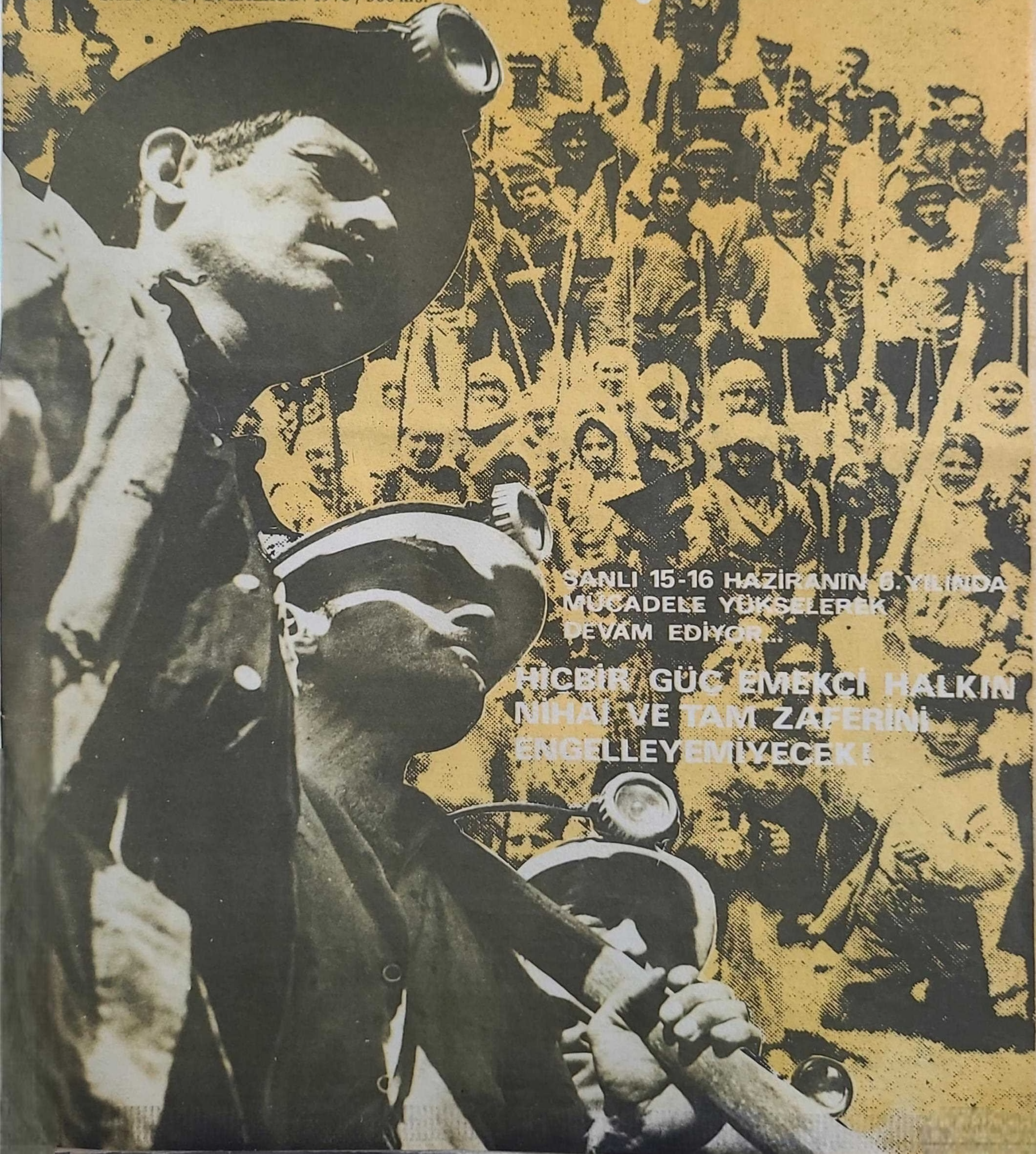
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 9 - 10 / 24 HAZİRAN 1976 / 500 krs.

Taner Akçam ın davası DGM de devam ediyor

SORUMLU MÜDÜRÜMÜZ TANER AKÇAM HAKKINDA DGM'Sİ TARAFINDAN AÇILAN DAVAYA DEVAM EDİLDİ. SAVCININ 500 SENEYİ AŞKIN CEZA İSTEDİĞİ DAVA "İLERİCİ" KAMUOYUNUN GÜ-MÜLDÜĞÜ DERİN BİR SESSİZLİK ALTINDA SÜ-RÜYOR. 9 HAZİRAN GÜNKÜ CELSEDE DAVA 6 TEMMUZ GÜNÜNE BIRAKILMIŞTIR.

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

8. sayının yayınlanmasından sonra bize ge-len yazıların yoğunluğu nedeniyle dergi bi raz geç ve iki sayı birarada yayınlanıyor. Bundan önceki iki sayımızı 12 sayfa yerine 16 sayfa ve şimdi elinizde bulunan sayıyı-da 20 sayfa olarak yayınladık. Bu nedenle sayfa sayılarının artması sonucu meydana gelen maliyet artışını karşılamak amacıyla yalnız bu sayı için fiatını 5.00 TL. yap - mak zorunda kaldık. Bütün arkadaşlarımızın anlayışla karşılayacağını umarız.

Dergide fazla haber ve fotoğraf yayınladı-ğımız yolundaki eleştirilere cevabımız ise; revizyonist ve oportünist fraksiyonla rın tavırlarını belgelemek ve teşhir etmek zorundayız.

Gelen mektup ve eleştirilerden anlıyoruz ki DEVRİMCİ GENÇLİK ülke çapında ilgiyle izleniyor. Buda bize ileriye dönük çabaları mız için güven veriyor.

Devrimci Selâmlar

DEVRİMCİ GENÇLİK

CHP Yöneticilerine Açık Mektup.

Siz, tabanının fersah fersah gerisinde olan CHP yöneticilerine bu mektubu yazmaya bizi zorlayan esas neden; gençlik kollarınızın fır-tınalı (!) raporudur. Bu raporla oligarşinin taze kanı olduğunuzu belgelemiş oldunuz.

Önce size tekrar şunu hatırlatalım: Sizin ta-banınızın önemli bir çoğunluğu anti-faşisttir. Ve tabanınız faşizme karşı olduğu içindir ki devrimcilerle birlikte Anadolu'nun birçok ye-rinde faşistlere karşı aktif bir şekilde müca-dele etmektedirler. Siz gerici yöneticilerin, faşizme karşı devrimcilerin öncülüğünde dövü-şen tabanınızın bu kararlı tutumunu, defalarca yayınladığınız bildirilerle kırmaya çalışmanı-za rağmen onlar mücadeleye devam ediyorlar.

"Solumuzdaki güçlerle de eylem birliği yapabi-liriz" diye halkın geneldeki özlemini de pota-nıza aktarma yoluna gitmede maharetinizi (!) gösterdiniz. Hem devrimcileri kast ederek on-larla eylem birliği yapmaktan söz ettiniz hem de bilinçli olarak gençlik kollarınız vasıta-sıyla devrimci kuruluşlara karşı asılsız bir ihbar kampanyasına giriştiniz. Aslında bu tav-rınız hem sizin asıl yüzünüzü bir kez daha teş-hir etmiş oldu hem de "solcu" geçinen ve CHP'yi "demokrasinin" eli güvercinli (!) bekçisi ola-rak gösteren revizyonistleri kitlelere teşhir etmiş oldu.

Biz kesinlikle şuna inanıyoruz ki, gençlik kol-larınız tarafından açıklanan bu polis raporunun gerçek sahipleri sizlersiniz. Burada gençlik kollarınız bu raporu sadece açıklayan bir araç durumundadır. Çünkü egemen sınıflar ittifakının taze kanı olan CHP'nin bugünkü gerici yönetimi şunu gayet iyi biliyor. "Yükselen halk muhale-fetini devrimcilere örgütlendirtmemeliyiz." Bu tesbitimizi aslında genel başkanınız açıkça be-lirtmiştir ve hatta daha da ileri giderek; dev-rimcilerin, ülkenin bütünlüğünü parçalayacak olan tehlike olduğunu vurgulamıştır. "Biz ol-mazsak bunlar (devrimciler) halkı alıp götürür-ler" korkusu içinde devrimcilere karşı kesin tavır almış bulunuyorsunuz. Ve devrimcilere karşı aldığınız bu tavırlar, egemen sınıfların yanında halka karşı aldığınız tavırların ta kendisidir. Aslında halkın gerçek öncüsü olan devrimcilerin, halkı egemen sınıflara karşı harekete geçirebileceğini bildiğiniz içindir ki devrimcilere karşı kesin tavır alıyorsunuz. Devrimcilere karşı özünde uzlaşmaz, kesin ta-vır almak zorundasınız. Çünkü siz sözde "sol" adına çıkarak halkın düzene karşı yükselen toplumsal muhalefetini yine düzenin çıkarları doğrultusunda harcamaya çabalıyorsunuz. Esas amacınız düzeni değiştirmek değil, düzene hiz-met etmek olduğu için halkın öncülerine karşı amansız bir saldırıya geçmiş oluyorsunuz. Fa-kat polislik yöntemlerinide kullanarak da ol-sa bize karşı giriştiğiniz saldırılarla bizi ancak ve ancak daha da güçlendirmiş olursunuz. Halkı, sizde uyutamıyacaksınız. Ve sizin bu çabalarınız egemen sınıfları yıkılmaktan asla kurtaramayacak ve bu köhnemiş düzenle birlik-te sizde yok olup gideceksiniz.

Siz gerici yöneticilere önemli bir sorunu da-ha hatırlatmakta yarar var. Mitinglerinizde devrimcilere karşı takındığınız gerici tavır; devrimcilerin halk kitlelerini yönlendirme-sinden korktuğunuz için, halkın doğru devrim-ci sloganlar etrafında toparlanmasından kork-tuğunuz için her mitingde devrimcilerle halkı karşı karşıya getirme çabalarınızdır. Devrim-cilerle halk şimdiye kadar hiç bir yerde kar-şı karşıya gelmediler. Ve hatta devrimcilerin yanında zaman zaman size karşı yer aldılar. Örnek mi? Son Tandoğan ve İskenderun miting-leri.

Siz hem özgürlükten, barıştan, demokrasiden dem vuracaksınız sonra da fikirlerini miting ve toplantılarda dile getiren devrimcilere karşı utanmadan saldıracaksınız. Zeki Alçın ve tayfasınında mitinglerdeki asıl "görevi" bu saldırı işi olacak. İşte bu durum bile sizin devrimcilerin kitleleri örgütleyecek olan bi-ricik doğru devrimci siyasetlerinden ne kadar korktuğunuzu açıklamaya yeter.

Sonuç olarak sizlere şunu hatırlatalım. Genç-lik kollarınızın açıkladığı rapor; 12 martta devrimcileri katleden Ali Elverdi'lerin ağzıy-la hazırlanmış, gerçek dışı, tamamen ihbar ni-teliğini taşımaktadır. Bu rapor sadece egemen sınıfların işine yaramıştır. Bu nedenle de anti-faşist tabanınızın devrim düşmanı siz ge-ricileri al aşağı edeceği inancındayız.

Biz CHP tabanına özellikle şunu duyurmakta ya-rar görüyoruz. Devrimci gençler olarak faşizme karşı olan herkesle, her örgütle eylem birliği yapmakta kesin kararlıyız. Ve fakat devrimci gençlik ve emekçi halk faşistleri ve doğrudan ya da dolaylı olarak faşistlere hizmet edenle-ri asla affetmeyecektir.

AYÖD - İYÖD

"Rızgari"nin 1. ve 2. Sayıları Toplatıldı.

- YOĞUN BASKILAR ALTINDA, MATBAALARIN BASMAYI KABUL ETMEMESİ SONUCU RIZGARİ DERGİSİ YAYININA GEÇİCİ BİR SÜRE ARA VERDİ
- SORUMLU MÜDÜR MEHMET UZUN 142/3. MADDEDEN TUTUKLANDI

RIZGARİ'ye yöneltilen baskıları bir basın toplantısıyla açıklayan arka-daşlar, baskıları şöyle anlatmakta-dırlar.

"21 Mart 1976 gününde çıkmaya baş-layan, Türkçe ve Kürtçe yayınlanan RIZGARİ dergisi yoğun faşist baskı-lar altında kalmış, matbaalar üze-rinde de yoğunlaştırılan baskıların sonucunda yayınına devam edemez bir duruma düşmüştür.

Dergimizin şimdiye kadar çıkan tüm sayıları (2 sayı çıkmıştır) topla-tılmış ve sorumlu müdürümüz Mehmet Uzun tutuklanmıştır. -

1. sayısı piyasaya sürülmeden daha matbaada iken toplatılmış ve yazı işleri müdürü hemen tutuklanmıştır. Derginin daha piyasaya çıkmadan top-latılması, milli baskıya karşı çık-ması ve kürtçe yayın yapmasının bir sonucudur elbette. Toplatma kara-rından sonra, matbaalara yöneltilen baskılar sonucu RIZGARİ'nin Ankara'-da basılması olanağı bulunamamış ve 2. sayı İstanbul'da yayınlanabilmiş-tir.

RIZGARİ'nin 2. sayısıda toplatıldı, ama mahkemenin toplatma kararı, top-latma işleminin yapılmasından iki gün sonra çıkabildi; Diyarbakır DGM'si, iki gün önce polis tarafın-dan el konulan dergi için, yasaklat-ma kararı çıkarttı.

RIZGARİ'nin yayınlanmasından hemen sonra derginin güney doğu Anadolu dağıtımını yapan KOMAL basım ve ya-yınevi üzerine de baskılar arttırıl-mış, Yayınevinin sahibi ile RIZGARİ arasında ilişki kurulmaya çalışıla-rak emniyette sorguya çekilmiştir. Aynı şekilde Hakkari Kültür Derne-ği yönetim kurulu üyeleride RIZGARİ' den dolayı sorguya tabi tutulmuşlar-dır.

Son olarak PTT Genel Müdürlüğü ya-yınladığı bir genelgeyle "Kürtçe ve Türkçe yapılmakta olan yayınların" görüldüğü yerde polise teslim edil-mesini ve dağıtımına engel olunma-sını istemiştir.

Bütün bu baskıların sonucu; köy ka-rakollarına kadar uzanan engellerle RIZGARİ'nin dağıtımı sabote edil-miştir.

Türkiye'de basım ve yayım hayatında: devrimci mücadele diyalektiğinde RIZGARİ'ye yapılan ne ilk ne de son olacaktır. Burjuvazi, ekonomik ve politik bunalımlara düştükçe, sal-dıracak, tutuklamalar yapacak, dev-rimci yayın hayatına son vermek is-teyecektir. Bugüne kadar da hep böyle olmuştur. Faşizmin teknik ve fiili engellemeleri, tecrit politi-kaları hiçbir şeyi halletmeyecektir. Dergimiz kapatılabilirde. Ama tüm bu yapılanlar, bugün olduğu gibi, geçici birer olay olacaktır. (RIZGARİ, Kürtçe'de "Kurtuluş" anlamındadır.)

- DDKD (DEVRİMCİ DEMOKRATİK KÜLTÜR DERNEĞİ) KURUCULARI TUTUKLANDI

DDKD'nin kurucuları olan 8 devrimci DGM'si tarafından gizli örgüt kur-dukları gerekçesiyle tutuklandılar. Mahkeme bundan 1,5-2 yıl önce kuru-lan derneğin, kuruluş bildirgesini vermedikleri gerekçesiyle, kurucula-rı hakkında 141/4. maddeden tutuk-lama kararı verdi.

Dernek kurucuları olan; İkram Delen, Bülent Şahin, Mehmet Şahin, Ahmet Göksoy, Rüştü Mütevellizade, Fadlı Kıran, Hamid Ceylani ve hazım Kılıç arkadaşlar 2.6.1976 günü tutuklan-mışlardır.

- TUTUKLU DDKD YÖNETİCİLERİNİN BASINA AÇIKLAMASI

CHP Gençlik Kolları'nın hazırladığı ve bir kısım basına bölüm bölüm yansıyan "gizli" Raporun genel olarak "yığınları aldatıcı" olduğunu be-lirten DDKD kurucu yönetim kurulu üyeleri yayınladıkları bir basın bildirisinde şunları açıklamışlar-dır: özetle veriyoruz

"Gizli" Raporda anlatılanlar; yasa-lara göre devrimci demokratik müca-deleyi götüren siyasal partiler ve demokratik kitle örgütleri konusun-da ilerici kamu oyunu şartlandırdı-ğı gibi, DDKD'nin nitelikleri ile ilgili olarak ileri sürülen görüşler provokasyon görüşlerdir."

"Yayınlanan rapor; halkların ara-sındaki güvensizliği körüklediği gibi, örgütümüz için DGM'de devam eden soruşturmayı da etkileyerek MC iktidarının anti-demokratik ve fa-şist davranışlarına bilinçli ve ka-sıtlı bir şekilde katkıda bulunmuş-tur. Örgütümüz DDKD İnsan Hakları evrensel beyannamesinin teminatı altında olduğu gibi Türkiye Cumhu-riyeti Anayasasının "örgütlenme öz-gürlüğü" esaslarına göre kurulan Devrimci-Demokratik Gençlik Örgütü-dür.....

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI
DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA
BASKI : D A I L Y--N E W S, Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

revizyonizme karşı mücadele ve 'SOSYAL EMPERYALİZM' teorileri konusunda tartışma

DERGİMİZİN 8.SAYISINDA YAYINLANAN "REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE VE SOSYAL EMPERYALİZM TEORİLERİ" BAŞLIKLI YAZI DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ SAFLARINDA ÇEŞİTLİ NOKTALARIN TARTIŞILMASINI SAĞLADI. TÜM SİYASETLERİ BULANIK SUDA BALIK AVLAMAKTAN İBARET BAZI ÇEVRELERİN ORTALIĞI BULANDIRMAK İÇİN GÖSTERDİKLERİ GAYRETLERE RAĞMEN BU TARTIŞMA DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ'NİN İÇİNDE BAZI KONULARIN DAHA YAKINDAN İNCELENEREK DOĞRU FİKİRLERİN KAVRANILMASI YOLUNDA İLERİ BİR ADIM OLMUŞTUR.

BİZLER BU DOĞRULTUDA TARTIŞMALARI BUNDAN SONRA DA SÜRDÜRECEĞİZ VE BİRLİĞİMİZİN TEMELLERİNİ DAHA DOĞRU FİKİRLER DOĞRULTUSUNDA YÜKSELTEREK İLERLEYECEĞİZ. BU SAYIMIZDAKİ YAZIMIZDA BU TARTIŞMALARIN BİR BÖLÜMÜNÜ AKTARIYORUZ.

DEVRİMCİ GENÇLİK

" 'Revizyonizm, sosyalizmi ve proleter enternasyonalizmini uygulamamaktadır' Devrimci Gençlik dergisinin 8. sayısında ileri sürülen bu görüşlerle "aşırı öznelciliğe" düşülmemiş, bilince tayin edici bir rol yüklenmemiş midir? Bugün Sovyetler Birliğinin Vietnam, Angola, Küba gibi ulusal kurtuluş savaşları veren ülkelere yardım etmesi karşısında yukarda ileri sürülen görüşleri savunmak mümkün müdür? Bu tavırlar proleter enternasyonalist tavırlar değil midir?"

Bu sorular her şeyden önce revizyonizm kavramının yeterince kavranılmamış olduğunu gösteriyor. Bu bizi revizyonizm ve onun politikası üzerinde biraz durmaya sevkedecektir. Zira revizyonizmin ne olduğunun yeterince kavranması bizi bu sorulara tereddütsüz olarak HAYIR diye cevap vermeye götürecektir.

Revizyonizm her şeyden önce "eksik-kötü" bir sosyalizm olarak ya da sosyalizmin bir çeşidi olarak ele alınamaz. Yine revizyonizm bir konuda ortaya çıkan hatalı bir davranış ve düşünce de değildir. O, sosyal ve sınıfsal temelleri, felsefi, iktisadi ve siyasi görüşleriyle bir bütündür ve en özet tanımlamasıyla marksizm in temel ilkelerinin değişen koşullar bahane edilerek inkar edilmesidir. Ve daima revizyonizm nihai hedefi gözardı eden bir politik tavır olarak kendini gösterir. Lenin'in revizyonizm üzerine incelemeleri dikkatle gözden geçirilecek olursa onun felsefi, iktisadi ve siyasi alanlardaki marksist tezleri "değiştiren" marksizm dışı bir ideolojik sistem olduğunu açık şekilde sergilediğini görürüz. Görünüşte marksizmi savunması bu durumu değiştirmez.

Bu gerçek günümüzde ortaya çıkan ve uluslararası bir özellik taşıyan modern revizyonizmin görüşlerinin dikkatle incelenmesiyle de açık olarak görülebilir. Gerçi bugün dünyada var olan ideolojik tartışmalar çok geniş bir alanı kapsamakta, karmaşık-kompleks-bir görünüm taşımaktadır. Yine de bütün tartışma konularının özünü oluşturacak noktaların incelenilmesi ve bir fikre-yeterli bir kanaate-varılması mümkündür.

Özellikle revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerinin incelenmesi yukardaki sorulara açıklık getirmesi açısından gereklidir.

Mahir Çayan modern revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerini şöyle özetliyor: "Tayin edici çelişme sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasındadır. (...) Sosyalist ülkelerin ekonomik kalkınma ritmlerinin yüksek olması sonucu sosyalizm ekonomik bakımdan üstünlüğünü kapitalist ülkelere kabul ettirecektir ve bu ekonomik ve sosyal üstünlük batı işçi sınıfı üzerinde etkili olacak ve onları harekete geçirecektir. Bu ekonomik ve sosyal üstünlük ve de güdülen barışçı politika emperyalizmin demogojik anti-komünizm propagandasını tesirsiz hale getirecektir. Bütün bunların sonucu Avrupa işçi sınıfı bütün halkın desteğini alarak iktidara gelecektir. Budur, kısaca özetlenirse modern revizyonizmin dünya devrimi stratejisi."
(Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı 20, Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine)

Bu devrim teorisi ve sosyalizme barışçıl geçiş anlayışı tabii ki daima olduğu gibi değişen koşullara dayandırılmak istenir. Dünya çapında meydana gelen değişmeler; nükleer vurucu güçlerin ulaştığı seviye nedeniyle bir yandan çıkacak yeni bir dünya savaşını önleme görevini dünya sosyalist ülkelerinin ve dünya komünist partilerinin merkezi (esas) görevi haline getirirken, bir yandan da sosyalizme barışçıl geçişin koşullarını da oluşturmuştur.

"Barışçıl geçiş teorisi" her şeyden önce marksist devlet teorisinin ve marksist devrim teorisinin açık bir inkarıdır. Bu tez sadece kelimenin özel anlamıyla "şiddete" dayanmayan bir devrim anlayışını içeriyor değildir. Revizyonist "barışçıl geçiş" teorisinin özü onun aynı zamanda burjuva devletin "şiddete dayanarak" parçalanması gereğini reddederek "burjuva devletin basitçe ele geçirilmesi yoluyla" eski düzenin ortadan kaldırılabileceğini ileri sürerek marksist devlet, devrim ve proletarya diktatörlüğü teorilerini ve sınıf mücadelesi ilkelerini temelinden reddetmekte olmasıdır.

Tüm revizyonistler'şiddet'sorununun özünü bulanıklaştırmak suretiyle kafaları karıştırmaya ve kendi pasifist revizyonist tezlerini kabul ettirmeye çalışırlar. Bunu yaparken "şiddet" sorununu en basit bir şekilde herhangi bir'kaba kuvvet' ve'zor' seviyesine indirgerler. Aydınlık Dergisi 56. sayısında bu konuda "Bu sebeple şiddet bütün sınıflar ve siyasi akımlar tarafından kullanılır. Hatta şiddete ilk defa baş vuranlar tarih boyunca daima gerici sınıflar olmuştur. Ezilen sınıflar ise gerici şiddete karşı kendini savunmak ve onu altetmek için devrimci şiddete başvurmuştur." diyor. Aydınlığın revizyonist yazarları modern revizyonistlere taş çıkartacak bir şekilde konuyu karmakarışık edip, marksist devlet ve devrim teorilerine ve dolayısiyle proletarya diktatörlüğü tezlerine sıkı sıkıya bağlı olan şiddet sorununu proletarya diktatörlüğünün karşısına dikiyor. Sonra "marksizmi revizyonizmden ayıran temel mesele şiddet meselesi değil proletarya diktatörlüğü meselesidir" diyor.

İşi bu suretle karmakarışık eden PDA'cıların buradan sonraki görüşleri de alabildiğine ilginçleşerek devam eder ve Portekiz'de revizyonistlerin "barışçıl geçiş" tezini terkettiklerini ileri sürmeye kadar vardırır.'Burjuva devletini basitçe ele geçirmek suretiyle devrim yapılabileceği'şeklindeki"barışçıl geçiş" ile 'şiddete' dayanan devrim"meselesi arasındaki farkı silah kullanmaya indirgeyen mantığın vardığı nokta işte budur. Gerçek ise ne Portekiz'de ne de başka bir yerde revizyonistlerin revizyonist "barışçıl geçiş" tezlerinden vazgeçmedikleridir. Onlar bugün,burjuva devletleri "ileri demokrasi,ileri demokratik hükümet,halktan yana hükümet(!)" şiarlarıyla ele geçirme çabalarına devametmektedirler.PDA'nın yakasını şimdilik bırakarak konumuza devam edelim.

"Dünya devrimi" konusundaki revizyonist tezler aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü ikincil plana atan yanlarıyla da incelenmelidir.

Devrimci Gençlik dergisinin 3. sayı başyazısının girişinde yer alan alıntıyı hatırlatmakta yarar vardır.
"Nihai zaferin ancak ileri ülkeler proletaryası tarafından kazanılabileceği muhakkaktır ve biz Rus, Alman, Fransız, İngiliz proletaryasının sağlama bağlayacağı işleri başlatıyoruz.

Fakat en başta doğu milletleri olmak üzere bütün ezilen sömürge milletlerin emekçi halklarının yardımı olmaksızın ileri ülkeler proletaryasının başarıya ulaşamıyacağını görüyoruz. Komünizme geçişin yalnız öncü tarafından gerçekleşemeyeceğini anlamalıyız." Lenin'in bu çözümlemesi onun "Sovyet Cumhuriyetimiz şimdi de doğunun bütün uyanan halklarını seferber edip onlarla birlikte milletlerarası emperyalizme karşı mücadeleye girmelidir" satırlarıyla birlikte ele alındığında açıkca görülmektedir ki onun dünya devrimi anlayışı temel-nihai-tayin edici güç olarak dünya proletaryasını ve sosyalist sistemi ele alırken ezilen ulusları ve onların anti-emperyalist mücadelelerini temel müttefik olarak değerlendirmekte ve ulusal kurtuluş savaşlarına dünya devrimü üzerinde tayin edici bir rol verilmektedir.

Modern revizyonizmin devrim teorisi ise tayin edici çelişme olarak kapitalizmin güçleri ile sosyalizmin güçleri arasındaki çelişmeyi ele alırken ulusal kurtuluş savaşlarına tali bir rol vermektedir. (Geçerken değinmeliyiz ki modern revizyonizmin bu tezlerine karşılık Çin Komünist Partisi (ÇKP) tam tersi bir görüş savunmaktadır.ulusal kurtuluş savaşlarının önemi vurgulanırken,çağımızın temel çelişmesi olan burjuvazi ile proletarya arasında, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişmeyi ihtiva etmiyor olması-Çin kendisini III. dünya ülkeleri arasında görüyor!-dikkate değer bir noktadır.)

Modern revizyonizm ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü tali plana atarken sömürge ve yarı sömürge ülkelerle ilgili olarak "kapitalist olmayan yol" tezini ileri sürmektedir. Bu tez özetle şöyledir: "Kapitalist olmayan "geri kalmış" ülkeler sosyalist blokla ilişkiler içerisinde ve onların iktisadi yardımlarıyla emperyalizmden bağımsızlaşacak, sosyalist sistemin başarıları onlara sosyalizmin daha iyi bir sistem olduğunu kabul ettirecek ve sosyalist sistemle bütünleşerek komünizme geçecekler". Revizyonist kapitalist olmayan yol tezleri özetle proletaryanın öncülüğünü reddeden burjuvazinin öncülüğünde (devlet mekanizması parçalanmadan, barış içinde!) sosyalizmin gerçekleştirilebileceğini ileri süren marksizmin temel tezlerini reddeden ve onun sınıf mücadelesi ilkelerini reddeden görüşlerdir.

Revizyonistler "kapitalist olmayan yol" tezlerini Lenin'e dayandırmaya çalışırlar. Gerçi Lenin de bir kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçişten söz eder, ama bu görüşler özetle "işçi sınıfı hiç olmayan ya da hiç denecek kadar az olan "geri" ülkelerde köylülüğe dayanarak komünist partilerin iktidarı ele geçirebilecekleri ve ileri sosyalist ülkelerin yardımıyla kapitalist olmayan yoldan komünizme geçebilecekleri şeklindedir ve açıkca görülebileceği gibi revizyonist tezlerle hiç bir ilişkisi yoktur. Lenin köylülüğe dayanarak iktidarı ele geçiren komünist partilerin önderliğindeki ülkelerin kapitalist olmayan yoldan komünizme geçebileceğini ileri sürer. Yoksa Suriye, Irak, Hindistan gibi burjuva önderliğindeki ülkelerin değil!

(Burada yine bir parantez açarak bazı konuları daha hatırlatmanın tam zamanıdır: sovyetlerin kapitalist olmayan yol tezleri Çin'in III. dünya politikalarından ne kadar farklıdır? İki süper devlete karşı İran, Şili, Türkiye gibi ülkeleri desteklemek Çin'in temel politikaları değil mi? Ve dünya devriminin temel güçlerini bu III. dünya ülkeleri oluşturmuyorlar mı? III. dünya tahlili-içinde sosyalizm güçleri ile kapitalizm güçleri arasındaki çelişmeden hiç söz edilmiyor olması şüphesiz sadece bir rastlantısal eksiklik değildir!)

Konuyu daha fazla dağıtmadan başlangıca dönelim. İşte bugün Sovyetler Birliği'nin dünya politikasının üzerinde yükseldiği görüşleri bunlardır.

Gerek sosyalist ülkelerle, gerek ulusal kurtuluş savaşları veren ülkelerle (evet, özellikle onlarla!) gerekse diğer emperyalist kapitalist ülkelerle olan ilişkilerinin tümü esas olarak bu revizyonist tezler tarafından belirleniyor. Onun ulusal kurtuluş savaşlarını desteklemekte ve emperyalist saldırganlığa karşı çıkmaktaki duraksamalı politikaları revizyonizmin bir görüntüsü olarak ortaya çıkmaktadır. Görünüşlerdeki her hangi bir duruma bakarak öz hakkında bir hüküm vermek doğru bir tavır olamaz. Bu bakımdan herhangi bir şekilde, Vietnam'da, Angola'da ya da Küba'da herhangi bir durumdaki tavrının olumlu yanına bakarak "onların revizyonistlikten vaz geçtiği(!) sonucuna varmak mümkün değildir. Bu konuda bize gönderilen bazı eleştirilerde ileri sürülen "revizyonistlerin proleter enternasyonalist bir siyaset izlemedikleri" değerlendirmesinin "aşırı öznelcilik"(?) olarak değerlendirilmesini anlamaya imkan yoktur! "Zaman zaman revizyonist politika uygulamaya çalışıyorsada birer marksist-leninist olmamalarına rağmen işçi sınıfının bilimine uymak zorunda kalmak-

DEVAMI 4. SAYFADA.

tartışma

SAYFA 3'DEN DEVAM.

tadırlar." Eğer böyle ise, eğer canları istemeye istemeye de olsa onlar işçi sınıfı bilimine uymak zorunda kalıyor, proleter enternasyonalist, sosyalist bir siyaset izlemeye mecbur kalıyorlarsa (öznel iradelerine rağmen!) evet gerçekten böyle ise onlar canları istese de istemese de sosyalisttirler(!) revizyonist değildirler. Bir insanın canının ne istediği, ya da kafasının içinde ne olduğu önemli değil, önemli olan onun "eyleminin muhtevasıdır". Revizyonist kliğin eyleminin muhtevası sosyalistse eğer, o sosyalist ve proleter enternasyonalist bir politika yürütüyorsa revizyonist klik sosyalisttir(!) Bu mu iddia ediliyor? BUNLAR GERÇEK MI? İleri sürülen eleştirilerden daha ciddi bir sonuca varmak mümkün değildir. Bu tür görüşlerin ciddi olarak savunulabilecek görüşler olmadığı ortadadır ve tartışma götürmez olarak ortadadır ki revizyonizmi onun politikasından ayırdetmeye imkan yoktur.

Elbette revizyonist politika "saf" bir politika değildir. Bu anlamda yaptığı her şey olumsuz ve karşı çıkılması gereken şeyler değildir. Ama bir şeyin kendi bünyesinde zıddını da taşıyor olması ona karakterini veren, adını takan hakim özelliğinin belirtilmesine engel teşkil edemez.

Hiç tereddütsüz söyleyelim ki, revizyonistler Angola, Küba ve Vietnam'a rağmen revizyonisttirler! Onların ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmeleri revizyonizmden vazgeçtikleri anlamına gelmemektedir. (Zaten revizyonizmin ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmemek olduğu da nereden çıktı?)

Ancak bütün bu söylenenlerin hiçbirisi Sovyetlerin ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmelerinin olumlu yanının inkar edilmesi ve karşı çıkılması gerektiği anlamına gelemez. Ama bu olumluluk Sovyet politikaları açısından belirleyici değildir. Sovyetler Birliği'nin esas olarak yukarda kısaca açıklamaya çalıştığımız görüşleri tarafından belirlenen politikalarının belirleyici özelliği proletar enternasyonalist ve sosyalist bir politika olmamasıdır.
Özetle, revizyonizmi onun politikasından ayırmaya imkan yoktur. En genel bir ifadeyle tüm revizyonist politikaların özü onun asıl hedefi, nihai amacı göz ardı eden bir muhteva taşımasıdır. Detant-barışçıl geçiş-ileri demokrasi ve de barış demokrasi ve sosyal ilerleme safsatalarında ifadesini bulan politikasının dünya devriminin açısından olumsuzluğu ortadadır. Ve ortadadır ki içteki uygulamasıyla da Sovyet devrimini yolundan saptırmaktadır.

> "Devrimci Gençlik Dergisinin 8. sayısında "bugün Sovyetler Birliğinde sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci yaşanmaktadır" deniyor. Oysa 3. sayıda "geçiş aşaması tamamlandıktan sonra artık geriye dönüş imkansızdır deniyor"du. Bu iki görüş çelişkili değil midir?"

Herşeyden önce geçiş dönemi, sosyalizm ve komünizm aşamaları hakkında açık ve doğru tanımlamalara ulaşmak gerekir. Marks'ta sosyalizm komünizme geçiş dönemi olarak ele alınır. Lenin de devrimden sınıf farklılışmasının ortadan kalkacağı sınıfsız toplumun kurulacağı döneme kadar olan dönemi komünizme geçiş dönemi olarak inceler. Farklı olarak Lenin de işçilerle köylüler arasındaki farklılığın kaldırılacağı döneme kadar olan dönemde tam olarak sosyalizmin kurulmadığı ileri sürülür. Literatürdeki farklı ifadeler ve farklı terimlerin incelenmesini bir yana bırakırsak geçiş dönemi bir bütün olarak sosyalist devrimden işçi sınıfı ile köylülük arasındaki farklılığın ortadan kalkacağı aşamaya kadar olan bütün bir tarihsel dönemi kapsar. Burada önemle işaret edilecek iki nokta bu dönemin ne kafa ve kol emeği arasındaki farklılıkların ortadan kaldırılacağı komünizmin en yüksek aşamasına kadar uzatılabileceği ne de işçi ve köylülük arasındaki farklılığın ortadan kalkmadığı aşamaya kadar kısaltılabileceğidir. Bu kısa bilgiler ışığında baştaki değerlendirmeleri tekrar gözden geçirirsek; evet işçi sınıfı ile köylülük arasındaki farklılıkların ortadan kaldırıldığı komünizmin ilk aşamasına geçilmesinden sonra (yani geçiş döneminin tamamlanmasından sonra-buna sosyalizmin tam olarak gerçekleştirilmesinden sonra da diyebiliriz) geriye dönüş imkansızdır. Ve yine evet; bugün Sovyetler Birliği'nde sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci yaşanmaktadır (burada sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci derken kastedilen geçiş döneminin tamamlanmasından sonraki-yeni sosyalizmin tam olarak gerçekleştirildiği-aşamadan kapitalizme geri dönüş değildir. Burada geçiş dönemi içindeki sosyalizm doğrultusunda olmayan tarihsel süreç kastedilmektedir.) evet, "sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci" yaşanmaktadır diyoruz zira Sovyetler Birliği'nde geçiş aşamasının tamamlanıp komünizmin ilk aşamasına geçildiğini, sınıfsız toplum aşamasına geçildiğini kabul etmiyoruz.

Kruchev ilk olarak Sovyetler Birliğinde sınıfsız toplum aşamasına geçildiğini ileri sürerek proletarya diktatörlüğü ve proletarya partisine ihtiyaç kalmadığını ileri sürmüştü. Ama Kruchev döneminde bu "tesbitler"le beraber getirilen ekonomik reformlar göz önüne alındığında görülür ki "üretimin arttırılması", "ekonominin rasyonalizasyonu" amaçlarıyla(!) getirilen tedbirler toplumdaki farklılıkların artmasına yol açacak bir muhtevadadır. Ve önerilen parasal ödünler ve primler ancak geçiş dönemi içinde uygulanabilecek bir özellik taşırlar.

"Geçiş aşamasının tamamlandığı" görüşü daha işin başında bu iddiayı ileri süren modern revizyonistlerce çürütülmüştür!

> "Bugün Sovyetler Birliğinde revizyonizm sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açıyor" deniyor. Burada iradeye tayin edici bir rol verilmek suretiyle "aşırı öznelciliğe" düşülmüyor mu?
> Politikaya ve kişilerin iradesine toplumların gelişmesinde belirleyicilik tanınabilir mi?
> Kapitalizmin canlanmasından ne kastediliyor?"

Bugün dünya çapında ortaya çıkan modern revizyonizmin dikkat edilmesi gereken yanı ve özelliği şüphesiz ki onun içinde doğup geliştiği maddi ve tarihsel koşullardır, ve o ancak bu tarihsel dönemin kendine özgü geçiş dönemi koşulları çerçevesinde en iyi bir şekilde kavranıp açıklanabilir. Bu çerçeve içinde modern revizyonizmi incelemeye devam ederek yukardaki sorunlar karşısında açıklık sağlamaya çalışalım.

Modern revizyonizmin politikasının nihai hedefi göz ardı eden bir özellik taşıdığını belirtmiş ve dünya çapındaki politikalarının dünya devriminden vazgeçme anlamına gelebileceğini anlatmaya çalışmıştık. Geçiş dönemi sorunları çerçevesindeki politikaları da esas itibariyle "sınıfsız toplumun inşası" olarak ifade edebileceğimiz nihai amacı göz ardı eden bir özellik taşır.

Bugün revizyonistler Sovyetler Birliği'nde sınıf farklılıklarını ortadan kaldırma, sınıfsız toplum inşa etmek yolunda bir politika takip etmiyorlar.

Onlar bir yandan yığınların ideolojik ve kültürel yönden eğitilmeleri çabalarını ve dolayısıyla sosyalizmi inşa mücadelesinin bu yanını ihmal etmekte, bunun yerine yığınların depolitizasyonu şeklinde bir uygulama sürdürmektedirler.

Diğer yandan onların ekonomi politikaları da esas olarak sovyet toplumunda sınıf farklılıklarını azaltacak sınıfsız toplum hedeflerine ulaştıracak bir yönde olması gerekirken tam tersine bir özellik göstermekte, "güncel sorunlara çözüm getirmek, üretimi arttırmak ve ekonomiyi rasyonalleştirmek gibi" sebeplerle yürütüldüğü ifade edilen uygulamalarla toplumdaki sınıf farklılıkları azalacağına arttırılmakta, toplumun gelişim doğrultusu saptırılmakta ve böylece sovyet toplumu adeta bir "tüketim toplumu" olma yönünde gelişmeye, çürümeye sevkedilmektedir.

Bütün politikalara, ekonomik "reform"lara, teşvik ve primlerin ağırlıklı olarak kullanılmasına revizyonist bir öz veren esas bu noktalardır.
Zira ekonomik uygulamaların muhtevasını açıklayan şey onun hangi politikaya hizmet ettiği hangi doğrultuda kullanıldığı meselesidir.

NEP dönemi uygulamaları için (Yeni ekonomik politika- 1920'lerde Sovyetler Birliğinde tarımsal alandaki bazı sorunları çözme amacıyla yürütülen uygulama) "Bu kapitalizmin geri getirilmesidir" diyenlere karşı "Hayır" diye cevap veriyor Stalin. "NEP partinin politikasıdır. Sosyalist unsurların kapitalist unsurlarla mücadelesini uygun gören ve sosyalist unsurların kapitalist unsurlara karşı zaferini hesap eden politikasıdır. (Leninizmin İlkeleri)
(Burada herhangi bir kapitalist unsurun varlığını kapitalizmin varlığının kanıtı olarak ileri süren baylarla artık tartışmaya gerek kalmadığı açıktır)

Partinin toplumu ileriye doğru geliştirmeye yönelik politikaları bazı nedenlerle geri çekilmeleri gerektirebilir. Bu arada teşvik ve primlere de başvurulabilir. Bu değildir esas önemli olan. Önemli olan çalışmanın teşvikinde parasal ödüllerin kullanılmasının azalma yönünde olması yerine artmasıdır ve H.Magdoff'un belirttiği gibi "parasal ödüllerin geniş bir şekilde kullanılmasıyla iktisadi hayatın her düzeyinde yerleşen hiyerarşik düzen toplumdaki farklılıkları büyüten ve sürdüren bir insan ilişkileri düzenini yaratır ki bu farklılıklar fabrika ve büroda iş bölümü gereği olarak emir veren ve uygulayanlar arasında olmaktadır."

Böyle bir durumda; parti politikasının revizyonist bir karakter taşıması halinde nasıl bir gelişme ortaya çıkabilir? Geçiş döneminin hakim özelliği, işçi sınıfının iradi eylemiyle yukardan aşağı sosyalizmin inşa edildiği bir tarihsel süreç olmasıdır. "Proletarya diktatörlüğü eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı hem kanlı hem kansız, hem şiddete dayanan hem barışçıl, hem askeri hem iktisadi, hem pedagojik hem yönetsel inatçı bir mücadeledir" diyor Lenin. "Milyonlarca ve on milyonlarca insandaki alışkanlığın gücü en korkunç güçtür. Mücadelede döğülmüş demirden bir parti olmadan, böyle bir mücadeleyi başarıyla sürdürmek olanaksızdır"(abç) (Sol Komünizm)

Böyle bir parti olmadığı, partinin revizyonist bir politika izlediği bir durumda; "proletarya diktatörlüğü denen o inatçı mücadelenin başarılı bir şekilde sürdürülemediği" bir durumda toplumsal gelişme ne yönde olacaktır? Toplum, herşeye rağmen toplumların "diyalektik materyalist gelişimi doğrultusundaki" "sosyalizme doğru ilerleyişine" devam mı edecektir?

Şüphesiz ki hayır! Şüphesiz ki proletarya partisinin doğru politikasının, "yönetsel, askeri, iktisadi, pedagojik mücadelesinin" yürütülmediği koşullarda kapitalist unsurlar, burjuva alışkanlık ve gelenekleri, burjuva eğilimleri canlanmaya başlayacak ve "geriye doğru" işleyen bir süreç meydana gelecektir.

Bu süreç bizatihi kapitalizmin kendini değil ama kapitalizme geçme olasılıklarının güç kazandığı bir süreçtir. İşte bu sebeplerle "revizyonistler içte sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açıyorlar."

Bu tespitlerin "aşırı öznelcilik"le bir ilgisi olmadığı açıktır.

Marksizmin tarihsel gelişmeyi kavrayışı ne insan iradesinin rolünü reddeden bir kaba gerekirciliğe(determinizm) dayanır ne de sadece insan iradesinin sonucu olarak gören volantarizme (iradecilik). "Marksist devrim teorisi hem determinist hem de volantarist (iradeci) dir. Bu ikili yön diyalektik bir bütün oluşturmaktadır" İradi, subjektif faktörler karşısında maddi temelin nihai belirleyiciliği materyalizmin idealizm karşısındaki ilk esaslı mevziidir. İlk kavranılması gereken noktadır. Ve yine evet, toplumsal sistemlerin diyalektik gelişmesi son tahlilde insan iradelerinden bağımsız bir doğrultu, ileriye doğru bir doğrultu izler.

Marksizmin tarihsel materyalist tezlerinin politikanın önceliğini savunan görüşlerin aksine politik etkenlerin en sonunda ekonomik yapı tarafından belirleneceği şeklindeki çözümlemesini doğru olarak kavrayabilmek için her şeyden önce şu noktalara dikkat edilmesi gerekir.

İlk olarak bu çözümleme tarihsel gelişimin genel doğrultusu için geçerlidir. Tarihi gelişmenin her anına mekanik bir şekilde uygulanamaz.

İkinci nokta politik etkenler ekonomik etkenler karşısında fonksiyonsuz bir unsur değildir, aksine aktif bir unsurdur.

üçüncü olarak (ki bu husus ilk iki hususun sonucu olarak ortaya çıkmaktadır) politik etkenlerin ekonomik yapı üzerindeki rolü toplumların gelişme aşamalarının değişik aşamalarında farklı bir etkiye sahip olur.

Bu hususları dikkate almak suretiyle diyebiliriz ki bir toplumun sosyalizme doğru ileri mi gideceği yoksa kapitalizme doğru geriye mi gideceği sorunu- bütün bir geçiş dönemi için- politik üst yapının fonksiyonlarıyla ilgilidir. Politik etken-bu dönem için belirleyicidir.

Ancak bu etki de geçiş döneminin başından sonuna kadar aynı düzeyde kalmaz. Sosyalizmin inşasının ileri dönemlerinde politika karşısında ekonomik etmenler giderek artan bir etki gösterirler. Başlangıçta toplumun sosyalizme doğru gelişmesini ekonomik faktörlere rağmen politik üst yapı tayin eder. Sosyalist ekonominin inşası ilerledikçe ekonomi ile birlikte fakat yine politik etkenler tayin eder. Geçiş döneminin sonuna kadar azalan bir eğilim seyretsede politik üst yapının belirleyiciliği devam edecek, dönemin tamamlanmasından sonra ise politika ile ekonomi arasındaki bu ilişkiler kombinezonu tersine dönecektir. Geçiş dönemi sürecinde ekonomik alt yapı ile politik üst yapı arasındaki ilişkilerin doğru kavranılışı böyle olmalıdır.(X)

Bu bilgilerin ışığında Sovyetler Birliğinde "revizyonist politikaların kapitalist unsurların canlanmasına yol açarak bir geri dönüş sürecinin oluşturduğu şeklindeki çözümlememizin "aşırı öznelcilik" değil, tam tersine marksist bir tahlil olduğunu söyledikten sonra tartışmayı sürdürecek konunun daha da açılmasına çalışalım.

> "Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarda olduğundan sözediliyor. İktidar ve hükümet kavramları aynı değildir. Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir hükümetten sözetmek, asıl iktidarın ise proletaryaya ait olduğunu söylemek doğru olmaz mı?"

Hükümet ile iktidar'ın farklı kavramlar olduğu doğrudur. Hükümet siyasi iktidar araçlarından bir tanesidir.

Ancak bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmi partiye, dolayısıyle "ancak yürütme organına hakim olabilen bir klik" olarak görmek suretiyle gerçek iktidarın işçi sınıfına ait olduğunu ileri sürmeye olanak yoktur.

Her şeyden önce ortada bu iddiayı haklı gösterebilecek hiç bir belirtinin olmadığını söylemek zorundayız. Hatta tam aksine her şey; gerek revizyonizmin yirmi yıldır süren yerleşik, kalıcı ve (tüm Sovyet politikaları üzerindeki) etkin varlığı olgusu, gerek Sovyet revizyonizminin maddi temelleri konusundaki bilgilerimiz böyle bir iddianın ileri sürülemiyeceğini ortaya çıkaran kanıtlar niteliğini taşır.

İlk olarak sadece hükümet ve parti üzerinde "sınırlı bir etkiye sahip olan bir eğilimin" yirmi yıllık "proleter iktidara" rağmen nasıl olupda etkinliğini devam ettirebildiği, nasıl tüm Sovyet politikalarını etkin bir şekilde yönlendirebildiği soruları açıklamanın güçlüğü ile karşılaşılacaktır. İktidar ve hükümet ayrı-birbirleriyle çelişen güçler- olarak ortaya çıktığı zaman, bu çelişkili durum uzun süre devam edemez. (Herhalde böyle bir tarihsel olayı açıklamak için şu "ünlü" halkın ve proletaryanın aldatılıp-kandırıldığı(!) şeklindeki hikayeci mantığa başvuramayız.) "Hükümet" kendisiyle uyuşmadığı iktidara uymak zorunda kalır.

Öte yandan Angola, Vietnam gibi-örneklerin sovyet politikaları açısından belirleyici olmadığını yukarda anlatmaya çalışmıştık-"revizyonist hükümetin proleter iktidara uymak zorunda kaldığının" bir kanıtı olarak da ileri sürmenin de kabul edilebilir bir düşünce tarzı olmadığı ortada...

Ancak buraya kadar söylenenler hep "belirtilerle" ilgili şeyler. Konuyu önce proletarya partisinin proletarya diktatörlüğü üzerindeki rolünü kuramsal düzeyde inceleyerek, sonra da sovyet revizyonizminin maddi temelleri konusunda biraz derinleşerek bu noktaların açıklığa kavuşması hususunda belirtilerle uğraşmaktan uzaklaşabiliriz.

İkinci olarak gerçekte "revizyonist bir partiye rağmen proletaryanın iktidarı" iddiaları herşeyden önce proletarya diktatörlüğü ile parti arasındaki ilişkilerin niteliğini göz ardı etmektedir.

Evet; proletarya diktatörlüğü parti diktatörlüğü olarak anlaşılamaz, bu ikisinin özdeşleştirilmesi doğru değildir. Bunları destekleyecek sayısız "alıntı"ya baş vurmak mümkündür. Ama marksist ustalardan alınacak bu "alıntıların bir tekinden bile proletarya diktatörlüğünün "partisiz" ve "partiye rağmen" yürüyebileceği konusunda delil olabilecek en küçük bir ifade bulmak mümkün değildir.

Üstelik, tam tersine proletarya diktatörlüğü için partinin vazgeçilmez anlamı üzerine çok kesin ifadeler taşıyan sayısız alıntıya başvurmak mümkündür. Ancak, "proletarya diktatörlüğünün devam ettirilebilmesinin şartı olarak, proletaryanın diğer bütün sınıf örgütlerini ve siyasal iktidar araçlarını birbirine bağlayan bir düğüm noktası olarak, ve en başta tüm sınıfların, proletarya diktatörlüğünün, devletin ve bizatihi partinin kendisinin ortadan kaldırılacağı bir düzenin gerçekleştirilmesi için olanı olmak üzere; proletaryanın tüm sınıf siyasetlerinin yürütücüsü olarak partinin vazgeçilmez rolünü kanıtlamak için (marksizm-leninizmin bu en temel ilkelerinin doğruluğunu desteklemek için) bir tek alıntıya bile gerek olmadığı kanaatindeyiz.

Evet; proletarya diktatörlüğü parti diktatörlüğü ile eşanlamlı kabul edilemez, ve revizyonistler yukarda sıralanan bütün noktaları gözardı ederek proletarya diktatörlüğünü parti diktatörlüğü olarak göstermeye çalışırlar! Ama biz biliriz ki parti proletaryanın sınıf düşüncesinin gerektirdiğinden ayrı bir siyaset izliyorsa, proletaryanın tüm sınıf örgütleriyle bağlarını koparmışsa ve bu arada siyasal örgütlerle ve de devlet kurumlarıyla (özellikle polis ve ordu) proletaryanın bağları (zorunlu olarak) kopmuşsa, böyle bir durumda partiye (ve onun ordu ve polis üzerindeki egemenliğine) rağmen proletarya diktatörlüğünün varlığından sözetmeye imkan yoktur! ancak, revizyonistler proletarya diktatörlüğünün parti diktatörlüğü anlamına geldiğini ileri sürerek proletarya diktatörlüğünün varlığını iddia ederler!

Ve nihayet konunun özüne inerek Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmin somut bir incelemesi bizi yukardaki konularda sağlıklı bir açıklığa ulaştıracak noktadır. Bu dergideki böyle bir yazının sınırlarını hayli aşan bir konu ile ilgili burada şimdilik hiç değilse genel bir yaklaşım şeklinde bir anahtar verilmesine ihtiyaç var.

1950 yıllarında Sovyetler Birliği'nde "zuhur eden" modern revizyonizm her şeyden önce doğup geliştiği -ona hayat veren- somut maddi koşulların; genel olarak geçiş dönemi özel olarak Sovyetler Birliğindeki geçiş dönemi koşullarının sorunları içinde incelenilerek kavranılabilir.

Sovyetler Birliği'nde devrimin sonrasında karşılaşılan ilk engeller geçilip devrim belirli bir oranda yerleştikten sonra büyük çaplı endüstrinin, makina üreten makinalar sanayiinin kurulması çabaları sosyalist ekonominin canalıcı bir sorunu olarak görülmüştür. Devrimin ilk otuz yılı sanayide ve tarımda küçük üretimin tasfiyesi aşağı yukarı gerçekleştirilmiş, tarımda kolhozlar ve devlet çiftlikleri ağırlıklı olarak yerleştirilmiş, sanayide ise büyük çaplı endüstri ABD'dekinin bir misli fazla bir yüzdeye ulaştırılmıştır.

Buna karşılık tarımda makinalaşmaya rağmen üretim artışı sağlanamamıştır. (tek bir örnek: buğday hasadı rekoltesi devrimin başlangıç yıllarındakinden daha fazla bir rakama yükselememiştir)

Sanayide ise seçilen model -makina üreten makinalar sanayiinin önceliği- zaten yatırımların kısa sürede tüketim malları arzına dönüşmesini sağlayamayacak bir nitelik taşımaktadır. (Burada herhangibir yanlış anlamaya meydan vermemek için hemen söyleyelim; bunları söylerken Sovyetlerdeki Lenin ve özellikle Stalin dönemlerini kapsayan ekonomik tercihlerin (=sanayinin önceliği ve sanayide ağır ve büyük çaplı sanayinin önceliği) hatalı olduğunu ileri sürmüyoruz. Tersine bu politikaları doğru tercihler olarak görüyoruz.)

Bunlara savaş yıllarındaki ekonomik tahribat, fabrikaların ağırlıklı olarak savaş araç ve gereçleri, silah üretimine tahsisinin yarattığı sonuçlar da eklenince, üretimin arttırılması büyük bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Bu noktada iki siyaset, iki farklı tercih belirmiştirki bunlardan bir tanesi kişileri daha çok çalışmaya sevketmek için parasal teşvik, merkezi planlamanın gevşetilmesi (bürokratik mekanizmanın yumuşatılması) vb. gibi kapitalist tekniklerin uygulanmasını öneren bir siyasetdir. (Diğeri toplum çıkarları için bireysel çabanın arttırılmasını teşvik eden "sosyalist yarışma" düşüncesi etrafında kümelenen kültür devrimi esprisi)

Kapitalist tekniklerin ağırlıklı olarak kullanılması eğilimindeki sağ düşünce genel olarak işletme yöneticileri, teknisyenler ve parti içindeki sağ unsurlar tarafından savunulmuştur. Bu iki eğilim arasındaki mücadele Stalin döneminde de sık sık görülmüş, sağ eğilimin partiye hakim olma olasılıklarının belirdiği her seferinde Stalin tarafından sert bir şekilde bastırılmıştır. Ama tam olarak hiç bir zaman sorun çözüme ulaştırılamamıştır.

Stalin sonrası dönemde bu mücadele hız kazanmış ve revizyonizmin 1956 daki partiye hakimiyeti ile önemli bir dönemece ulaşmıştır. Kruchev revizyonizmi en yalın biçimdeki işletme yöneticileri ve teknokratların "sağ ideolojilerinin" partideki zaferinin ifadesidir.

Brejnev döneminin başlarında ve diğer bazı zamanlarda bu eğilim zaman zaman geri adımlar atsa da (ki Kruchev'in işbaşından uzaklaştırıldığı dönem de bir çok revizyonist tezin -ki bu arada halkın devleti halkın partisi tezleri ile birlikte bir çok reform ilkelerinin geri alınması anılabilir) 1956 dan sonraki sürecin esas özelliği revizyonizmin etkinliğini ve tüm devlet organlarındaki hakimiyetini arttırması yönünde olmuştur. Bugün Sovyetler Birliği'ndeki sürecin son geldiği nokta hakkında ayrıntılı bir bilgi sahibi olmasak da, bilinen iktisadi uygulamaların niteliği, sürdürülen politik çizgi, detant, barış içinde geçiş; herşey artık sürecin başından beri tanıdığımız çizginin kendi hakimiyetini yerleşik bir hale getirdiği fikrini desteklemektedir.

> "Geriye dönüşün tamamlanması kapitalizmin yeniden inşası barış içinde mümkün müdür?"

Devrimci Gençlik Dergisi'nin 8. sayısında bu konuda "sosyal emperyalizm teoricileri" kastedilerek şöyle deniyor. "Onlar revizyonizmin iktidara geçmesiyle geriye doğru dümdüz bir hat izlenerek kolayca ve sessizce kapitalizme varılacağını savunmaktadırlar." 8. sayıdaki yazıda etraflı olarak incelenmeyen bu konu üzerinde duralım.

Sosyalizmin inşasının ileri bir aşamasında geriye dönüş mümkün olmakla beraber "kapitalizmin" basit bir yeniden inşası artık mümkün değildir." (Stalin) (ancak açık bir emperyalist işgalin böyle bir olguyu sağlayabileceği söylenebilir.) Bu yüzden geriye dönüş böyle bir durumda ancak karmaşık bir süreç sonunda oluşabilir.

Bu sürecin esas özelliklerini kısaca şu şekilde özetliyebiliriz. Birinci olarak bu süreç düz olmayan bir yol takibeder. Toplumun bağrında hala gelenekler, alışkanlıklar, küçük üretim ve küçük mülkiyet düzeyinde de olsa varlığını devam ettiren burjuva eğilimleri ve "kapitalist unsurlar" revizyonizmin partiye egemenliği nedeniyle gelişmeye uygun bir ortam elde etseler bile bu kapitalizmin alabildiğine ve serbestçe yaygınlaşıp gelişebileceği bir ortam değildir. "Proleteryanın alt ve üst yapıdaki kazanılmış mevzileri, kapitalizmin gelişmesini güçleştiren maddi ve politik engelleri oluştururlar.
Burada proletaryanın kapitalist sömürüden kurtulmuş olması gibi bir kazanılmış hak özellikle anılmaya değer bir noktadır. Bunun yanında üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortadan kaldırılmış olması yine önemli bir noktadır. İşletme yöneticilerinin üretim araçları üzerindeki sınırlı tasarruf yetkisi, sınırsız tasarruf yetkisi sağlayan kapitalist mülkiyetle özdeşleştirilemez. Bu bakımdan "kollektif özel mülkiyet" şeklindeki bir çözümle bu noktanın, yani özel mülkiyet'in yokluğunun yarattığı engel bertaraf edilmiş olamaz.

Bu gibi birçok nedenden dolayı geriye dönüş kesikli, inişli çıkışlı, düz olmayan bir seyir izler. Önceki kısımlarda açıkladığımız gibi Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmin ortaya çıkışı sosyalizmin inşasının ileri bir dönemine rastladığı için, gerçi politik üst yapının belirleyiciliği esastır, ama "volontarist" öğeler karşısında "determinist öğeler" belirli bir ağırlık, belirli bir etki gücüne sahiptirler. "Sosyal emperyalizm teorileri" determinist öğeleri gözardı ederek politikanın belirleyiciliği, politikanın tek tayin edici olduğu şeklinde anlayarak idealist bir tahlil getirmektedirler. Bu anlayışa göre ne zaman revizyonizm partiye hakim olursa kapitalizm de gelmiş demektir. Çünkü hakim etken politikadır. Bu görüşün idealist karakterini Devrimci Gençlik dergisi çıkış bildirgesinde vurgulamıştır.

DEVAMI 19. SAYFADA.

DEVRİMCİ SENDİKACILIK, YERALTI MADEN-İŞ VE YENİ ÇELTEK GREVİ.

Yeni Çeltek grevi, sözü çok edilen grevlerden biri oldu. Mayıs ayı boyunca Yeni Çeltek maden işçilerinin mücadelesi, "işçi-köylü ittifakı", "demokratik kitle örgütlerinin desteği", "ilerici belediyelerin desteği", "işçi sınıfının dayanışması", "halk bayramı" gibi terimlerle yan yana kullanıldı. Birlikte ele alındı. Gün - ler ilerleyip mücadelenin büyüdüğü, ileri boyutlara ulaştığı görülünce de YERALTI MADEN-İŞ'e dikkatler daha fazla çevrildi.

Grevi Yeraltı Maden-İş yürütüyordu. Ve devrimci çevreler mücadelenin başarının ilk noktasına ulaşacağına inanıyorlardı. Fakat ilerici ayaklardaki sınıf uzlaşmacısı bazı sendika ve sendikacılar, greve gitme gücü olarak, kasa ile bilinci karşı karşıya getirip kasayı üstün buluyorlar ve Yeraltı Maden-İş'in grevi batıracağını fısıldıyorlardı. Grev kendi başarı noktasına ulaşınca da gözleri fal taşı gibi açılanlar bunlar oldu.

Grevden sonra YERALTI MADEN-İŞ ile Yeni Çeltek üzerine gene fazla söz edilmeye devam edildi. Bu defaki sözler daha çok yorum niteliğindeydi. Devrimci sendikacılık, sınıf sendikacılığı üstüne görüşler tazelendi. Sendika kavramı üzerine görüşler derinleştirildi.

Yeraltı Maden-İş, sendika konusundaki görüşünü olaydan çok daha önceleri saptamış, açıklamış, mücadelesini bu anlayış üstüne oturtmuştu.

Biz burada, devrimci sendikacılığın ne olduğunu, örgüt yapısının, çalışma tarzının ne olduğunu Yeraltı Maden-İş'in yayınlarından ve pratiklerinden yararlanarak kısaca ele almaya çalışacağız.

SENDİKA NEDİR

Sendika üzerine Yeraltı Maden-İş'in görüşü şöyledir:

"Sendika demek, işçi örgütü demektir. İşçinin ekonomik-demokratik mücadelesinin aracı olan örgüt... Ekonomik mücadele de ücretlerin arttırılması, iş güvenliğinin sağlanması, çalışma ortamının düzenlenmesi ve sosyal hakların sağlanması gibi ana meseleleri içinde taşır. Yani işçi, pahalılığın dörtnala koşması karşısında yaşayabilmek, yahut ayağa kalkabilmek için ücret mücadelesi verir. İşten atılmaya engel olmak için, can güvenliğini sağlayabilmek, sağlığını koruyabilmek için işgüvenliğini elde eder. Çalışma yerinde oradan oraya keyfi nakillere, başkılara karşı koymak için çalışma şartlarını düzenler. Ve sosyal haklarını alır.

Bunların bütünü işçiyi sömürülmekten kurtarmaz ama, patron karşısında daha iyi hayat şartlarını kazandırır. Kısaca ekonomik mücadele deyince bunlar anlaşılır. Bunların sağlanması aynı zamanda kazanılmış demokratik hakların yanında, yeni hakların, yeni özgürlüklerin kazanılması ile olur. Yani demokratik sınırların işçiler lehine genişletilmesi ile olur. Mesela grev hakkı yoksa, işçi grev hakkının elde edilmesi için savaşır. Genel grev hakkı yoksa, tanınmamışsa, referandum hakkı basır altı ediliyorsa, dayanışma ve destekleme grevleri suç sayılıyorsa, işçi bunların elde edilmesi için savaşır. Mevcut kanunlarda işçinin elini, kolunu bağlayan maddeler varsa, bunları yırtılıp atılması için savaşır. Ve sürekli demokratik sınırları kendi lehine geliştirir.

Ekonomik-demokratik mücadele işte kısaca budur.

İşçi bu mücadeleyi örgütleşerek ve örgütüne sahip çıkarak verebilir. Bunun da ilk şartlarından biri işçinin sendikasında söz ve karar sahibi olmasıdır. Yönetimi kendi tayin ede - cek, denetimi kendi yapacak ki, örgüt kendi çıkarları ile kurtuluşu doğrultusunda mücadele verebilsin. Söz ve karar sahipliği gerek yönetimi oluşturmada, gerek denetimi yapmada ve gerekse de toplu sözleşmeyi hazırlamada, toplu sözleşme görüşmelerine katılmada işlemelidir. Bu işlerliğin örgüt yapısını belirlemesi ise demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin yürürlüğe konması ile olur. Yani işçilerin çıkarları ve kurtuluşuna yönelen en temel meseleler gerek işçiler ve gerek örgüt kademelerinde en demokratik ölçüler için tartışılacak, örgüt kademelerinden süzülecek ve örgüt merkezinde merkezileşip karara bağlanacaktır. Ve de peşinden gene örgüt kademeleri yoluyla ve bir görev olarak işçilere ulaşacak, yürürlüğe konacaktır.

Sendika bir işçi örgütüdür. Ve sendikayı meydana getiren işçiler de işçi sınıfının bir parçasıdır. İşçi sınıfının mücadelesi ise hem ekonomik - demokratik alanda, hem ideolojik alanda ve hem de politik alanda olur. Bu üç alanın birleşik doğrultusunda olur. Biri diğerine tercih edilemez, koparılamaz. Bunlardan ekonomik-demokratik mücadeleyi yukarıda belirttik. İdeolojik mücadeleye gelince... "İdeolojik" terimi suçlama olarak kullanılamaz. İdeoloji, sistemli bir şekilde düşünmek demektir. Her sınıfın bir ideolojisi, yani sistemli düşüncesi olur. Kapitalist toplumlarda iki temel sınıf vardır. İşçi sınıfı ve sermayedarlar sınıfı... Dolayısıyla işçi sınıfının da, sermayedarlar sınıfının da birer ideolojileri vardır. İşçi sınıfının ideolojisi, kendi çıkarları ve kurtuluşu için, sömürünün yok edilmesi doğrultusunda belirginleşir. Sermayedarların ideolojisi ise, sömürüyü devam ettirmek ve kasaları şişirmek ve de saltanatlarını koruyup kollamak doğrultusunda... Sermayedarlar kendi ideolojilerini iyi biliyorlar. İşçi sınıfı ise öğrenmelidir. Politik mücadele ise işçi sınıfı için yapılır. Temel kurtuluş da burada yatar. Sömürüsüz toplum böyle kurulur. Sendika bir politik örgüt değildir, parti değildir, iktidara gelmeyecektir. Ama işçiler sınıfsal politikalarının ne olması gerektiğini hem bilmeli ve hem de bu mücadeleye yönelmelidirler.

Demek ki, sendika bir işçi örgütüdür ve sendikayı meydana getiren işçiler işçi sınıfının bir parçasıdır. Dolayısıyla işçiler, kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları, yönetimlerini tayin edip denetledikleri sendikalarında, aynı zamanda sınıfsal çıkar ve kurtuluşlarına yönelmek için, kendi bilimsel ideolojilerini ve politikalarını öğrenmek ve kavramak üzere, eğitim çalışmalarını düzenleyerek, gazete, dergi, broşür, bildiriler çıkartarak kendilerini eğitirler. Grevlerle, genel grevlerle, direnişlerle, yürüyüşlerle ve çeşitli mücadele metodları ile çelikleşirler.

Yani sendika bir sınıf okulu ve sınıf örgütüdür."

YENİ ÇELTEK'TE

YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ

Maden işçileri ilkin birliği sağladılar.

980 işçi Yeraltı Maden-İş'in örgütsel bütünlüğü ve doğru önderliğinde sınıf mücadelesinin temel kurallarında kenetlendiler; tek ses, tek yürek ve sıkılı bir yumruk gibi oldular.

Çevre köylülerinin ekmek, fasulye, pirinç, bulgur, zeytin, helva, makarna, kuzu, dana, koyun gibi maddi katkıları ile işçilerin yanında yer alan güçlü solukları buna eklendi.

Cizre Şırnak asfaltı işçilerinin aynı ortak patrona karşı Yeraltı Maden-İş'le dayanışması da buna eklendi.

Doğru bilgilendirilen kamuoyunun ilgisi mücadelenin yanına çekildi.

Ve gün geçtikçe rayına oturan grev desteği çoğalan, haklılığı yaygınlaşan grev, genişledi, büyüdü..büyüdü, genişledi. Ve de mücadelenin bayrağı yükseldikçe yükseldi...

Yeni Çeltek grevinin başarı sırrını işte burada aramak gerekir. Patronun nemrut suratında çözülme olduysa, masaya oturtuysa, talepleri kabul ettiyse ve tam bu sırada ilerici pozlar atan sınıf uzlaşmacısı sendikacıların gözleri fal taşı gibi açıldıysa sebep işte bunlardır.

Bilinçle ve örgütlü olarak çıkılan mücadelede bütün hain tuzaklar allak bullak edilmiş engeller eritilmiş ve mücadelenin ilk raundu başarıyla noktalanmıştır.

SÖZLEŞMENİN KISA ÖZETİ.

Yeraltı Maden-İş'le Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi arasında Yeni Çeltek Linyit İşletmesi maden işçileri için imzalanan toplu iş sözleşmesi genel olarak işçi sınıfımızın özel olarak da maden işçilerinin somut ekonomik demokratik özlem ve taleplerini yansıtmaktadır.

Ülkemizde çoğunlukla ücretler düşük; can güvenliği, iş güvenliği, sağlık güvenliği yok; çalışma ortamının işçi lehine düzenlenmesi sıfır ve sosyal haklar patronun keyfine uygun olarak ayarlanır. Bu, maden işçileri için de geçerlidir. İşte imzalanan toplu iş sözleşmesi böylesi bir karmaşaya büyük oranda çözüm getirmiştir. İşçinin hayat şartları iyileşmiş, ayağa kalkabileceği ortam doğmuştur. Elbette ki, işçi sınıfının kurtuluşu bu değildir, ama kurtuluşa giden yolun bu mücadele ile yakın ilişkisi vardır ve yürürlüktedir.

Sözleşmenin ücret artışları bölümü salt çıplak ücretler için %176'dır. Bu 53 lira civarındaki ortalama ücret üzerine getirilmiştir. Fakat ücret artışları seyyanen değildir.

Çünkü seyyanen getirilen ücret artışı Yeni Çeltek'te mevcut adaletsizliği koruımaktan daha ileriye gidemiyecektir. Bu yüzden yeni bir sisteme gidilmiştir. Bu yeni sistem işçin kendi içlerinde hakkaniyete dayalı, adaletli birliğini sağlayan ve koruyan bir ölçü temel alınmıştır. Belli bir taban ücret üstüne sanat ve ağırlık zammı, kıdem zammı ve ustalık zammı değerlendirilmiştir.

Bunların dışında; her işçiye eşit olarak yılda 6 bin lira ikramiye ve doğum,ölüm,yiyecek, giyecek, çocuklar için eğitim ücretleri gibi daha birçok maddi haklar kazanılmıştır.

Yukarıdaki özetleme ücret artışları ve sosyal hakların maddi bölümüdür. Belirtildiği gibi, imzalanan toplu iş sözleşmesi ücret artışları ve sosyal haklardan ibaret alışılmış sözleşme cinsinden değildir. Sözleşmenin çalışma ortamını düzenleyen, çalışma ortamını patronun keyfiliğinden çıkaran, esaret kampı niteliğini bozan yönü de vardır. Mesela, her işçinin yapacağı iş önceden belli edilmiştir. İşçi hangi işi yapacak, karşılığında ne ücret alacak, bu bellidir. Ve işçinin rızası olmadan yer değiştirtme mümkün değildir. İşte bunlar, bu toplu iş sözleşmesi ile sağlanmıştır. İşçinin oradan oraya dama taşı gibi fırlatılıp atılması önlenmiştir. Yeraltında çalışan işçinin "yeraltında çalışamaz" raporu halinde, ücretinde bir düşüş olmadan yer üstüne çıkması sağlanmalıydı, sağlanmıştır. İşçinin işe gelişi ile gidişi arasındaki zaman 8 saat olmalıydı bu sağlanmıştır. İşçi işe gelip tertibe girince 8 saatlik zaman, çalışma zamanı başlayacak, işi bırakıp banyosunu yapınca bitecek....Bu kesinleşmiştir.

İşçinin sağlık durumunun her an kontrol altında tutulması için iş yerinde sürekli bir doktor bulunması cankurtaran aracının bulundurulması ve sağlık odasının donatılması gerekliydi, gerçekleştirilmiştir.

İmzalanan sözleşme de, işçinin iş yerinde çalışırken, emniyet tedbirlerinin temini sağlanmalıydı, sağlanmıştır.

İş güvenliğine gelince....Bir kere "disiplin kurulu kararı olmadan patron hiçbir işçinin işine son veremez" kaydı tescil edilmiştir. Bu, tam bir güvence niteliğindedir. Gerçi bu tür kayıtlar sarı sendikaların bazı sözleşmelerinde de yer almaya başlamıştır ama, bu sözleşme ile hiçbir ilgisi yoktur onların. Çünkü sarı sendikalar disiplin kurulunun oluşturulmasında patrona sayısal ve oy ağırlığı tanımakta ve patron adına işçinin işine, içinde sözüm ona, işçi temsilcisinin de bulunduğu disiplin kurulunun son vermesi sağlanmaktadır. Patron değil, disiplin

ZAFERE GİDEN YOL

kurulu işçiyi işten atmaktadır. Burada mesele disiplin kurulunun teşekkül tarzındadır. İmzalanan sözleşmede disiplin kurulunun oluşumu iki işçi ve iki patron temsilcisi tarafından temin edilmektedir. Ve başkanın tek oy hakkı vardır. Ve bu disiplin kurulu kararını oy çokluğu ile verecektir. Her nasılsa, disiplin kurulu işçinin işine son verse bile karar gene de kesin olmayacak, sendika genel başkanlığı ile şirket genel müdürlüğünün yeniden meseleyi incelemesine sunulacaktır. Yani artık patron iş kanunundaki 13. maddesi ile 17. maddesini kalkan yapıp ikide bir işten atamayacak, bu maddeleri tehdit vasıtası olarak kullanmayacaktır.

İşçinin tutuklanması, hüküm giymesi halinde bile patron işçinin işine son veremeyecek, hükmün infazı sonunda işçinin işde çalışıp çalışamayacağına disiplin kurulu karar verecektir.

Toplu iş sözleşmesinde ayrıca iş yeri komiteleri getirilmiş, toplu iş sözleşmesinin sağlıklı yürütümü denetime tabi tutulmuştur. Bunlardan sınav, izin, intibak gibi komiteleri hemen sayabiliriz.

Bütün bunların dışında; bir de ertelenen ve iki ay içinde sonuca bağlanması sözleşmede belirtilen maddeler vardır. Mesela, asgari ücretlerin artırılması halinde getirilecek yükselme farkının Yeni Çeltek Maden işçilerine seyyanen yansıtılması, başka sendikalarla ilgili maddeler, işçinin istifası halinde de tam kıdem tazminatı alması, kıdem tazminatının asgari ücretin yedi buçuk katı olarak dondurulmasının kaldırılması bunlardandır.

Pirimlerin görüşülüp karara bağlanması, sözleşme taslağına, sözleşmenin imzalanmasından sonraki iki ay içinde ayrı bir madde olarak konulmuştur. Buna yukarıdaki üç madde eklenmiştir.

İmzalanan toplu iş sözleşmesinde kıdem tazminatı 42 gün olarak tespit edilmiştir. İhbar tazminatları ise yasal sınırların onar gün üstüne çıkarılarak kabul edilmiştir, kabul edilmesi sağlanmıştır.

İşte kısaca ilk göze batan önemli yönleri ile sözleşmenin getirdikleri haklar bunlardır.

GREV GÜNDEMİNE GELİŞ.

Yeraltı Maden-İş'le Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi arasındaki uyuşmazlık sıradan, salt ücret artış isteminden ibaret bir uyuşmazlık değildir. Patron doğrudan doğruya işçinin örgütlü birliğini kendi mücadelesi doğrultusundaki kararını,azmini, örgütünü karşıya alıyor; entrika, yalan, hile yollarını deneyerek işçinin sendikal birliğini bozmaya yöneliyordu. Çünkü mücadele sınıf biliminden yola çıkılarak bunun aylar süren ön eğitim çalışmaları yapılarak, çalışmalar sürekli kılınarak başlamıştı. Toplu iş sözleşmesi de böyle anlayışla, doğrudan doğruya işçinin iradesi ile söz ve karar sahibi olmasıyla taslak häline gelmiş. patron hazretlerine sunulmuştu. Taslak sendikanın kademelerinde, daha önceki MADEN İŞÇİSİNİN SESİ gazetelerinde etraflıca yazıldığı gibi örgüt bütünlüğünün kesin görüşü olarak ortaya çıkmıştı. Bilimsel usullerle hazırlanmış, örgüt bütünlüğünün görüşü olarak belirmiş, işçinin iradesi ile ortaya çıkmış bir sözleşme ile karşı karşıya gelen patronun, patron olarak yapacağı da, deneyip başaramadığı usuller olacaktı. Nitekim aylar boyunca, sözleşme taslağı karşısında hiçbir gerekçe göstermeden ve hiçbir karşı teklif getirmeden, külliyen RED'den başka bir girişimde bulunmaması, entrika yollarına sapması bunun delili olmaktadır. Patronun sendikaya karşı yürüttüğü tavır aynı zamanda diğer patronlar tarafından destekleniyor, Türk-İş'e bağlı Maden İşçileri Federasyonu tarafından yeni, o biçim, sendikaların oluşturulması için imkanlar deneniyordu. Türk-İş'in tabanı çat diye çatlayacak, maden işçileri gerçek işçi sendikasının sesine uyacaktı. Ve maden patronları ile sarı sendikalar mosmor oluvereceklerdi. İşte sıkıntı buradaydı.

Fakat işçi düşmanlarının bütün melanetleri denemesi, her yolu mübah görmesi sökmedi. Yeraltı Maden-İş sendikasının devrimci çatısında işçiler birleşmiş, sendikaları olan Yeraltı Maden-İş'i bir silah olarak kullanmaya yönelmişlerdi. Ve bundan hiç dönmeyeceklerdi, dönmediler. İnatla, sabırla, dirençle önlerine çıkan her engeli aştılar, her entrikayı bozdular ve sözleşme taslağında öne sürdükleri taleplerle birlikte kendi temel mücadeleleri doğrultusundaki kurtuluş yoluna çıktılar.

Grev; patronun patronca direnişi karşısında, hile yollarına sapması karşısında, sabırla, bilimle, bilinçle, birlikle, örgütle büyüye büyüye ilerliyen maden işçilerinin önüne yapılması gereken bir görev olarak geldi. Ve işçilerin iradeleri ve örgütlerinin kararı ile gündeme girdi. Ve görevini yaptı.

GREVİN GELİŞİMİ.

Yeni Çeltek'te grev 5 Mayıs çarşamba günü sabah saat 8:00 de genel başkan Çetin Uygur'un konuşması ve işçilerin büyük kabulü ile başladı.

Greve HAYIR diyen tek bir işçi bile yoktu. Daha önce kurulmuş olan grev komitesi derhal GREV GÖZCÜSÜ gömleklerini ilk nöbeti alacak olanlara giydirip, işletmenin dört bir yanını da nöbetçilerin güvenliğine teslim ederek grevi yönetmeye başladı. Artık bütün mesele daha önce idare edilmeye alışmış bulunan işçi kitlesinin kendi kendisini yönetmesine kalmıştı. Yemeğini hazırlayacak, nöbetlerini tutacak, eğitim çalışması yerinde hazır bulunacak, mücadelesinin tanıtılmasını yapacak, haklılığını savunacak, evlere gidiş gelişleri düzenleyecek, çifte davullar eşliğinde topluca halay çekecek, gelen konukları karşılayacak, Suluova'ya Havza'ya Merzifon'na doğru yürüyüşler düzenleyecek, gündelik değerlendirmeler yapacak...Yani işi ele alacak ve götürecekti.

Grevin başlaması ile birlikte hemen 1 Mayıs gününden alışık bulunulan köylülerin gelişleri patladı. Koyunlar, kuzular, ekmekler, pirinçler, fasulyeler, helvalar, zeytinler... Ve "İşçi Köylü Elele", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Maden İşçileri"... gibi pankartlar...Traktörlere binmiş çocuklar, kadınlar, yaşlı dedeler, erkekler, nineler, boy boy, küme küme geliyor kendi oyunlarını oynuyor, türkülerini söylüyor ve işçiler tarafından coşkunca karşılanıyor, uğurlanıyorlardı. Sonra gençlik örgütleri, sonra öğretmen örgütleri, memur örgütleri, küçük üretici örgütleri, halkevleri, çevre belediye başkanları...Hep aynı içten sevgileriyle desteğe geliyorlar, elde avuçta ne varsa grevci işçilerin yardımına sokuyorlardı.

Eski Çeltek Maden İşçileri sendikası ise gerek yöneticileriyle, gerek maden işçilerinin kendileri hemen iki günde bir yahut akşam üstü maddi destekleriyle, manevi destekleriyle maden işçilerinin birliği yolunda sağlıklı adımlar atarak geliyor, geliyorlardı. Şeker işçileri de geldiler. ODTÜ'den gençler ekipler halinde de geldiler, oyunlar oynadılar. Sonra gelen destek telgrafları başarı dilekleri, uzaktan katkılar gelerek tek tek ziyaretler, siyasi teşekküler de dahil olmak üzere kutlamalar...

İşçilerin, köylülerin, gençlerin, öğretmenlerin kaynaşması, mücadelede birlik, dayanışma ve sömürücülere, soygunculara, faşizme, zulme ortak direniş... Grev bütün gelişimi içinde bir halk bayramı halinde sürüp gitti. Ve görülecek şeydi. Düşmana karşı, faşizme karşı, azami dikkatli, azami tetik davranılmış mücadelenin boyutu yükseldikçe yükselmişti.

GREVİN ÖNEMİ.

Yeni Çeltek grevinin en önemli tarafı işçilerle köylülerin ittifaka yönelen dayanışması oldu. Pancar ekicisi köylüler kendilerini soyan, ezen Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketine ve ağababası Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketine karşı çıkıyorlar ve maden işçilerinin yanında yer alıyorlardı. Yeni Çeltek Maden işçileri de kendilerini iliklerine kadar sömürüp ezen Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi ve ağababası Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketi'ne karşı mücadele veriyorlar ve köylülere öncü oluyorlardı. Ve ülkemizde işçilerle köylülerin beraberliğinin ilk önemli kıvılcımı böylece çakıyordu.

Yeraltı Maden-İş bu arada Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi'nin Cizre-Şırnak asfaltit işletmesi maden işçilerini de Amasya Yeni Çeltek Maden işçilerinin yanına çekmiş, onların uzlaştırma kurulunda olsun, grev kararı almaları sırasında olsun mücadele yollarını göstermesi açısından olsun aynı patronun karşısında yer almalarında başarılı olmuştur. Cizre-Şırnak asfaltit işçilerinin bu davranışları da kayda değer bir önemdedir.

Grev, Yeni Çeltek maden işçilerinde nitelik sıçraması da yapmıştır. İşçi mücadele içinde zor günler içinde kendi birliğinin nasıl sağlamlaştığını, mücadelenin kendisini nasıl çelikleştirdiğini görmüştür. Gene işçi bu mücadele içinde gerçek efendilerin, gerçek gücün patronlar değil kendisi olduğunu da görmüştür.

Yani grev "savaş okulu" görevini yapmıştır.

Yeraltı Maden-İş Maden İşçisinin Sesi Gazetesinden kısaltılarak iktibas edilmiştir.

İşten çıkarılan 157 maden işçisi Ankara'ya kadar yürüyecek

Yozgat,Bilfer Maden Ocakları'nda çalışan 157 maden işçisi,4 aydır maaşlarını alamamalarını ve iş akitlerinin fesh edilmesini protesto etmek amacıyla Ankara'ya bir yürüyüş düzenlemişlerdir.Devrimci gençler işçilerin haklı mücadelesinde onlarla omuz omuzadır.

KARŞI DEVRİMİN SALDIRILARI KARŞISINDA EMEKÇİLERİN ÇELİKTEN BİRLİĞİ.

GREV GÖREVİNİ YAPMIŞTIR.

Toplu sözleşmenin imzalanmasından kısa bir süre sonra gelişen olaylar ve sonuçları devrimci bir politikanın her türlü provokasyon ve oyuna galip geleceğinin bir kanıtı oldu. Yeni Çeltek'te işçilerin birliğinden hoşlanmayan, toplu sözleşmenin sonucunda çok şey kaybedenler vardı.

Bugüne kadar, mafya-sarı sendikacılık görevlerini birlikte yürüten Amerikan sendikacılığının tipik bir örneğini veren Mehmet Yılmaz ve çevresindeki gangster çetesi artık aylık 500 bin liralık zarara uğramışlardı! Aylığı 500 bin lirayı bulan bu soygunun kaynağı neydi ve Mehmet Yılmaz kimdi? 1967 yılında bir gruzi patlaması sonucu 68 işçi işverenin ihmali sonucu katledilmişlerdi. Patron işçilere tazminat ödemek istemiyordu ve bunun bir yolunu bulmuştu. Mehmet Yılmaz işte böyle bir zamanda ortaya çıktı. "Ben işçileri korkutup bu işi hallederim." Sonuç: Örgütsüz olan işçilerin yenilgisi. Bu görev karşısında Mehmet Yılmaz kazılan her yeni tünel ve bacaların metresi karşılığında dağıtılan primin dağıtımını üzerine alıyor, böylece ayda 97-130 bin lira arasında değişen primin büyük bir çoğunluğunu kendisi alırken geride kalan birkaç bin lirayı işçilere dağıtarak sürdürüyordu düzenini. İdarecilerle kurduğu iyi ilişkiler(!) sonucunda istediği kadar kömürü gayet düşük fiyatla ocaktan alıp karaborsada satıyordu. Kısa sürede 6 damperli kamyon sahibi olmuştu. Bu gelişmeler sonucunda sendika başkanlığına kurulmuş ve devrimci Yeraltı Maden-İş gelene kadar sendika başkanlığını sürdürmüştü.

Bu zararlarını(!) telafi etmeliydiler. Eski düzeni tekrar getirmeli ve DEVRİMCİ YERALTI MADEN-İŞ'i buradan atmalıydılar.

UYGULAMAYA KONAN PLÂN.

Şöyle düşünüyordu gangster çetesi; işçilerin ocaktan çıkma ve diğer vardiyanın ocağa inme saatinde bir olay çıkartıp, ateş açarız. İşçileri kaçırtır, jandarma çağırarak işletmeyi kontrol altına aldırırız. Böylece Yeraltı Maden-İş sendikasını saf dışı etmiş oluruz.

Çetenin unuttuğu birşey vardı; bu işyerindeki sendika bugüne kadar devrimci bir politika uygulamıştı ve bir grev başarmıştı burada. Türkiye'nin bugüne değin az gördüğü "gerçek savaş okulu" olan bir grev!

Saldırı ve gangster çetesi sarı sendikacıların bozgunu. İşçilerin ve civar köylülerinin dayanışması, Lâzının-Kürdünün, Alevisinin-Sünnisinin devrimci bir politika ile silahlanmış dayanışması sonucu döktükleri kanda boğulanlar ve "kendi kazdığım kuyuya kendim düştüm" diye ifade veren Mehmet Yılmaz.

BU MÜCADELEDE İKİ ŞEHİT VERDİ YENİ ÇELTEK İŞÇİLERİ. RAMAZAN SEVİNDİK VE İSMET DURAL ARKADAŞLAR KAHPECE KURŞUNLANARAK ÖLDÜLER. SEVİNDİK ANA'YI DA İŞLETMEYE YETİŞMEYE ÇALIŞIRKEN BİR TRAFİK KAZASINDA KAYBETTİLER. ONLARIN ANILARI BİZE ÖNDER OLACAK!

BUGÜN YENİ ÇELTEK'İN İŞÇİLERİ, KÖYLÜLERİ BİRLEŞTİLER. YARIN TÜM TÜRKİYE'NİN EZİLEN VE SÖMÜRÜLEN İNSANLARI BİRLEŞECEK VE BİR AVUÇ PARA BABASINI VE UŞAKLARINI YERLE BİR EDEREK KURTULUŞ BAYRAĞINI YÜKSELTECEKLERDİR. BU MÜCADELEDE TEK YOL'UN DEVRİM OLDUĞUNUN BİLİNCİYLE, ŞEHİTLERİMİZİ BAŞLARIMIZIN ÜZERİNDE YÜKSELTEREK İLERLEYECEĞİZ.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE REVİZYONİZMİN ENGELLERİNİ YIKALIM.

- KİTLE EYLEMİNİ REDDEDEN GÜRÜŞLER KİTLE ÖNÜNDE MAHKUM OLDULAR, OPORTÜNİSTLER TRAKYA'DA EYLEM İÇİNDE SAF DIŞI EDİLDİLER.
- TRABZON'DA REVİZYONİSTLER POLİSLE İŞBİRLİĞİNE GİDEREK; MİTİNGE GELEN BİR GRUBU POLİSE İHBAR ETTİ.

- REVİZYONİSTLERİN TÜM ENGELLERİNE RAĞMEN EDİRNE MİTİNGİ ON BİN'İ AŞKIN YURTSEVER'İN KATILMASIYLA YAPILDI

Revizyonistlerin kaynaklandığı Töb-Der Uzunköprü şubesi kitle eylemini reddetti ve doğru sloganlara açıktan ters düşmek suretiyle kitle önünde mahkum oldu. Töb-Der bölge temsilcisi ve genel merkez yönetim kurulu üyesi Emin Aksu kendi doğrultusunda oyunlara girdiyse de Trakya devrimcileri tarafından sert bir şekilde cevap alarak şubelere sokulmadı. Çünkü eylemi engellemek için elinden gelen tüm gayretleri sarf eden karşı-devrimci tavırlarını sonuna kadar sürdüren Emin Aksu 6 Aralık mitingini engelleyenlerin başında gelmektedir. Ekonomik sorunları baş çelişki gibi gösteren teslimiyetçi revizyonist görüşü öne süren bu demogog siyasal mücadeleyi Trakya halkının yapamayacağını ancak ekonomik sorun öğretmenin meselesidir gençlerden bize ne şekilde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini kesinlikle gözden saklamak için devrim sözcüğünün kaldırılmasını Kurtuluşa Kadar Savaş sloganını kitlelerin anlıyamayacağı yalanını uydurmaktaydı.

Özünde karşı-devrimci olan bu görüştekiler olsa olsa burjuva ajanı olurlar. Adı geçen grup, vilayetleri kazaları dolaşarak, "miting ve yürüyüşe katılmayın, onlar goşisttirler", "öğretmenlerin sorunlarından ayrılmışlardır", "kürtçülük yapıyorlar", "tüm şubeleri kapatmak için bir kişi bu işleri özellikle idare ediyor" gibi deli saçması şeyler söylemiştir. Bunun üzerine Edirne'deki devrimciler hem çalışmayı hızlandırmak hem de bu işçi sınıfı düşmanının maskesini indirmek için şubeleri dolaşmaya başlanmıştır. Büyük bir kitlenin önünde yapılan eleştirilerde görüşleri mahkum edilmiş, tüm Kırklareli'li devrimciler, çok sert bir şekilde yanlış yolda olduğunu hatırlatmışlardır. O gece oradan hemen ayrılan bu kalpazan, tekrar aynı çalışmalarına devam etmiş burjuvaziye açıktan yardım etmiştir. Kırklareli'nde sloganların kendisine ters geldiğini söylemiş; karşıt olarak slogan getir teklifi söylendiğinde tek slogan getirmemiştir. Ancak aynı deli saçması laflar, "olay olacaktır", "provakasyona gelinecektir" gibi orada bulunanları şaşırtmak pasifize etmek için tüm gayretini sarfetmiştir.

Revizyonist ve oportünist görüşlü bu adamlar Tekirdağ'da da aynı şekilde ekiplerimiz gitmeden kapı dışarı edilmiştir. Tekirdağlı devrimciler mitinge kesinlikle katılacaklarını söylemişlerdir. Çorlu şubeside toplantı sonucunda mitinge tüm gücüyle Kırklareli ve Tekirdağ illeri gibi katılacağını bildirerek katılmıştır. Babaeski şubesi de mitinge katılmıştır. Eyleme 10 000 civarında halkın katılması revizyonist görüşleri bir kez daha mahkum ederken pratik neyin doğru olduğunu apaçık ortaya çıkarmıştır.

Halkımız devrimcilerin kararlı ve bilinçli davranışlarından güven duymuş ve devrimcilerle beraber "Tek Yol Devrim", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını haykırmıştır. Bu miting de göstermiştir ki kitlelere doğru önderlik sonucunda devrimci hareket sağlam temele oturacak, revizyonist tezler diğer bölgelerde olduğu gibi Trakya bölgesinde de silinecektir.

EDİRNE LİSESİ ÖĞRENCİLERİNİN DİRENİŞİ.

Devrimcilerin, 10 000 i aşkın yurtseverin faşizmi protesto mitinginden bir hafta sonra, Edirne'de miting düzenleyen MTTB miting alanına ancak 500 kişiyi toplayabilmiş ve gericiler halk tarafından tecrit edilmişlerdir. Bu mitingin hemen ertesi günü, Edirne Erkek Öğretmen Okulu'na saldıran faşistlere bazı devrimci arkadaşlarımızı yaralamaları üzerine, Edirne'deki Lise öğrencileri Erkek Öğretmenli devrimcilerle dayanışma içinde boykota gittiler. Öğrencileri direnişten vazgeçirmeye çalışan okul müdürü ve Edirne valisi arkadaşlarımızın "Faşist Müdür Defol", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim" ve "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla karşılanmışlar ve konuşamadan uzaklaşmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra direnişe öğrenci velilerinin aracılığıyla son verilmiştir. Bütün bunlar revizyonistlerin "kımıldamıyalım faşizm gelir" teorilerinin (!) pratikte iflasını bizlere göstermektedir.

Örgütlenme çabalarını sürdüren Edirne'li yurtseverler Edirne Orta Öğrenim Derneğinin kuruluş çalışmalarını tamamlamışlardır.

TRABZON MİTİNGİ ve DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ.

Töb-Der, Tüm-Der, Tüs-Der, Tüm-As, Tümöd, TMMOB, K.T.Ü. memurları derneği gibi çeşitli memur derneklerince düzenlenen "Pahalılığa ve Baskılara Son" adlı miting ve yürüyüş 29 Mayıs 1976 cumartesi günü Trabzon'da yapıldı.

Miting düzenleme komitesine çeşitli Bizans oyunlarıyla hakim olan TSİP ve yandaşları hem söz konusu örgütler içerisinde ve hem de özellikle gençlik içerisinde devrimcilerin tüm uyarılarına rağmen miting ve yürüyüşü ekonomizmin, reformizmin batağına sürüklemek için ellerinden geleni yaptılar. Miting öncesi hazırlık çalışmaları sırasında kendilerinden olmayan tüm seslere kulak asmayıp kendi dediklerini herkese zorla kabul ettirmek istediler. Bunu başaramayınca tehditler savurdular. Bu beylerin hiç kimseyle uzlaşmayan ve kendine pek güvenen katı tutumları üzerine diğer gruplar mitinge ayrı kollardan katılma kararı almak zorunda kaldılar.

Miting alanında komitenin toplayabildiği kitle dışında iki koldan çeşitli gruplar geldiler. Bunlardan birisi "Ne Amerika Ne Rusya Bloksuz Türkiye" gibi sloganlarla gelen "Pek ihtilalci !" arkadaşlardı. Diğer grup ise "Mahir Ertan Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", "Halklara Hürriyet Faşizme Ölüm", "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm" gibi sloganlarla gelen ve tüm diğer gruplardan daha kalabalık olan devrimcilerdir. Revizyonistler kendilerinden olmayan bu grupları miting alanının dışında tutmak istediler. Ancak bunu başaramadılar. Mitingde yapılan siyasi içerikten yoksun konuşmalar ve "Meyak Sunta dediler Paramızı Yediler" gibi sloganlar kitleyi devrimcilerin yanına itti. Miting sırasında en çok atılan sloganlar "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi" "Tek Yol Devrim", "İşçi Köylü Gençlik Devrim İçin Birleştik", "Mahir Ertan Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Halklara Hürriyet Faşizme Ölüm", "Doğuda Milli Zulme Son" gibi sloganlardır. Bunların yanısıra kitlenin güncel, ekonomik, demokratik istemlerini yansıtan sloganlar da atıldı.

Miting bitipte yürüyüşe geçildikten sonra en arka saflarda yer alan arkadaşların yolunu keserek onlarla yürüyüş kolunun arasında oldukça büyük bir açıklık bırakan miting görevlileri (revizyonistler) yürüyüş kolu köşeyi döndükten sonra geride kalan bu arkadaşları polise ve jandarmaya ihbar etmişlerdir. Polis ve jandarma bu arkadaşlara "düzenleme komitesi sizin kendilerinden olmadığınızı, Maocu olduğunuzu söyledi bu yüzden dağılın yoksa biz dağıtırız" demişlerdir. Arkadaşların yürümekte ısrar etmeleri üzerine polis ve jandarma bu arkadaşlara saldırmış bir kısmını denize atmış, bir kısmını dipçikle ve copla yaralamış, bir kısmını da gözaltına almıştır. Yürüyüşün son anında haberi alan devrimciler hemen geriye dönmüşler ancak olay yerine geldiklerinde düzenleme komitesinin ihbar ettiği arkadaşların polis ve jandarmalar tarafından dağıtılmış olduğunu görmüşlerdir. Polis ve jandarma olay yerine gelen devrimcileri de dağıtmak için dipçik ve cop kullanmışlar ve bir kısım arkadaşı göz altına almışlardır. Polis ve jandarmanın denize attığı arkadaşlardan birisinin kayıp olduğu söylenmektedir.

Anti-faşist bir kitle eyleminde faşizme karşı en geniş birliğin sağlanması gerekirken bunu yapmayan kendilerinden olmayan herkesi "goşist, anarşist, Maocu bozkurt" diye suçlayan bu revizyonistlerin iğrenç yüzlerini bu olay en açık biçimde kanıtlamıştır. Devrimciler bu duruma seyirci kalmayacaklardır.

Birde yüzlerce devrimcinin devrim yoluna kanlarıyla yazdıkları "Kurtuluşa Kadar Savaş" ilkesinden revizyonistlere ödün vermek isteyen arkadaşlar var. "KURTULUŞ" dergisi çevresinde biriken bu arkadaşlar kurtuluşu devrimde değil, revizyonistlere yaklaşmakta görüyorlarsa, bu miting ve sonunda meydana gelen olaylar onlara gereken dersi verecek kadar açıktır.

ŞENKAYA MİTİNGİ.

Şenkaya'da 22 Mayıs cumartesi günü Kültür Derneği tarafından yapılan faşizmi ve hayat pahalılığını protesto mitingi revizyonist ve tüm eski ve yeni oportünistlerin gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

Bu mitingi desteklemeye; Kars'lı KYÖD'lülerle birleşen üç kişilik oportünist grup ve yine Erzurum'dan gelip Kars'taki revizyonist TSİP'lilerle birleşen 10 kişilik bir grupla, kalabalık bir grup Göle'li devrimci de katıldı.

Göle'li devrimciler Şenkaya'ya 300 kişiyle katıldılar. Bu sırada yeni oportünistler, kont PDA cılarla birleşmiş ve 9-10 kişilik TSİP'li revizyonistler de köşede kalmışlardı. Göleli devrimciler, hazırlanan sloganlara itiraz ederek; bu sloganların yörenin somut dertlerini içermediğini söylediler ve halkı ajite eden temel sloganlarda anlaşma teklif ettiler.

PDA'lı oportünistler, sloganların Şenkaya'nın somutundan kaynaklandığını ileri sürdüler! Hemen belirtelim ki bu sloganlar "Kahrolsun İki Süper Devlet, Bağımsız Bloksuz Türkiye" sloganlarıydı. Ne tespit! Şenkaya'nın somutu!

Miting, düzenleyiciler tarafından halka uzakta bir arsada yapıldı. Bu da Şenkaya için büyük bir tespit oldu! Halbuki tersi yapılsa idi halkın katılma oranı daha fazla olacaktı.

Bu sırada bu arkadaşlarımız "küçük burjuvazi devrimde öncüdür tezini tekrar hatırlattılar". Yarım saat boyunca "Yolumuz Atatürk'ün Yoludur" "Atamızın İzindeyiz" diyerek Kemalist olduklarını belirttiler. İki süper devlet tantanası onları başka yere götüremezdi zaten.

Şenkaya halkı, oportünistlerin o "doğru tespitini" anlayınca Göle'li devrimcilerle beraber yürüyüşü kontrolleri altına aldılar. Göle'liler mitinge 300 kişilik bir grupla gelmişlerdi (yürüyüşe 600 kişi katılmıştı). Bu arada Kürkçü köyü devrimcileri de pankartları ile, TSİP revizyonistlerinin saflarından (!) ayrılarak aramıza katıldılar. Burada şunu belirtmekte yarar var; Göle'de yapılan, kaymakamın sürgününü ve faşizmi protesto mitinginde 3000 kişi yer almıştı. Bu devrimci bir çalışma sonucuydu. Ama burada kitleye dayanalım çığırtkanlığını yapanlar, vaazdan kitle çalışmasına vakit bulamamışlardı galiba.

ZONGULDAK'TA REVİZYONİSTLERİN İHANETİ

Türkiye'nin her bölgesindeki faşist saldırılar yoğunlaşırken, Zonguldaktada faşist bozuntuları akademiye saldırdılar. Akademi bir günlük tatile girdi ve bazı arkadaşlarımız tutuklandı.

Tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılmısını sağlamak ve olayların içeriğini anlatmak amacıyla bir bildiri dağıtılmasını öneren Zonguldak'lı devrimcilerin "işçi davası" revizyonistleri "ihtilal mi yapacaksınız?" diye karşılık verdiler. Tutuklu devrimciler için harekete geçen TÜB-DER ve CHP Gençlik Kollarına bizzat giden diğer 'işçi davası' revizyonistleri TÜB-DER'e tutuklu arkadaşların ajan(!) olduğunu, olayı çıkartanların bunlar olduğunu, CHP'ye ise "bunlar Kürtçüdürler", bunlara sahip çıkmayın diyorlar. Bunlara kanıt olarak da sarı bir sendika olan maden işçileri federasyonunun, yedikleri paranın açığını kapatmak için aldıkları grev kararının şakşakçılığını yapan revizyonistler; bu olayın Zonguldak'taki toplu sözleşmelerin iptali ve sıkı yönetim ilan ettirmek için çıkartıldığını ileri sürmüşlerdir. Bu nedenlerden dolayı tutuklu devrimciler ajanmış(!),...

"İşçi davası" gazetesinin sahibi Yıldırım Eryılmaz olaydan bir gün sonra Günaydın gazetesine verdiği demeçte "olayın istenmeyen üzücü bir olay olduğunu, anarşinin Zonguldak'a da sıçradığını bunun sağ-sol çatışması olduğunu" belirtmiştir. (Faşizmin saldırı değil de). Bu olayın doğrudan bir faşist saldırı olduğunu belirten devrimcilere de "faşistler durup duruken saldırmazlar, muhakkak onlar tahrik edilmişlerdir, zaten Türkiye'nin her yerinde olayları sizler çıkartıyorsunuz" demiştir.

Evet, faşizm karakteri gereği saldırgan değilmiş'de, devrimciler onu kışkıttıkları için saldırganlaşıyormuş.
BU İHANETLERİN HESABINI ZONGULDAK İŞÇİSİ SORACAKTIR.

UŞAK'TA 5 KÖY HALKININ DİRENİŞİ.

UŞAK; AKSE, KILCAN, IKISARAY, GOCER, VE BOZKUŞ KOYLOLERİ YILLARDIR KULLANDIKLARI MERANIN SOROLMESINI ENGELLEMEK İÇİN BU TOPRAKLARI IŞGAL ETTİLER. DİRENİŞE GEÇEN KOYLOLERİ JANDARMA JOPLADI.

UŞAK'TA OKULLARA SALDIRAN FAŞISTLER HALKIN ŞIDDETLE KARŞI KOYMASI SONUCU POSKORTOLDOLER.

Uşak'ta 5 köy halkı 1938 yılında askeri hava alanı olarak köylülerden istimlak edilen 5 bin dönümlük arazinin Teknik Ziraat Müdürlüğü tarafından ekim için traktörlerle sürülmeye başlanması üzerine, çoluk çocuk, kız kızan, 7'den 70'e bu toprakları işgal ettiler ve hakları olan bu topraklar için çevreden gelen devrimci arkadaşlarla haklı bir mücadele örneği vererek tarlanın sürülmesini engellediler.

Bu direniş sırasında jandarmaların köy halkına saldırmaları, küfretmeleri, dipçikle yaşlı köylülere vurmaları ve bu mücadelede köylülerin yanında yer alan devrimc..ere saldırmaları ve tehditleri köylülere, jandarmanın kimin koruyucusu, devletin kimin devleti olduğunu bir kez daha somut olarak gösterdi. Bütün bunlara rağmen bu mücadele devam edecektir. Çünkü bu topraklar bu köylüler için can damarıdır, bu bölgenin en verimli topraklarıdır. Bu toprakların, birçok topraksız köylü varken ziraata verilmesi bu köylüleri daha da fazla yoksullaştıracaktır.

Direniş sırasında bir uzatmalının köylülere saldırması üzerine karşı koyan bir köylü kadın "sizlerden korkmuyoruz, ancak bizi öldürüp ondan sonra bu toprakları elimizden alırsınız" diyerek mücadelelerindeki kararlılığı ifade etmiştir.

UŞAK LISESINE YAPILAN SALDIRILAR POSKORTOLDO

Liselerin kapandığı gün faşistler yine faşist polis desteği ile tüm okullara saldırdılar. Fakat devrimciler ve tüm yurtsever Uşak halkı onları püskürterek, uzun zaman unutamıyacakları bir ders verdiler. Aynı gün polis önüne gelen devrimcileri toplayarak gözaltına aldı. Gündüzleri hiçbir şey yapamayan faşist komandolar polis desteğinde geceleri saldırılar düzenlemeye başladılar.

5 Haziran günü Eşme dışından gelen faşistler Liseye saldırdılar ve bazı arkadaşlarımızı yaraladılar. Polis yine devrimci avına çıktı.

UŞAK YAY-KUR DER KAPATILDI

Bu arada polis hiçbir sebep göstermeksizin UŞAK YAY-KUR derneğini bir ay süreyle kapattı. Tüm bu faşist saldırılara ve bütün baskı organlarıyla yapılan teröre karşılık devrimciler-yurtseverler yılmadan mücadele verdiler ve vereceklerdir.

Faşist Terör Sivas Halkını Sindiremedi.

SIVASTAKI TOM DEMOKRATIK ORGOTLER; DEMIR YOLLARI SENDIKASI, GENEL IŞ SOSYAL-IŞ, SIVAS ZIRAAT ODASI, TOB-DER, TOMDER FAŞIZME KARŞI MOCADELEDE GOÇBIRLIGI YAPIYORLAR.

YENI ORGOTLENME ÇABALARI, YOCEYURT MAHALLESI HALKI YARDIMLAŞMA DERNEGININ KURULMASI HAZIRLIGIYLA HIZLANDI

Sivas'ta genel olarak halkımızın özel olarak devrimcilerin üzerinde yoğunlaşan baskılara karşı tüm demokratik kuruluşlar-Demiryolları Sendikası, Genel-İş, Sosyal-İş, Sivas Ziraat Odası, TÖB-DER, Tüm Teknik Elemanlar Derneği ve TÜm-Der Sivas şubeleri güçbirliği içine girmişler ve faşizme karşı mücadeleyi örgütleme çabalarına başlamışlardır.

200 işçinin tüm Sivas'ta dağıttıkları 20 bin adet bildirinin tam metnini yanda yayınlıyoruz. Bildiri dağıtımının sonunda, faşistler iki işçi arkadaşımıza saldırmışlarsa da halk faşistleri etkisiz hale getirmiştir. Faşizme karşı mücadelede tüm demokratik kuruluşları bir araya getirme çabaları Cürek Cevher-İş ve Yıldızeli Ziraat Odası'nında desteklemesiyle yaygınlaşmaya başlamıştır.

Diğer yandan, halkın örgütlenmesi çabaları da yeniden hız kazanmıştır. İlk olarak Yüce-Yurt Mahallesi Yardımlaşma derneğinin kurulması hazırlıkları ilerlemiş, tüm Sivas halkının demokratik örgütlerde birleşmesi çabaları hız kazanmıştır. Faşizmi yenmenin yolu, halkın örgütlü ve devrimci mücadelesinden geçeceği gerçeği bir defa daha ortaya çıkmıştır.

VARTO'DA HALKIMIZIN BİRLİĞİNİ BOZAMAYACAKLAR.

Mehmet Kocadağ arkadaş, 1 Mayıs gecesi İstanbul'da faşist canilerce öldürüldü. Hakim sınıflar Varto'da da cenaze töreninin yapılmasını engellediler.

Mehmet Kocadağ arkadaş Varto'nun Çobandağ köyündendi. Varto'lu devrimciler, köylüler, Varto'da sabaha kadar cenazesinin başında nöbet tuttular. Ama polis tarafından çıkarılan, ~~sünnilerle~~ aleviler çatışacak, kan gövdeyi götürecek söylentileriyle cenaze töreninin yapılmasıga engel olundu. Ve cenaze kaçırılarak köye götürüldü. Civardan gelen 7 köy halkı bu durumu protesto ettiler. Sunni-alevi çatışmasının çıkacağı söylentileri böylece yalanlandı. Baş sağlığı için köye gelen devrimciler, alevi sünni ayırımının yoksul halkı bölmek için hakim sınıflar tarafından körüklendiğini, kitlelerin gözü önüne serdiler.

Varto'da alevi-sünni çatışmasının körüklendiği ilk olay bu değildi. Bundan bir süre önce 2 polis, önce Varto'nun sunni sonra da alevi kesimine giderek alevi-sunni çatışmasını başlatmak istemişlersede, her iki kesimde de dayak yiyerek kaçmak zorunda kalmışlardı.

Bütün bu oyunlar, yoksul halkı bölme çabaları hakim sınıfları düştükleri bataklıktan kurtaramayacaktır. Halkımızın örgütlü mücadelesi bunu engelleyecektir.

HACIBEKTAŞ'TA DEVRİMCİ MÜCADELE

HACIBEKTAŞ ULAŞ BARDAKÇI'NIN DOGUM YERİ. BOYLESİNE YIGIT BIR DEVRIMCIYI DOGURANLARDAN KORKULUR ELBET. BU KORKU BIN NOFUSLU BIR YERE KARAKOL AMIRLIGI (TORKIYENIN BAŞKA HIÇBIR YERINDE YOKTUR) KURDURTUR ELBET. AMA KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Geçen yıl, Hacı Bektaş Veli'yi anma törenlerini "faşizmi protesto" mitingine dönüştürmüştü Hacıbektaş halkı. Türkiye'nin en yiğit evladını. ULAŞ BARDAKÇI'yı yetiştirmişti bu halk. Öyleyse bu halkın başına vurulmalı ve sindirilmeliydi. Önce bin nüfuslu bir yere Türkiye'de eşi görülmemiş bir uygulamayla, Karakol Amirliği kuruldu. Sonra devrimci yurtsever öğretmenler sürülmeye başlandı, tüm devrimcilere karşı bir terör uygulanmasına geçildi.

19 Mayıs törenlerinde, öğrenciler bu durumu protesto ettiler. Törenden sonra "Bağımsız Türkiye" sloganıyla yürüyüşe geçtiler. Baskı ve terör yıldıramıyacaktır onları. 21 Mayıs günü okuldan dağılmakta olan öğrencilerin üzerine polis ve jandarmalar saldırdı. 12 kişi gözaltına alındı. 7'si tutuklandı, 5'i yaşı tutmadığı için serbest bırakıldı. (Gözaltına alınan öğrencilerden birisi 12 yaşında bir kız öğrencidir)

Bugün bin nüfuslu bu yerde, bir karakol amirliği var ve bir komando birliği yerleştirilmiş buraya. Evet korkuyorlar ama korkunun ecele faydası yok. Devrimcilerin mücadelesi herşeye rağmen sürecektir.

GANTEP'TE FAŞİST TERÖR ve Terör'e Yeşil Işık Yakanlar.

Artık Ülkemizde herşey açık açık oynanıyor. Halkımızın üzerindeki ağır zulüm ve sömürü gittikçe artan bir yoğunluk kazanıyor. Oligarşi, var olan baskı düzenini ağırlaştırmak için hergün yeni terör uygulamalarına girişiyor.

Gaziantep olayları bunun en tipik örneği. Bir evde kuşatılan ve teslim olmayacağını bildiren üç devrimciye karşı tankların desteğindeki polis ve ordu birlikleri hücuma geçiyorlar. Evi bir gün bir gece süren kuşatmadan sonra fethediyorlar.

Ama, tüm Gaziantep yöresinde fiili bir sıkıyönetim sürdürülerek "savaşa" devam ediliyor. Yüzlerce ev basılıp aranıyor, yüzlerce yurtsever gözaltına alınıyor. Baskı, zulüm, işkence, tedhiş ve örgütlü devlet terörü: İşte faşizmin çıplak yüzü. Bu, olayların bir yönüdür. Birde ibretle dolu olan diğer yönü var.

Bu olaylar CHP Gençlik Kolları'nın ünlü gizli raporunun, DGM savcısının beyanatının ve Federal Almanya İç İşleri bakanlığının Gizli raporunun Tercüman'da yayınlanmasını takiben meydana geliyor. Ve bu denli uluorta meydana gelen olaylar karşısında Ecevit "yasal olmayan sol'a karşıyız" diyerek faşist teröre yeşil ışık yakıyor. Sözde sol partilerimiz TİP, TSİP anarşizme ve goşizme karşı olduklarını açıklayarak görevlerini yerine getiriyorlar.

Kısacası: CHP Gençlik Kolları, DGM savcısı, Tercüman gazetesi, tanklarr, otomatik silahlar, bombalar, TRT'nin bu "iç savaşı" adeta naklen yayını Ecevit'in, TİP, TSİP'in demeçleri... oligarşinin ORKESTRASI nekadarda düzenli çalışıyor.

VE İNSAN YOREGİ BU ORKESTRANIN DOZENLİ SESİNİ BOZACAK BİR GOR SESİ BOŞYERE GAZETE SAYFALARINDA ARIYOR.. BELKİ ARADA KAYNAYIP GİDEN AYBAR'IN DEMECİ VE ANTEP'TEKİ KUŞATILMIŞ EVİN İÇİNDEN ÇIKAN, FAKAT TANK GOROLTOLERİ ARASINDA KAYBOLAN TABANCA SESLERİ..!

GENÇLİĞİN DEVRİ[M...]

DEVRİMCİ GENÇ[LİK...]

7. sayıdaki ilk yazımızda "Devrimci Gençlik"in gençliğin örgütlenmesi sürecindeki somut ve canlı olumlu işlevini anlatmıştık. Bu yüzden, Türkiye'de bir gençlik federasyonunun kurulmasında yol göstericiliğe devam edeceğini belirtmiş, bu amaçla, gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesinin anlamı üzerinde durmuştuk. Bu konuda doğru bir yaklaşıma örnek olarak da 1974'de yayınlanan "Gençliğin Örgütlenmesi ve Federasyon" yazısını tekrar yayınlamıştık. Ayrıca Devrimci Gençlik yayınevinin "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği İçin" başlıklı 5 broşürünün bizim gençlik platformundaki programımızı yansıttığını hatırlatmıştık.

Bu sayımızda, açtığımız tartışmamızın "yankı"larını yayınlamaya başlıyoruz. Diğer sayfalarda son İYÖKD yönetiminin özeleştirisini ve somut önerilerini bulacaksınız. Aynı şekilde DİĞER ŞEHİRLERDEKİ MERKEZİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİNDEN DE, TÜRKİYE ÇAPINDA ÖRGÜTLENME DOĞRULTUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİNİ BİZE İLETMELERİNİ BEKLİYORUZ. Hemen belirtelimki, federasyon kuruluş çalışmasının tüm görüşler yayınlandıktan sonra başlatılması gibi bir sınırlama söz konusu olamaz. Bu iki tür çalışma aynı sürecin birbirini tamamlayan iki yönü olarak ele alınmalıdır. Öyleyse; GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN DEVRİMCİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİ VE DEVRİMCİ GENÇLİK GRUPLARI GÖREV BAŞINA!

DEVRİMCİ GENÇLİK'İN TEK MERKEZİ ÖRGÜTÜ YOLUNDA...

Bu yazımızda, farklı siyasi yoğunlukların "federasyon" konusundaki yaklaşımlarını da eleştireceğiz. Ama kesinlikle onlarla uzun bir polemik içine girmeyi düşünmüyoruz. Çünkü buna hem vaktimiz yok, hem de zaten bugüne dek söylenmesi gerekenler gereğinden fazla söylendi. Hatta "gençliğin birliği" çığırtkanlığını yapanlar ayrı tekkelerini ya kurdular ya da kurma hazırlıkları içindeler. (GSB, IGD ve kendilerini feshedip (!) devrimci(!) muhalefetle ortak tekke kurma yolunda olan DGB ve DGD). Bu ikincilerinin tavırları hiç olmazsa iki yönden "olumlu"dur. Aralarında hiç fark olmadığı halde "farklı" şeylere müridlik yapmaktan vazgeçiyorlar, bir. Bizim oportünizme karşı mücadelemiz açısından "hedef daraltıyorlar", iki. Aynı yönelimi, GSB, IGD türünden dernekçiklerden de bekleriz.

Bugünlerde Halkın Sesi gazetesinde "Devrimci Birlik" üzerine yazılar ve röportajlar tefrika ediliyor. Bu konuda "iyi niyetli" öneriler getiriliyor. Ne kadar iyiniyetli(!) olduklarına örnek olarak DGB yöneticisinin özeleştirisini (!)gösterebiliriz. (Aynı gazetede yayınlanan Militan Gençlik sahibi ve İYÖKD eski ikinci "başkanı"nın demecini ciddiye almadığımızı da belirtelim. Sıkılmadan "kariyer" teşhiriyle parsa toplama sevdasında olanlarda gerçekten ciddiye alınacak şeyler aramamız gereksiz bir çaba olurdu.) DGB yöneticisi, İstanbul'da İYÖKD yöneticilerinin, temsilcilik seçimlerinde ağır yenilgiye uğradığını iddia ediyor! Bu arkadaşlara "iyi niyet" konusunda birkaç sözümüz var; eğer samimiyet içinde birlik istiyorsanız, eski "alışkanlık"larınızdan tamamiyle vazgeçmelisiniz. Ama ne yazık ki huylu huyundan vazgeçemiyor. Ve yalanlara, iftiralara bu sefer daha tumturaklı bir şekilde devam ediliyor. Kesinlikle biliyoruz ki, ve herkes de biliyor ki İstanbul'da İYÖKD yönetiminin görüşünü paylaşan arkadaşlar temsilci seçimlerinde büyük çoğunluk sağlamışlardır. Ve "hukuki nedenlerle kapatılma durumunda olan İYÖKD'ün yerine kurulan İYÖD için de en demokratik şekilde görevlendirilmişlerdir.

Öte yandan Halkın Sesi'nin ve izleyicilerinin "Devrimci Gençlik"e yakın zamana kadar "Sosyal Faşist, maceracı, troçkist v.b." sıfatlar takarken bugünlerde "devrimci" olarak kabul etme lutfu (!) üzerinde de dikkatle durmak lazım. Anlaşılan bugünlerde epeyce cömertleştiler ve Türkiye'de kimin devrimci kimin devrimci olmadığını kerameti kendilerinde menkul bir şekilde tayin etmeye başladılar. Ama biraz alçak gönüllü olmaları gerekmez mi? Aslında onları ve izleyicilerini bu tavrı almaya iten olgu kendilerinin (Halkın Sesi, Militan Gençlik, Halkın Kurtuluşu v.b."siyasi" akımların) gün geçtikce kitleler için kemikleşmeye başlamalarıdır. Bu yüzden yeni taktikler peşindeler, ve kendilerini "merkez" kılarak bir devrimcilik "ölçüt"ü yaratmaya çalışıyorlar. Bizim bildiğimiz devrim için savaşana devrimci denir. Yoksa devrimcilere maceracılığını berrak(?!) bir şekilde gördüklerini iddia ederek devrimci geçmişe küfredenler değil.... Hele hele gençlik mücadelesi için öneri getirirken "gençliğin acil meselesi" başlığında Dev-Genç'in mücadelesini "küçük burjuva anarşizmi" olarak karalayanlar hiç değil! (Burada kendi açısından Halkın Sesi'nin nispeten daha "dürüst" olduğunu belirtelim. Çünkü bugünkü tavrı aynen geçmişte de vardı. Bu yüzden şimdi "haklı" olarak, hem geçmişe "anarşizm" diyen hem de onun mirascılığı peşinde olan akımları uyarıyor.)

Ama bizler PDA'cı arkadaşlarla (özellikle kalemşörlerle değil de sempatizanlarıyla), Amerikan emperyalizmine ve faşizme karşı mücadelede birlik olamayız, demiyoruz. Tutarlı mücadele veremeyeceklerini bilsek bile, onlarla da emperyalizme ve faşizme karşı birlik oluruz. Çünkü biz en geniş ittifak bütünlüğünden yanayız. Bu uğurda, aynı şekilde sosyal-demokratlarla da ittifak kurabiliriz. İttifak ilkelerimiz devrimciler için hem eleştiri hem birliktir; diğer tutarsız kesimler için hem mücadele hem birliktir. PDA'cılar devrimciliklerini bildirilerde "ağaların topraklarına bir şahin gibi dalarak" değil, bizzat sosyal pratikte (tıpkı 1971 proleter hareketinde olduğu gibi) ağaların topraklarına birer şahin gibi dalarak kanıtlamalıdırlar. Ama bizim, Halkın Sesi'nden çok önce yaptığımız bir tespit var: Biz hiçkimseye "sosyal faşist" ya da "maocu bozkurt" gibi yaftalar takıp, aramızdaki çelişmeleri bizatihi faşizmle olan çelişmeyle özdeş tutmaya taraftar değiliz. Bu kadar!

Ayrıca, Halkın Sesi artık "devrimci" saydığını söylerken, bizimle aralarında tek(?) fark olan "sosyal emperyalizm" konusunda ikna olabileceğimizi de söylüyor. Evet, bu konuda tavrımızı açıklayan ilk yazımızda (Devrimci Gençlik sayı 3) şöyle diyorduk: "ikna edilmeye açığız(!) Ama bir iddia kırk kere tekrarlansa yine de bilimsel kanıt olamaz." Şimdi de arkadaşlar zahmet edip aynı iddialarını 41. kez gündeme getirmesinler. Çünkü bizim tespitimiz ortadadır. "Bugün biz revizyonist Sovyetler Birliğiyle sosyalizm arasında önemli bir çelişmenin var olduğunu söylüyoruz. Ancak bu çelişmenin, sosyalizm ile emperyalizm arasında varolan çelişmeden farklı türden bir çelişme olduğunu, farklı çelişmelerin ise farklı metodlarla çözülmesi gerektiğini ileri sürüyoruz."

Gelelim Militan Gençlik'in iddialarına. Bu konudaki açıklamamız çok kısa olacak. M.Gençlik yazarları "şaşkın" tavırlarına devam ediyorlar. "Platformlarını" unutuyorlar ve bize "Beyaz Kitap" diliyle eleştiri yöneltiyorlar. Dev-Genç'in mücadelesinin sıkıyönetim savcılarının perspektifinden değerlendirme huylarından vazgeçmelerini istiyoruz! (M. Gençlik sayı 4, sayfa 10, Dev-Genç'i bir parti gibi görüp ondan parti yaratıldığını sıkıyönetim savcısı iddia ediyordu bay "şaşkın" yazar. Birde CHP'nin Gençlik Kollarının malum raporu(!)) Bizim aynı yönelimde olduğumuzu "iddia" etmekle pek farklı bir iş yapmıyorsunuz. Bu arada M. Gençlik yazarlarının Dev-Genç'i nasıl değerlendirdiklerini de öğrenmiş olduk böylece! Ayrıca bundan böyle M.Gençlik'ten daha çok, doğrudan doğruya Halkın Sesi'ni ve Aydınlık Dergisi'nde yapılan tefrikaları muhatap alacağımızı duyururuz...

DEVRİMCİ GENÇLİK DEV-GENÇ'İN ŞANLI MİRASINA SAHİP ÇIKMALIDIR.

Bize yöneltilen eleştirilerin, bizce en önemlisi ("geçerlisi" değil!) yeni bir "DEV-GENÇ OLAYI" yaratma çabası içinde olduğumuz doğrultusunda....Bu eleştiriye birkaç açıdan cevap vermemiz gerekiyor.

Dev-Genç'in mücadelesini nasıl kavradığımızı ilk üç sayımızda açıklamıştık, Şöyle diyorduk: "Dev-Genç, anti-emperyalist bir doğrultuya sıkı sıkıya sarılarak ilerledi, onun anti-emperyalizmi etkili bir şekilde kitlelere benimsetmesi, her fırsattan yararlanarak, kendiliğinden patlayan gençlik hareketlerine anti-emperyalist bir öz vermeye çalışması doğruydu ve yapılması gereken şeydi. İşte onun bu muhtevası, yükselmesinin, gelişmesinin sırrıdır." İşte geçmişin mirasından doğru bir şekilde yararlanma kararlılığında olan bizlerin yolunu Dev-Genç'in bu tecrübesi aydınlatmalıdır. Bizim için esas olması gereken, kitle bağının nasıl sağlanacağıdır. Bu ise, kitlelere doğru siyasi önderlik yapabilmek ve bunu pratik eylem birliği içinde başarabilmektir. Birbirinden ayrı tutulamayan bu iki olgudur ki, bizim kitlelerle olan bağımızı sürekli kılabilir. Ve Dev-Genç'in mücadelesi bu bütünlük içinde ele alınmalıdır; Dev-Genç'ten bize kalan en büyük miras budur. Elbette biz günümüzde Dev-Genç döneminin koşullarını yaşamıyoruz. Dev-Genç belli bir dönemde üzerine düşen zorunlu bir tarihi misyonu yerine getirmiştir. Günümüzde kendisine sosyalistim diyen hiç kimse tarihin tekerrür edeceğini iddia etmeyeceği için kurulacak yeni bir gençlik derneğinin Dev-Genç'in misyonu ile yükümlü olduğunu da iddia edemez. Ama yine hiçkimse Dev-Genç'in mücadele anlayışının günümüz koşullarında gençlik için geçersiz olduğunu da iddia etmemelidir. Çünkü bunun tersini söylemek bilimsel sosyalizmin ilkelerine aykırıdır. Niçin? Çünkü bütün devrimci örgütler (parti ve parti dışı örgütler) belirli bir kitle çizgisine ve bunun sonucu olan bir örgüt çizgisine (siyasetine) sahip olmak zorundadırlar. Türkiye koşullarında bunu başarılı bir şekilde gerçekleştiren Dev-Genç'in mirasçıları olmak istiyorsak, tarihsel gelişimin sarmallığı doğrultusunda ve günümüz pratiğine uyumlu olarak tutarlı bir kitle bağını somut ve canlı boyutlarında belirlemeliyiz.

Bütün bunların ötesinde, örgütlenme modeli bakımından da Dev-Genç tecrübesinden yararlanmalıyız. Dev-Genç'in en geniş gençlik yığınlarının merkezi örgütü durumuna nasıl geldiğini, onun çalışma tarzında olduğu kadar örgütlenme modelinde de görmemiz gerekir. 1971 öncesinde, bilindiği gibi her fakülte de bir öğrenci derneği, bir de sosyalist fikir kulübü bulunuyordu. O dönem ki, "mevzuat"a göre her fakültenin öğrencilerinin tamamı, öğrenci birliğinin doğal üyesi sayılıyordu. Ama SFK, öğrenci birliğini denetimi altında bulunduruyordu. SFK'leri, kongrelerinde seçtikleri belli sayıda delegeyi Dev-Genç kongresine gönderiyorlardı. Böylece oluşan Dev-Genç kongresi, Dev-Genç genel yönetim kurulunu seçiyordu. G.Y.K. ise, merkez yürütme kurulunu tespit ediyordu. Ayrıca bölge yürütme kurulları da mevcuttu. Federasyonun merkezi Ankara olduğu için M.Y.K., aynı zamanda Ankara B.Y.K. olarak da çalışıyordu. Görüldüğü gibi aşağıdan yukarıya en demokratik yoldan oluşturulan bir M.Y.K söz konusu idi. Ve bu M.Y.K. Türkiye Devrimci Gençlik hareketinin merkezi yönetimini gerçekleştiriyordu... İşte bu örgütlenme modeli karşımızda "daha iyi"si ortaya çıkarılmadıkça bir model olarak duruyor. Ama gerçekleşmesi pek mümkün olmayan bir model...

DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU DEMOKRASİ TEMELLERİ ÜZERİNDE MERKEZİYETÇİ BİR YAPIYA SAHİP OLMALIDIR.

Federasyona karakterini verecek olan, yani onu biçimlendirecek olan, tespit edilen ve gerçekleştirilebilen eyleminin muhtevası olacaktır. Burada ayrıntılı olarak onun program hedefleri ve eylem platformu üzerinde durmayacağız. Ama bu konu önemlidir ve biz bu konudaki görüşlerimizi toplantılarda, bildirilerde ve bizzat dergimiz ve yayınevimiz aracılığıyla en geniş kitlelere ilettik. "Devrimci Gençlik" görüşünü benimseyen dernekler bu ilkeleri her gün, her saat hayata geçirmekteler. Ve bu ilkelerin doğruluğunu pratik içinde kanıtlamaktalar. Öyleyse burada ilkelerimizin önlemlerinden birkaçını vurgulamakla yetinelim.

Federasyonu oluşturacak olan derneklerin büyük bir kısmında "Devrimci Gençlik" görüşü çoğunluktadır. Bu olumlu bir olgudur. Böylece en geniş kitlelerin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye seferber edilmesinde önemli bir engel aşılmış olmaktadır. Ancak bu tespit, kesinlikle, aynı görüşte olmayan arkadaşların örgütlü mücadeleden dışlanması olarak değerlendirilmemelidir. Demokratik bir kitle örgütünde heterojen fikirlerin, anti-emperyalist anti-faşist olması kaydıyla, bulunması çok doğaldır. Öte yandan DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK örgütlenme ilkesi pratiğe ge-

[EY]LEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN GÖREV BAŞINA! 2

çirildiğinde ve kitle çizgisi ile bütünleştirildiğinde, bağımsızlık ve demokrasiden yana olan herkesin ve her siyasi yoğunluğun örgütlü mücadelesi zaten sağlanabilecektir. Bu örgütlenme ilkesi üzerinde biraz duralım.

Gençlik federasyonu konusu tartışılırken sürekli olarak, aşağıdan yukarıya gerekircilikle gündeme gelen kitlesel örgütlenme ihtiyacına yukardan aşağıya iradecilikle müdahale edilmesinden bahsediliyordu. Böylesi demokratik merkeziyetçilik örgütlenme ilkesinin mevcut koşullar altında kullanmaktan başka bir şey değildir. Yani, birimler düzeyinde çalışan gençlik örgütlerinin tek bir merkezi çatı altında toplanması ve bu derleniş sürecinde mevcut birimlerdeki eksik örgütlenmelerin tamamlanmasıdır.

Burada "birim"den, fakülte dernekleri, kasabaların gençlik kültür dernekleri olduğu kadar, merkezi şehir dernekleri (küçük birimlerin merkezi olarak AYÖD, İYÖD tipi dernekler) de kastedilmektedir. Demek ki, kitlesel katılımda ifadesini bulan "demokratik" yan, birimlerin kendi düzeylerindeki "merkezi" örgütlenmeleri ile bütünleşmektedir. İşte demokratik ve merkezi yanların daha üst düzeylerde birleşmeleri giderek ve hiyerarşik olarak daha üst ve çeşitli "merkezlerin merkezi" olan örgütlenmeyi de gündeme getirir. (Bu sürecin demokratik kitle örgütlerini kapsadığı ve bir bakıma da teorik bir varsayım olduğu unutulmasın. Amaç, bunu hayata geçirmektir.) Süreç içinde demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının belirleyiciliklerinin değişmesi ile, örgütlerin üst düzeyde yeni yapılar oluşturmasını da sağlayacaktır. (Proletaryanın öz örgütünün oluşturulması, bilindiği gibi bu sürecin tam tersi bir rota izler.)

Birim örgütlerinin daha merkezi bir yapı altında toplanmasını sağlayan bu ilke, öte yandan, iki "sorun"a da çözüm olmaktadır. Bu sorunlardan birincisi şudur: Anti-emperyalist anti-faşist anlayışdaki herkesin oluşturduğu heterojen bir bileşim sözkonusudur. Yani bu anlayışa farklı yaklaşımlar sözkonusudur. İşte bunun çözümünü, örgütlü mücadelenin öngördüğü disiplinde aramak gerekir. Her örgütlenmede olduğu gibi, federasyonda da demokratik merkeziyetçilik, pratik geçerliliğini yapısal kademelenmede bulacaktır. Federasyon içinde değişik siyasi yoğunlukların varoluşu bu kademelenmeye halel getirmemelidir. Yani herhangi bir birim örgütünde denetimi elinde bulunduran ve MYK'nun siyasi görüşlerini paylaşmayan bir siyasi yoğunluk, federasyon bünyesinde "bağımsız" tavır almamalıdır. Çünkü bu tavrın, demokratik yanın işlerliği ile, yani birim düzeyinde somut sorunlarda inisiyatif kullanma ile bir ilişkisi olmayacak, tersine, saf bir demokratisizm ya da kelimenin tam anlamı ile merkeziyetsizliği savunan bir "federalizm" olacaktır. Parça, bütüne tabi olacağı için, kendi biriminde çoğunluğun görüşünü temsil etse bile Türkiye çapındaki mücadele açısından söz konusu birim, federasyonda çoğunluğun görüşünü temsil eden MYK'nun direktiflerine tabi olacaktır. Ki zaten, "bağımsız" tavır almayı savunabilen bir anlayış, gençliğin tek bir yapı altında mücadelesini savunmamalıdır. Öyleyse değişik siyasi yoğunluklar, kendi "kadro"larını ya da denetimleri altında tuttukları birim derneklerini kendi "azami" programlarına göre yönlendirmemeli; bu mücadele platformu için gerçekten yeterli olan ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlayan asgari ilkelerin sınırlarını taşmamalıdırlar. Açıktır ki, burada federasyon MYK'nun direktiflerini belirleyen de aynı sınırlar olacaktır. Federasyon örgütlenmesinin <u>biçimi</u>, merkeziyetçi yanın işlerliğini sağlamanın yanısıra demokratik işlerliği de mümkün kılacak bir yapıdan oluşmalıdır. (Bu "biçim"i anlatacağız.) Öyleyse bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde saf tutan bütün görüşler, eğer federasyonda birlikte çalışma zorunluluğunu kavramışlarsa ve bir arada olurken de azami programları bakımından "ayrı" olduklarını sürdürseler bile, örgütlü mücadelenin belli bir denetim mekanizması gerektireceğini unutmamalıdırlar. Federasyon ayrı derneklerin oluşturacağı bir ittifaklar cephesi ya da bunların aritmetik toplamı olmayacaktır. Bu nokta çok önemlidir. Çünkü federasyon, kendi özgül ekonomik demokratik mücadele ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele platformu üzerinde gerçekleştireceği eylemlerin muhtevasına göre biçimlenen bir kitle <u>örgütü</u> olacaktır. Bu yüzden sözkonusu <u>mücadelenin</u>, yani özgül boyutları kapsamındaki bir örgütlü mücadelenin kurallarına uymak gerekecektir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin çözüme bağlayacağı ikinci "sorun" ise, federasyonun önderliğini benimseyen geniş yığınlar (kitleler) ve bu örgütün siyasetini aktif olarak sürdüren unsurlar (kadrolar) dan hangisinin, karar mekanizmasında "belirleyici" olacağıdır. Sorun bu şekilde konulduğunda gerçekten bir ikilem ortaya çıkar: Kadro örgütü mü, kitle örgütü mü? Halbuki bunun çözümünü kitle çizgisinin tespitinde ve uygulamasında bulmak gerekir. Çünkü kitle çizgisinin uygulanması aynı zamanda demokratik merkeziyetçiliğin uygulanmasıdır. Dikkat edilmesi gereken, merkeziyetçiliğin aşırı kullanılması ile "buyrukçuluğa" ve demokratisizmin mutlaklaştırılması ile "kuyrukçuluğa" düşmemektir.

FEDERASYONUN BİÇİMİNİ BELİRLEYEN ONUN EYLEMİNİN MUHTEVASI OLMALIDIR.

Federasyonun biçimi, yukarıda anlattığımız olgulara göre belirlenecektir. Ancak hemen belirtelim ki, bizim getireceğimiz öneri, hatta olduğu gibi herkes tarafından kabul edilse bile, yeterli olmayacaktır. Mücadele içinde gelişecek olan bir esneklik kazandırılırsa, federasyon, somut koşullarda ortaya çıkan yeni ve özgül muhtevalara göre biçimsel açıdan daha da zenginleşecek; eksik yanlarını tamamlayacak; gereksiz (bürokratik) yapılarını tasfiye edecek; ve zorunlu restorasyonlara uğrayacaktır. Süreç içinde titizlikle korunması gereken onun eyleminin muhtevasına verilen önem olmalıdır.

Dev-Genç örgütlenmesinde olduğu gibi, Türkiye çapında hem yaygın hem de merkezi bir örgütlenmeyi aynı ölçüde başarma iddiasında değiliz. Günümüzde örgütlenme potansiyeli geçmişten daha fazladır; ancak, fraksiyonel parçalanmışlık da daha fazladır. Bu ikincisi geçmişe oranla olumsuz bir olgudur. (Elbette devrimci safların belirginleşmesi ve ideolojik netleşme açısından belirli bir olumlu yanı da vardır. Ama henüz bu olumlu yan siyasi örgütlenme potasına aktarılamamıştır.) Dahası, önemli noktalarda, Dev-Genç örgütlenme modelini geçersiz kılan hukuki engeller de getirilmiştir. Mevcut duruma baş eğmemek için fiili tedbirler almak zorunludur. Bu uğurda, federasyonun örgütlü yapısını kademelenmesini anlatabilmek için Ankara'yı örnek olarak alabiliriz.

Ankara'da gençliğin tek merkezi örgütü AYÖD, en demokratik şekilde oluşturulmuştur. Ancak mevcut birim dernekleri (öğrenci dernekleri ve kültür dernekleri)ile AYÖD arasında hukuki bir bağ bulunmadığından, gençliğin organik birliği <u>pratikte</u> sağlanmaktadır. Önemli olan federasyon yapısı içinde buna daha geçerli ve elverişli bir biçim bulabilmektir.

Bu amaçla, birim derneklerinin yönetim kurulları, Ankara'yı temsil eden bir konsey oluşturmalıdırlar. Bu KONSEY, yönetsel açıdan hem demokratik yanın (bir üst kurul karşısında) hem de merkeziyetçi yanın (kendi birim dernekleri karşısında) işlerliğini sağlayan bir kademe olacaktır. Haldeki durumda bir üst kurul, AYÖD yönetimi tarafından işgal edilmelidir. (Daha sonraları bu konseyin üzerinde yer alacak kurul, konsey üyeleri tarafından seçilebilir.Ama şimdi AYÖD yönetimi oraya seçilerek getirilmiştir.) Hatta bu konseyin sık sık toplanması zor olacağından AYÖD yönetiminin, sözkonusu birim derneklerinin başkanları ya da temsilci üyeleriyle daha sık ilişkiye geçebileceği bir türev konsey de oluşturulabilir.

Demek ki, Ankara örneğinde, aşağıdan yukarıya federasyonun yapısı şöyle olacaktır: En altta birim dernekleri; bunların yönetim kurullarının oluşturacağı bir konsey (bu konsey daha önceki "üst forum"ların bir benzeridir ve birim derneği henüz kurulmamış yerler geçici delegelerle temsil edilebilir.); yönetim kurulu başkanı ya da bazı üyelerinin oluşturacağı bir üst konsey (türev konsey); AYÖD yönetim kurulu. Böylece Ankara bölgesi, kurulacak gençlik federasyonunda AYÖD yönetim kurulu tarafından temsil edilecektir. Başka deyişle AYÖD yönetim kurulu, federasyonun Ankara bölge yüretme kurulu işlevini görecektir.

Verdiğimiz bu örnek, diğer şehirler için de geçerlidir. Elbette her bölge, kendi özelliğinden dolayı, bu kademelenmede bazı değişiklikler yapabilir. Ancak federasyon örgütlenmesini çabuklaştırmak amacı ile anlayış olarak her şehirdeki merkezi gençlik örgütü Bölge Yürütme Kurulu olarak kabul edilmelidir. Böylelikle, şimdiye kadar sürdürülen örgütlenme çabaları gereksiz olmayacak, tersine, bütün bunlar federasyon örgütlenmesine kanalize edilecektir.

Her şehirde oluşturulacak konseylerin toplamı, federasyon genel konseyini oluşturabilir. Hatta daha sonraki aşamalarda bu genel konsey, federasyon kongresini de oluşturabilir. Öte yandan, bölge yürütme kurullarının ya da bunların görevlendireceği belli sayıda temsilcilerin sık sık yapacakları periyodik toplantılar, Türkiye çapında devrimci gençlik eylemlerinin merkezi bir koordinasyonunu da sağlayacaktır.

Federasyon merkez yürütme kurulu nasıl oluşturulacaktır? Bu pratik bir sorundur. Eğer bölge yürütme kurulları belli sayıda üyelerini sürekli ikamet etmek kaydıyla federasyonun genel merkezi olacak şehire örneğin, Ankaraya gönderebilirlerse ortak bir MYK oluşturabilir. Eğer bu mümkün olmazsa (Dev-Gençde olduğu gibi federasyonun ilk kongresine kadar Ankara Bölge Yürütme Kurulu aynı zamanda MYK görevi ile de yükümlü olur. Daha sonraları MYK işlevine sahip Ankara BYK (yani AYÖD yönetim kurulu) federasyon genel konseyi tarafından seçilmelidir...

(Diğer bir model olarak TÖB-DER tipi bir örgütlenme öne sürülebilir. Yani bir genel merkezin gereken yerlerde şubeler açması yoluyla örgütlenmeye gidilebilir. Ancak bu model iki açıdan günümüz koşullarında gençlik için elverişsizdir. Birincisi, bugüne dek kurulmuş dernekler işlevsiz hale gelecektir- en azından "askıya" alınacaktır-. İkincisi ise, bildiğimiz kadarıyla bu tür bir derneğin kurulması için bakanlar kurulunun izin vermesi gerekecektir. Ki bu da olmayacak duaya amin demek gibi bir şey olurdu)

Örgütlenme önerimizi noktalamadan önce hatırlatmak istediğimiz bir konuya da değinelim. Federasyon kurulduğu zaman şu ya da bu nedenle federasyona katılmak istemeyen şehir dernekleri olabilir. Böyle durumlarda, eğer söz konusu dernek gerçekten merkezi bir yapıya sahipse, devrimci arkadaşlar bu şehirde federasyona dahil etmek için yeni bir dernek kurmamalıdırlar. Sabırla mevcut dernek içinde muhalefet yürüterek onu federasyona sokmak için çalışmalıdırlar. Böylece bu dernek ya federasyona katılacak ya da sekter yöneticileriyle başbaşa kalacaktır. İşte bundan sonra diğer birim dernekleri ve geniş yığınlar federasyonun bir alt örgütü olacak yeni bir-dernekte toplanabilirler. Unutulmaması gereken nokta, federasyonun "tabela" derneklerine hiç mi hiç ihtiyacı olmadığıdır. Bu tür zorlamaları ancak faşistler ya da umudunu yitirmiş revizyonistler başvurabilir. Bizim için önemli olan en geniş gençlik yığınlarının örgütlü olarak mücadelemize kazanılmasıdır. Eğer yukarda anlattığımız gibi bir durum ortaya çıkarsa- ki belli yerlerde başlangıçta çok muhtemeldir -arkadaşlarımız federasyon temsilciliğini geçici olarak yüklenirler ve mevcut dernek içinde muhalefet yürütürler.

Bu önerimizin hayata geçirilmesi için ilk somut adım vakit kaybetmeden atılmalıdır. Bu adım, en uygun birkaç şehir derneğinin birbiriyle ilişkiye geçerek bir koordinasyon komitesi oluşturması olmalıdır. Bundan sonra kaybedilecek zaman faşizmin işine yarayacaktır!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

DEVRİMCİ GENÇLİK

UZUN BİR SÜREDİR, SÜRMEKTE OLAN GENÇLİĞİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜ ÇALIŞMALARI, OPORTÜNİST VE REVİZYONİSTLERİN TÜM ENGELLERİNE RAĞMEN BAŞARIYA ULAŞTI. İYÖD'ÜN KURULUŞUNUN HANGİ SEYRİ TAKİP ETTİĞİNİ İYİ KAVRAYABİLMEK İÇİN, İYÖKD'ÜN ÇEŞİTLİ YÖNETİMLERİNCE HAZIRLANAN ÖZELEŞTİRİ YAZILARININ İLK İKİSİNİ BU SAYIMIZDA YAYINLIYORUZ. GELECEK SAYIMIZDA KURUCU YÖNETİMİN ÖZELEŞTİRİSİNİ YAYINLAYACAĞIZ.

Son İYÖKD Yönetiminin Özeleştirisi

OLİGARŞİNİN İYÖKD ÜZERİNDEKİ BASKISI VE OLAĞANÜSTÜ KONGRE.

İYÖKD kurulduğunda, bir buçuk yıl içerisinde geniş gençlik kitlelerini dernek çatısı altında toplamaya başladı. Birçok yanlışlara rağmen yine de adım adım ilerliyor, öğrenci gençliğin gerçekten tek demokratik kitle örgütü niteliğini kazanıyordu.

Örgütün bu gelişimini iyi izleyen oligarşik dikta, çürümü gençlik yöneticilerinin tutuklanması ve düzmece iddialarla gizli örgüte bağlanmakta çareyi buldu. Ve İYÖKD yöneticileri tutuklandı.

İYÖKD yöneticilerinin tutuklanmasından sonra gençliği örgütsüz bırakmamak ve kitlelere mal olmuş bir örgütün kapanmasını engellemek için acilen olağan üstü kongreye gidildi.

Olağanüstü kongre öncesi tartışmalar aramızda bir takım ayrılıkların çıkacağı yönünde hızla gelişiyordu. Dünyanın hiçbir yerinde açık ideolojik mücadele ile kendisini kitlelere kabul ettirememiş opörtünizm bu sefer de yine maskelenerek olağanüstü kongre arifesinde binbir hesap ve ticaret ilişkisi içinde İYÖKD yönetimini ele geçirmeye çalışıyordu. Oportünizmi erken teşhis eden birkaç arkadaşın çabası ile bunların yönetimde çoğunluğu almaları engellendi. 1971 proleter devrimci hareketini suçlayan bu oportünistler süreç içerisinde, yavaş yavaş renklerini belli etmeye başladılar. Ve biz üzerlerine gittikçe iyice kıvırtmaya hala "ihtilalci" olduklarını fakat "geçmişi aşmamız gerekir" deyip PDA'cıların bilinen devrim stratejisini önümüze seriverdiler. Fakat iş buraya gelene kadar çok taktikler denediler. Bir dediklerini ertesi gün inkar ettiler. Ve başlangıçta asla "biz PDA'cıyız, PDA ihtilalcidir" diye çıktılar sanılmasın.

YENİ YÖNETİM KURULUNUN TESBİT EDİLMESİNDEKİ HATA VE EKSİKLERİMİZ.

Kongre için delege seçimi yapıldı. Delegelerin toplanıp onların tasvip edeceği bir yönetim kurulu oluşturulmalıydı. Fakat o dönemde dernek içinde hakim olan henüz gerçek yüzü açığa çıkmamış oportünistler (bu gün PDA saflarındadırlar) olduğundan böyle bir şey yapılmadı ve 8-10 kişi biraraya oturarak (tabii çeşitli ince hesaplar kullanılarak) bir yönetim kurulu tespit edildi. Oportünizmin sürekli kafakol oyunlarıyla sinsice kendi adamlarını yönetime sokma çabası fiyaskoyla sonuçlandı. Fakat sıhhatli bir yönetim de olmadı. (Bu durum daha sonra kendini gösterecektir.)

Bir diğer muhalefet ise hukukileşmiş revizyonistler idi. Bunlar da tıpkı oportünistler gibi kendi anlayışlarını kitlelere anlatmadan sahte bir muhalefet yürütüp taban toplamak peşindeydiler. Ve gençliğin birliği şiarı etrafında kafakol, adam karalama ilişkileriyle muhalefet çabası yürüttüler. (Şimdi İGD'yi kurmuş durumdadırlar.) Bir diğer oportünist kesim ise kongreden önce delegelerini çekip ayrıldığı halde kongreyi sabote etmeye geldiler fakat başaramadılar. (Daha sonra DGD'yi kurdular) Sonuçta o zamana kadar devrimci olarak kabul ettiğimiz (bugün ise PDA'cıdan daha PDA'cıdırlar) bu arkadaşlarla ittifak yapılarak kongre alındı, ki bu ittifak yapılmasaydı dahi yine ezici bir çoğunlukla kongreyi alabilecek durumdaydık. Daha sonra ise yönetimde iki kişi ile temsil edilen bu beyler sanki önceden görüş ayrılığımız yokmuş gibi, (görüş ayrılığımız var uyum sağlayamıyoruz) deyip, faşist terörün her gün biraz daha arttığı o ortamda yönetim kurulundan istifa ettiler.

SAĞ OPORTÜNİZM VEYA REVİZYONİZM (*)

Hukukileşmiş revizyonistler (İGD) kongreyi kaybettikten sonra bir daha derneğe uğramadılar. Ve geniş bir karalama, yıpratma kampanyasına giriştiler. Dernek içindeki ideolojik mücadele genellikle yeni gelişen sağ oportünizmle (bugünkü "Militan Gençlik") oldu. Her geçen gün yeni yeni teori keşifleri yapılıyor, yeni Amerikalar bulunuyordu! Tabii hergün yeni bir şey keşfettiklerinden gerçekten o dönemde belli bir yere oturmak, siz busunuz demek oldukça zordu. Sağ oportünizm, işe "İYÖKD anti-demokratiktir, gerici bir örgüttür, muhalefete baskı yapılıyor" sloganıyla başladı. Buna "muhalefete eylem hakkı" şiarı izledi. Bu tartışmalar aylarca sürdü; sağ oportünizm artık başıbozukluğu savunmaya başlamış, merkeziyetçiliği, en basit örgüt disiplinini reddetmeye varmıştı. Ardından, "sosyal emperyalizm" tartışmaları bir yaz boyu sürdü. Genellikle 1971'den sonra 71 proleter hareketinin potansiyeli içinde yetişmiş genç kadrolar geçmiş hareketi tüm yetersizliğine rağmen alabildiğine savunup oportünizmle mücadele ettiler. Yer yer reaksiyoner de olsa oportünizmin ağababalarının maskeleri kısa zamanda düştü ve "çok ihtilalci"(!) maskeleri ardındaki PDA'nın gerçek yüzü gözüktü.

Oligarşinin saldırısı gün geçtikce gençlik üzerinde yoğunlaşıyordu. Sürekli baskı yanısıra ve buna bağlı olarak oportünizmin yıpratıcı çabaları ve ayrılmalarla yönetim kurulu çalışamaz duruma geldi. Oligarşi işini iyi planlıyordu, hatta zaman zaman suni bir takım yılgınlıklar yaratarak gençliği örgütsüz bırakmak, dağınık tutmak istiyordu. Kısa bir süre de olsa oligarşinin bu oyununa geldik. Ve örgütlenmemizin oligarşinin baskısı karşısında ne kadar yetersiz olduğu somut olaylarla belgeleniyordu. Elbette bunların bir dizi sebebi vardı, gerek geçmiş yönetimin bize bıraktığı menfi miras gerek biraz tecrübesizliğimiz bunlara sebep oluyordu. Bir dizi hata ve yapılması gereken şeyleri tespit ediyor, fakat yoğun faşist saldırısı ve polis baskısı karşısında pratikte bir adım daha ileri atamıyorduk.

Faşist saldırıların yoğunlaşması karşısında taban aktif mücadelenin yeteri kadar verilmemesini, haklı olarak eleştirebiliyordu. Ancak, yaz döneminde oportünizmle kısır döngü içerisinde süren tartışmalardan fırsat bulup faşizme karşı aktif mücadele hazırlıklarını yapamadık. Öyle anlar oldu ki, dernek sabah 9:00 dan akşam geç vakitlere kadar işgal edildi ve tartışmaya zorlandık.

Ve şimdiki "Militan Gençlik" sahibi, İYÖKD'ün ikinci başkanı Sayın Mehmet Budak kendi geçmiş teorilerini unutmuş, "Halkın Sesi" ve "Militan Gençlik"te çıkan demeçlerinde şöyle diyor; "İYÖKD hem faşizmin saldırısı hem de yanlış ideolojik ve politik çizgi izlemezi ve gençliğin önderliğini üstlenecek disiplinli kollektif çalışan militan bir örgütlenmeden yoksun olduğu gibi nedenlerden dolayı giderek gençlik kitlesinden kopuyor." (Halkın Sesi sayı 57) Somut durum bu mudur acaba? Faşizme karşı gerekli aktif mücadelenin verilmeyişinde asıl sebep kendilerinin yaz boyu sürdürdükleri kısır tartışmalardır. Güncel, gençliğin sorunları ile ilgili hiçbir şey getirmeden habire "Sovyetler emperyalist mi, değil mi, harp çıkar mı çıkmaz mı?" tartışmaları hala unutulmadı. Kişisel sorumluluğuna bile müdrik olmayan, görev başından ayrılarak memleketine çekilip giden ve yerine "vasi" bıraktığını söyleyen bir kimseden bu tür "eleştiriler" duymak şaşırtıcı olmuyar. Öte yandan İYÖKD'ün ne derece kitlelerden koptuğunu(!) 1 Mayıs mitinginde görebilirdi. Çünkü bunu burjuva gazeteleri bile görmemezlik edemedi. Diğer kitle eylemlerinden söz etmeyi gereksiz buluyoruz.

Faşizmin her gün artan saldırısı karşısında gerçek devrimciler ve dönekler gözle görülür bir şekilde belli olmaya başladı ki, bu gün daha da somutlaşmakta yeni yeni dönekler çıkmaktadır. Ve yönetim kurulu resmen parçalandı. Baştan da oportünizmin safında yer alarak teslimiyet kampına dahil oldu. Artık bir gençlik örgütü başkanı ve ikinci başkanı olduklarını unutmuş alabildiğine bir yıpratma ve karalama kampanyasını başlatmışlardı. Dernek polis baskısı ve oportünizmin yıpratma çabaları birleşince çalışamaz duruma geldi. İYÖKD her an kapatılabilir, gençlik her an örgütsüz kalabilirdi. Bu tehlikeyi göz önünde bulundurarak yeni bir örgüt kurma çalışmalarına giriştik.

İSTANBUL İÇİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜ KURMA ÇALIŞMALARI.

Yeni bir tek kitle (gençliğin) örgütü kurarken aşağıdan yukarı kitle tabanına dayanarak kurmalıydık. Ve bunun için de diğer sağ oportünist ve revizyonistler tek kitle örgütü çatısı altına gelmeleri için "anti-faşist, anti-emperyalist" ilkesi etrafında birliğe çağırıldı. DGB revizyonistleri, bu ilkenin yurtseverlik ölçüsü olamıyacağını sosyal emperyalizme karşı mücadelenin de ilke olarak konması gerektiğini ileri sürerek tek kitle örgütü çağırısına katılmadılar. DGB'nin bu tavrını şimdiki "Militan Gençlik" yazarları eleştiriyor, oportünistlikle suçluyordu. Ve bizim o zamanki tavrımızın doğru olduğunu söyleyebiliyorlardı. Şimdi ise aynı ilkeyi "sosyal emperyalizme karşı mücadele" ilkesini kendileri de getiriyorlar. Ve şöyle diyorlar; "Emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı olmak. İki süper devletin hegemonya çabalarına karşı mücadele etmek." (Halkın Sesi sayı 57, M.Budak'ın Demeci) Daha dün kendileri bu ilkeyi kabul etmezken ki, biz o şartlarda tek örgüt için seçimlere girdik, şimdi ise aynı DGB ilkesini kendileri de getirdikleri halde bizi gençliğin birliğini bozmakla suçluyorlar. Oysa kimin birliği bozduğu ortada.

GSB revizyonistleri de gençlik örgütü anlayışlarının farklı olduğunu ileri sürerek bu işe yan çizdiler.

Geriye kalan iki DGD tandanslı (Militan Gençlik ve Halkın Kurtuluşu) grup ve DGB'liler aylarca engellemelerden sonra çağrıya evet dediler.

Yine Militan Gençlik Sahibi tüm seçim tartışmalarını unutmuş hergün yeni bir görüş getirerek, "sözcü durumundaki arkadaşımız yanılmış öyle değil, böyledir. Özeleştiri yapıyoruz" cümlelerini bize ezberletmişti. (Örneğin her birimin istediği şekilde seçim sistemini uygulama meselesi önceden kabul edildiği halde iki hafta sonra vazgeçilmesi, orta öğrenim ve işçi gençliğin hemen dernek kuruluşunda getirilmesinin yanlış olduğu kabul edildiği halde ortaklarının dürtmesiyle bir ay sonra tekrar gündeme getirilmesi vs. örnekler çoğaltılabilir.) Şimdi ise hiç sıkılmadan "ancak tek kitle örgütü şiarı kitlelerce benimsenince İYÖKD yönetimi de tek kitle örgütünden yana görünmek zorunda kaldı" (Halkın Sesi sayı 57) gibi tahrifatlarla tecrit olmuşluklarını gizlemek için yalana ve demogojiye başvurdular. Boşuna çabalıyorlar, pratik ortada, "kitleler, kitleler" deyip kendilerini avutmaya devam etsinler, "maceracı, ajan provakatör" deyip oligarşi ile, hukukileşmiş revizyonistlerle elele verip yürüsünler. Bakalım nereye kadar gidecekler!

Daha sonra seçimlere başlandı. Fakat oportünizmin istikrarlı bir çizgisi olmadığından sürekli hergün yeni görüşler gelebiliyor, bazen demokratik merkeziyetçiliğin bizim anladığımız gibi, bazen tam aksi "muhalefete özgürlük" diye saf demokratisizmi savundular. "Sosyal emperyalizm, Ne Amerika Ne Rusya" sloganlarını her yerde, her eylemde atabileceklerini, bağımsız tavır koyabileceklerini iddia ettiler. Geçmişte söyledikleri "Sosyal emperyalizm" kitle örgütlerine ilke olarak getirilemez sözünü özeleştirisiz yutuverdiler. Böylece tek kitle örgütü meselesi on aylık bir sürüncemeden sonra gerçekleşemedi. Ve yine oportünizm seçimleri kaybedeceği korkusuyla İTÜ seçimlerini bir türlü yapmaya cesaret edemediler. Ki devam mecburiyeti varolan bu okulda seçimler en sona bırakıldı. Ve seçimlerin 1/6'sı yapıldı. Seçimlerde 110 delege kadar ileriydik.

İTÜ seçimlerini tek örgüt çatısı altında birleşemesek dahi yapabilirdik. Bunun faydası: Oportünizmin İTÜ'deki gücünün ne kadar cılız ve kof olduğu, İTÜ-DER'in İTÜ kitlesini temsil etmediği somut olarak görülecekti. Fakat İTÜ seçimleri hep geciktiritiyor bilinmez bilinmez tarihlere erteleniyordu, bizim sürekli İTÜ seçimleri yapılsın dememize rağmen! (Seçim komitesi gayet iyi hatırlar). Ve bu süreçte, bu oportünist gruplar, seçimin başlangıcından bugüne kadar (seçim süreci içinde) devamlı olarak ilke değişikliği yaptılar. Son olarak da "sosyal emperyalizm"i ilke olarak gençlik örgütlenmesine getirdiler. Bizi sosyal faşistlikle suçlamaya, hatta "sosyal faşistlere, revizyonistlere, (bizler kastediliyoruz) şiddetin dahi geçerli olduğunu (ki pratikte de gösterdiler)" söylemeye başladılar. Bu anlayışla, demokratik kitle örgütlerine bu tarz bakışla birlik olamazdık. Yapılacak birlik gençlik hareketini bir adım daha ileri değil, tersine geri götürecekti. Bunun için birlik bozuldu. Diyaloğun bu seviyeye geldiği ortamda İTÜ seçimlerini ortaklaşa yapmak gövde gösterisinden öteye gidemezdi. Ve kitleler üzerinde grup çıkarı hesapları yapmak

anlayışımıza ters düşerdi. Yani birlik olamayacağımız halde onlar mı güçlü, biz mi güçlüyüz- güç denemesi için seçime gitmek kitleleri aldatmaktan başka birşey olmayacaktı. Ve biz bu anlayışla İTÜ seçimlerinin artık geçerliğini yitirdiğini söyledik. Çünkü ortada bir birlik yoktu. Fakat bugün bütün halk düşmanı oportünistler bizim İTÜ seçimlerini kaybedeceğimiz korkusuyla yapmadığımızı söylüyorlar. Öyle olsaydı biz İTÜ seçimlerinin çok daha önceleri, 5 ay önce yapılmasını istemezdik. Asıl kendilerinin korkusu ortadadır ki en çok güvendikleri birimde seçim yapmaya cesaret edemediler ve koca İstanbul'da seçim yapılmayan aşağı yukarı tek birim İTÜ kaldı. ve oportünizmin İTÜ'deki gücünün de İTÜ-DER' in ilk kongresinde daha iyi görüneceği kanısındayız.

SEÇİMLERDEKİ HATALARIMIZ.

Öncelikle geçersiz, kitleleri suni olarak bölen nispi temsil sistemini yani herkesin gücü oranında delege çıkarmasını kabul etmemiz oldu. Ve seçimlerde ayrı ayrı listeler çıktı. Oysa kitleler kimin hangi siyasi ilkeler etrafında ayrıldığını bilmiyordu, bunun için de kafakol, kulis, ahbap çavuşluk oyunlarıyla oy kullanıldı. Yani politik tercih (fraksiyonel anlamda kullanılıyor) yapamamış geniş anti-emperyalist, anti-faşist kitle körü körüne bir gruba oy veriyordu. (Bu herkes için söylenemez ama genellikle böyle oldu.) Ve bütün birimlerde kitleler suni olarak bölündü, reaksiyoner tavırlar içine girildi. Hatta bazı birimler nispi temsil sistemini reddederek ortak liste çıkardılar. (Biz de ilk etapta gençliğin birliğine giden yolda "ilk ayrılıkçı biz olmayalım" düşüncesinden hareketle nispi temsil sistemini kabul ettik.)

Somut durum bu iken Militan Gençlik Sahibinin; " tek kitle örgütü şiarı kitlelerce benimsenince İYÖKD yönetimi de tek kitle örgütünden yana görünmek zorunda kaldı" demesi yalancılığını gizliyor mu acaba? Sayın Militan Gençlik yazarı ne çabuk unuttu aylarca kendilerini ikna etmek için sarfedilen çabaları, kendilerinin hergün yeni görüşlerle bir önceki dediklerini reddetmelerine rağmen yine sabırlı davrandığımızı ve tüm dernek ve gruplara tek ilke (anti-emperyalist, anti-faşist) etrafında çağrı yaptığımızı. Bravo doğrusu bir yılda tahrifat ve yalancılıkta epey ilerleme var.

Nispi temsil sistemini kabul etmemiz hata idi. (Ki, oy hesabı yaparsak yine kazançlı çıkarız ama kitleler üzerinde oy hesabı biz devrimcilerin tavrı olamaz.) Gençliği birliğe götüren yol masa başı anlaşmalarla dernek kurup birlik olmak değildir. Önemli olan devrimci gençlik eyleminin birliğidir. Ve bugün hayat bir kere daha gözümüze sokuyor.

YENİ DERNEK OLUŞTURURKEN DOĞAN YENİ OPORTÜNİZM

Yeni derneğin kendi kadrolarımızı toparlayıp geçmişin eleştirisini ve özeleştirisini yapıp bütün kadroların tasvip edeceği onların saygınlığını kazanmış bir yönetim seçerek yaptık. Yönetime önerilen arkadaşlara hiçkimse tarafından herhangi bir itiraz olmadı ve onaylandı. Daha sonra sosyal pratikte bir arkadaşın sağ tavırları merkezi disiplini reddi, iddiacı, örgütü yıpratıcı çabaları ortaya çıktı. Bu arkadaşın süregelen sağ tavrı ve yıpratma çabası, yönetim arasında uyuşmazlık sağlayınca yönetime alınmadı. Ve bugün bu arkadaş yönetimde olduğu zamanda, oluşturulan yönetim kuruluna karşı çıkmadığı halde, yönetim kurulundan tasfiye edildiği an yıpratıcı, spekülatif faaliyetlere girdi.

Ve bugün kendisinin muhalefet olduğunu söylüyor. Bize göre muhalefet belli siyasi ayrılıklar üzerine olur. Ki, bu arkadaş siyasi ayrılığımız yok diyor fakat kendine muhalefet ismini veriyor. (Ne demekse?) Eğer siyasi ayrılık yoksa eleştiri ve özeleştiri yordamıyla birtakım aksaklıkları çözebiliriz, çözmeliyiz. Zaten grup toplantıları da bu anlayıştan hareketle oluşturulmuştur. Bizce, sözde belki aynı olabiliriz. (Bu arkadaşlarla sözde bile aynı değiliz) Ama asıl kriter kişilerin sosyal pratikteki tavırlarıdır.

Bu arkadaşın sağ tavırlarını tespit ettiğimiz halde tekrar yönetime girmesinde ısrar etmemiz, bizi liberalizme götüren bir tavırdı.

YAPAMADIKLARIMIZ VE YAPMAMIZ GEREKENLER.

Yönetime olağanüstü kongre ile geldiğimizde örgütün kitleler ile olan bağları yok denecek kadar azdı. Ve gelişen faşist terör karşısında gittikçe de dağıldı. Yeni yönetimin tecrübesizliğine oportünizmin sürekli saldırısı da eklenince iyice dağıldı. Süreç içerisinde gelişen anti-faşist mücadelede gittikçe aktif tavırlar almaya zorlanıyoruz. Fakat aktif mücadeleyi kaldıracak bir yapının örgütlenmenin olmaması bizi daha çok çalışamaz hale getiriyordu. Bir anlamda faşistlerin yaratmak istediği yılgınlık, dağınıklık gözükmeye başladı. Neyse ki, gelişen faşist terör karşısında sağ oportünizmin veya revizyonizmin "çok ihtilalci"(!) maskesi altında pasifizmi görünmeye başladı.

Olaylar karşısında artık kitleler, meselenin keskin sözlerle değil, mücadele ile yürüdüğünü, lafla peynir gemisinin yürümediğini çok iyi gördü. Süratle bir toparlanmaya girdik. İdeolojik mücadele daha değişik bir görünüm almaya başladı. TİP, TSİP, "malum" revizyonizmin provakasyon mantığının nemenem şey olduğunu anlamış olan kitleler, sağ oportünizmin olaylar karşısındaki tavrını bu revizyonistlerle özdeş olduğunu gördüğünde, keskin sözler, "çok ihtilalcilik" artık gülüşmelerle anılacak şeyler olmaya başladı. (Bugün ise daha da ileri giderek TİP, TSİP'in bile cesaretle koyamadığı provakasyon edebiyatını oportünistler günlük gazetelere bile demeçler vererek "bir avuç ajan provakatör, maceracı" gibi kelimeleri devrimcilere karşı kullanmaya çekinmiyorlar.)

Ve faşist terör karşısında oportünizmin "lider"leri ve müritleri ortadan kayboldular, akıllanı sıra "kalıcı" çalışma yapıyor, gençliği küçümseyen "proleter devrimci"(!) pozlarda ortalıkta görünmez oldular. Sosyal pratiğin bu gelişimi karşısında her gün her saat okuldan okula koşmaktan diğer işlere zaman bulmak oldukça zor oluyordu. Elbette bu durumu giderecek yöntemler, herkesin her yere koşmasını engelleyecek çeşitli örgütlenmeler vardır. Ama bunların temelden alınıp bir incelenmesi eksiğin ana halkasının bulunması gerekir.

Meselenin temelinde kadrolaşmanın yapılmadığı yatar. Şayet bir kadrolaşma hareketine gidilmiş kollektif bir çalışma anlayışı, görev verme anlayışı geliştirilmiş olsaydı hiç de bu duruma düşmez daha aktif bir mücadele, daha aksiyoner hareket daha az kendiliğindencilik durumuna düşerdik.

Ama bir oportünizmin maskesi düşüyor, diğer bir oportünizm siyasi tecrübesizliğimizden faydalanarak çeşitli atraksiyonlar yapabiliyor, çeşitli arkadaşlarımızın kafalarını bir çok meselede bulandırarak kalıcı bir örgütlenme yapmamızı engelliyorlardı. (Sözümüz en son PDA saflarına giden oportünistleredir.) Muhalefetin PDA yüzü görülmesine rağmen bu adamlar hala, onlarla "ne aynıyız, ne ayrıyız" demogojileriyle kafaları bulandırıyor, kendileri ile uğraşmamızı zorunlu kılıyordu. Oligarşının baskısı da her geçen gün arttıkça hareket sahamız iyice daralıyordu.

Ayrıca 1971 proleter devrimci hareketinden ve Dev-Genç'ten tecrübeleriyle bize ışık tutacak seviyede kadro kıtlığı çekmemiz, genel olarak herkesin 71 potansiyeli içerisinde yetişmiş olması belli konularda kendimize olan güvensizliği getirdi. Bu anlayış, ideolojik mücadelede belli bir süre zayıf kalmamızı ve süratle kendimizi yenilememizi engelledi.

Kendilerini yıllardır yetkili gören (şimdiki yeni muhalefet bunların uzantısıdır) birtakım pasifist unsurlar ise ortada yoktu. Herhalde deşifre olmasınlar diye ortaya çıkmadılar! (Bizimle aynı görünmek isteyen bugünkü yeni oportünistlere sözümüz.)

Özellikle 71 proleter devrimci hareketine saldıran, değişik revizyonistlerin özdeyişlerine karşı kararlı bir ideolojik ve pratik mücadele verildi.

Bu yoğun saldırı ortamında hergün öldürülen bir arkadaşın cenazesini kaldırmak, faşizmi siyasi gösterilerle protesto etmekten fırsat bulup öğrenci gençliğin akademik isteklerine ilgilenemedi. Oysa sürekli onlardan anti-faşist potansiyel istendi. Ve gelişen saldırılar karşısında yeterli bir aktif mücadelenin verilemeyişi kitlelerde bir "korku" yarattı. Buna rağmen İYÖKD İstanbul'daki yüksek öğrenim kurumlarının çoğunda inisiyatifi ele geçirdi. Faşizme karşı aktif mücadele sonucunda devrimcilerin elinde bulunan bütün birimlerde (bir ikisi hariç) İYÖKD'ün in siyatifi sağlandı. Devrimcilerin giremedikleri okullarda ise oportünistlerin ve revizyonistlerin inisiyatifi(!) vardı. (Fen, Edebiyat, Vatan örnekleri) Ve "kitleler kitleler" edebiyatı yapanların pratikte kitlelerden ne kadar uzak oldukları görülüyordu.

Bugün ise;

-Süratle birim kadroları oluşturulmalıdır, birim dernekleri yoksa kurulmalı, revizyonistlerin yönetimindeki birim dernekleri ele geçirilmelidir;

-Olmayan yerlerde temsilcilikler atayarak komiteler oluşturulmalı, yönetimle organik bağı sağlanmalıdır. Çeşitli kararlarda, özellikle tüm gençlik kitlesini ilgilendiren akademik demokratik meselelerde bu komiteler veya temsilcilerle yönetim ortak toplanarak birim temsilcisi arkadaşların önerileri alınmalı ve kollektif bir ruhla sosyal pratiğe geçilmelidir.

Ayrıca bu kurulacak mekanizma yönetim ve birimler arasındaki ideolojik birliği pekiştirecek güven-eleştiri-özeleştiri yönteminin hakim kılınmasını sağlayacaktır. Bu birim komiteleri ve dernekleri dar ve geniş eğitim yaparak süratle yeni kadrolar oluşturmalı, en geniş kitleleri anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye dahil etmelidir.

-Bunlar yapıldığında kadrolar yeteneklerine göre işlere koşulacak, var olan yetenekleri gelişecek ve yetenekleri ortaya çıkmamış bir takım arkadaşlara yeni ve değişik görevler vererek hem anti-faşist mücadelede denenmiş hem de inisiyatifleri gelişmiş olacaktır.

Bugün varolan durum ise bunun aksidir. Gerçi son zamanlarda yapılan grup toplantılarında belli ölçülerde eski yapı kırılmış, eleştiri, özeleştiri mekanizması işlemeye başlamıştır. Ama yeterli değildir. Birimlerle yönetim arasındaki ilişki pekiştirilmelidir. Ve bu ilişki pekiştikçe grup toplantıları daha nitelikli daha sıhhatli olacaktır.

Ayrıca akademik demokratik istekleri küçümsemeden bunların üzerine eğilmeliyiz. Bugüne kadar bunları yeterince yapamadık. (Tabii yine bunun çözümü daha önce saydığımız kadro eğitim, yönetim-birim birliğinin sıhhatli olarak gerçekleştirilmesiyle birlikte aranmalıdır.)

Aslında bu sorunların tümü kollektif bir çalışma ve eğitimin olmamasından kaynaklanan olgulardır.

EKSİKLERİMİZ.

-İdeolojik seviyenin düşüklüğünden ve aşağı yukarı herkesin 71'den sonra yetişmesi, yönetici ile kadrolar arasındaki ideolojik-pratik farkın büyük olmaması,

-Bunun sonucunda sıhhatli bir hiyerarşinin oluşturulamaması, ki bunda seçimdeki aksaklıklar da hesaba katılmalıdır. Örneğin bugün yaptığımız gibi en azından tüm birimlerdeki kadrolarımızı toplayıp yönetimin eleştiri ve özeleştirisinin yapılmasını sağlamak zayıf kalmıştır.

-Eleştiri özeleştiri mekanizmasına tam bir işlerlik kazandırmak zayıf kalmıştır.

-Yönetim ile kadrolar (birimler) arasında diyaloğun zayıflığı,

-Birim dernekleri çok yerde oluşturulmasına rağmen yönetim-birim diyaloğu eksikliği,

-Aşağıdan yukarı demokratik, yukardan aşağıya merkeziyetçilik anlayışının sıhhatli uygulanamaması. (Bu ilke saptanırken bizim gibi geri bıraktırılmış ülkelerdeki sürekli-gizli, açık- faşizm olgusu gözden kaçırılmamalıdır.)

-Devrimci bir eleştiri-özeleştiri kampanyasının açılamaması ve sorumsuzluk (son zamanlarda grup toplantıları ile bu durum asgari de olsa giderilmeye çalışıldıysa da yeterli değildir. Grup toplantıları daha nitelikli hale getirilmelidir.)

-Akademik mücadele ile yeterli ilgilenemeyişimiz. Sayabileceğimiz eksikliklerdendir.

Bütün fraksiyonların gençlik içinde at oynatması (ki bunların tümü parti merkezi durumundadır) ve 1971 proleter hareketine yoğun bir saldırı kampanyasının başlaması, belli bir siyaseti savunur maskesi altında oportünizmi tezgahlama girişimleri karşısında zaten yeterli mücadele tecrübesi olmayan yöneticiler olarak yukarıda saydığımız hataları işledik.

Ama bugün artık bu eksikliklerin ve hataların devamından yana olamayız. 2-3 yıllık hareket saydığımız eksiklikleri tamamlayacak yeterli kadroya ve tecrübeye sahiptir.

Sözde kitlelerin somut isteklerinden hareketle politik bilinç vermemiz gerektiğini kaba anlamda tespit etmemize rağmen pratikte görünümü böyle olmadı.

Yine bizler yukarıda saydığımız çeşitli eksikliklerimizden dolayı oportünist ve revizyonistlerle ideolojik mücadelede kıyasıya onların üzerine üzerine gidip maskelerini indirmeyi sıhhatli yapamadık.

DEVAMI 19. SAYFADA.

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

Ensari Bingöl

Erdoğan Yalçıngil

Fevzi Aslansoy.

Ülkemizde kurumsal faşizmin silahlı güçleri plânlı saldırılarına her geçen gün yenilerini eklemekte ve her yeni olayda işçiler,köylü - ler,öğrenciler tanklarla,otomatik silahlarla acımasızca öldürülmekteler.Onlar bu saldırılarının sonucunda kendi kurulu düzenlerine karşı olan her direnişi yıkmak içinellerinden geleni ardlarına koymamaktadırlar.Ama onların her saldırısı,her cinayeti hızlanan devrimci gelişmeyi yavaşlatamamak ta aksine kinimizi bilemektedir.

Devrimciler, oligarşinin zulüm ve baskısı karşısında daha dik,daha sağlam ve daha çelikleşmiş olarak yerlerini almaktadırlar.

Veli Yıldırım'lar,Adnan Baykal'lar-yakın zamandada Hacettepe'de Fevzi Aslansoy,Keçiören'de Ensari Bingöl,İstanbul'da Erdoğan Yalçıngil ve Gaziantep'de Halil Özpolat İlhan Emre arkadaşlarımız şehit edildiler.

Ama devrimciler daha kararlı,daha bilinçli mücadelelerini sürdürüyorlar ve sürdüreceklerdir.Dökülen her devrimcinin kanı gücümüzü daha da arttıracak,hıncımızı bir,daha bileyecek Emperyalizmi ve oligarşiyi bir daha kalkmamacasına yerle bir edecektir.

'Milli Mesele' bazı noktalar

Dergimizin 1. ve 8. Sayısında yayınlanan iki yazıda geçen bazı terimler farklı yorumlara ve spekülasyonlara yol açmıştır. 1. sayıda yer alan Hakkari olayları ile ilgili haberde ve 8. Sayıdaki halklara özgürlük" yazısında geçen "Türk Oligarşisinin sömürgeci siyaseti","sömürgeci Türk burjuvazisi" gibi bazı ifadeler milli mesele konusunda belirli bir tezin ve yanlış fikirlerin savunulduğu imajını yaratacak şekilde yorumlanmasına müsaittir.

Yine Hakkari olayları yazısında yer alan bir kısımda demokratik bir dernekle ilgili olan kısımlar örgütlenmeyle ilgili yanlış bir yaklaşımı olumlu karşılayan bir ifade taşıyor Biz milli mesele konusunda yüzeysel yaklaşımlarla tavır takınılması ve konunun sloganlar seviyesinde tartışılmasından yana değiliz. Ancak amaçları belli olan bazı çevrelerce sürekli olarak spekülasyon konusu yapılan bu konuda şu kadarını şimdilik belirtelim ki alt emperyalizm gibi antimarksist bir tahlilden kalkılarak Türkiye'nin emperyalizmin yeni sömürgesi bir ülke olarak doğru kavranılmasını saptıran ve giderek ayrı örgütlenme ve ayrı mücadele anlayışlarını mutlaklaştıran tezlere katılmıyoruz. Türk oligarşisi sözcüğünden çıkarılabilecek olan "oligarşi içinde Kürt ağalarının yer almadığı" şeklinde bir siyasi görüşe de sahip değiliz. Hatta aksine oligarşi içinde toprak ağalarının en irilerinin yer aldığı şeklindeki doğru tespitlerin esas olarak oligarşi içinde Kürt ağalarının varlığının bir ifadesi olduğu kanaatindeyiz.

Milli mesele ülkemiz solunda bugüne değin daima bir spekülasyon konusu olarak ele alınmış, sloganları düze yinde tartışılmış ve sloganlarla çözümlere ulaştırılmıştır. Bu istirmarcı zihniyeti, bu konudaki kullanılan şu veya bu ifadelerle şu veya bu güçlere yaranmak şeklindeki tavırları sürdürmek niyetinde değiliz. Bu konu bir siyasi program seviyesinde ele alınarak çözülebilir ki bu derginin kapsamını aşan bir konudur.

Ancak daha önce yer alan bazı hatalı ifadeler dayalı spekülasyonları sona erdirmek için konuya değinmek durumunda kaldık.

MEKTUPLA ÖĞRENİM ÇIKMAZI.

Ülkemizdeki eğitim sisteminin kangren olmuş bir yarasından bahsedeceğiz bu yazıda. 60.000 kişinin yarası bu. Mektupla Öğrenim- Yay-Kur-Açık Yüksek Öğrenim gibi çeşitli isimlerle, "çarpık eğitim sistemindeki bozuklukları gidermek(!) amacıyla" geçtiğimiz yıllarda yeni yeni eğitim sistemleri gündeme getirildi.

Neydi gerçek amaç? Gerçekte çeşitli amaçlar vardı. Birincisi, liseyi bitiripte üniversiteye giremiyen ve oligarşiye karşı tepkisi büyüyen binlerce gencin bu aldatmaca ile pasifize edilmesi gerekiyordu.

İkincisi, bu aldatmaca eğitim sistemi ile (aşağıda açıklayacağız), orta öğrenimde şiddetle ihtiyaç duyulan öğretmenler yetiştirilecekti.

Bu sistem getirilirken, elbette birinci olarak belirttiğimiz amaçtan bahsedilmedi. Söylenen birçok lise mezununa yüksek öğrenim olanaklarının sağlandığı idi.

Uygulama başladı. Uzun bir bekleyişten sonra, mektupla dersler gönderilmeye başlandı. Öğrenciler bu dersleri çalışıp, yazın da 4 ay uygulama yapacaklardı. Artık sürekli olarak mektupla öğretimin "faziletlerinden" bahsediliyordu. Oysa bu öğretim sistemi, öğrenmenin yani bilgi sürecinin tersine işliyordu. Çünkü önce pratikten kopuk olarak teoriyi öğreneceksin (daha doğrusu ezberliyeceksin) ve ilginç olan, bunu tek başına, bir tecrübeli öğretici olmadan yapacaksın. Sonra eleme sınavına gireceksin, (bir günde 9 dersten) başarırsan, (yani iyi ezberlemişsen) uygulamaya katılacaksın. Hemde 4 ay değil 1 aylık bir uygulama, yeniden sınav ve yine başarırsan sınıf geçeceksin.

Gerçek eğitim, soyut ve somutun denenmesinin diyalektik birliği içinde oluşur. Oysa mektupla öğrenim bunu bir tarafa atıp, "yepyeni", "çok modern" bir eğitim anlayışı getiriyordu.

Buraya kadar anlattıklarımız, öz olarak bu eğitim sisteminin çarpıklığını ortaya koymakta. Gelelim madalyonun ikinci yüzüne, yani nasıl uygulandığına:

Gerek geçen öğrenim yılında, gerek bu yıl ders notları zamanında gönderilmemiştir. Bu sene sınavlardan 15 gün önce gönderilmeye başlanmış, büyük bir çoğunluk sınavlardan üç gün önce dersleri almıştır. 3500 kişi ise derslere alamamıştır. İlgililer bu kişilerin, sınav sabahı dersleri alıp sınava girebileceklerini açıklamışlardır. (Herhalde böyle ciddiyetsiz bir eğitim anlayışı dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir.)

İkinci olarak tüm derslerden aynı gün sınav yapılması bu öğretimin gerçek yüzünü açığa çıkarmaya yeter. Böylece çoğunluk elenecektir. Zira 60.000 kişiye uygulama yaptıracak imkanlar (öğretmen, ders aracı) önceden hazırlanmamıştır. Yine bu sınavı başarabilen küçük bir öğrenci kitlesi 1 aylık uygulama ile, eğitimlerini tamamlamış olmakta, aslında tamamen kafaları karıştırılmaktadır.

Üçüncü sorun, bu öğrenim sistemini düzenleyici yönetmeliklerin, sık sık değiştirilmesi, yöneticiler tarafından çelişik yorumlanmasıdır. Örneğin, her mektupla öğrenim öğrencisinin bulunduğu Eğitim Enstitüsü yönetmeliğine tabi olacağı (Mektupla Öğrenim yönetmelikde yer almayan konularda) belirtilmektedir. Mektupla Öğrenim yönetmeliğinde bütünlemeden bahsedilmemektedir. Bu durumda, tüm mektupla öğrenim öğrencilerinin eylül hakkı doğmaktadır. Oysa, Mektupla Öğrenim merkezi bunu şu şekilde yorumlamaktadır; "Uygulama sonundaki sınav, bütünleme sınavıdır". Oysa bu sınava sadece, uygulama öncesi sınavları başaranlar girmekte ve tüm derslerden girmektedirler. Ne güzel yorumlama değil mi?

Bu kısa yazıda Mektupla Öğrenim sorunlarının ancak bir kısmından bahsedebildik. Ve gerçekten sayfalar dolusu yazmak mümkün. Ve burda tüm Mektupla Öğrenim öğrencilerine düşen bir görev var:
Bu aldatmaca, bozuk eğitim sistemini, halkımıza teşhir etmek. Ve tüm bozukluklara karşı koymak. Bunun içinde birleşmek. Evet, örgütlenmek gerekir. Güçlü ve etkin bir mücadele için, daha bilimsel bir eğitim için örgütlenmek gerek.

Özerk ve Demokratik Üniversite Mücadelesinde İleri.

ATATÜRK ÖĞRENCİ SİTESİNDE FAŞİST BASKILAR

Devrimci Gençlik Dergisine

Bizler, yoksul ve ezilen halkımızın paralarıyla 110 milyona yaptırılan Atatürk Öğrenci Sitesi öğrencileriyiz. Atatürk Öğrenci Sitesi (AÖS) 1.12.1973'te açılmıştır. Açılmasıyla, görev başında bulunan faşist müdür tarafından yapılan 1500 kişilik kayıtlarda, bilinçli bir şekilde 400 kadar faşist komando yurda alınmıştır. Faşist komandoların öğrenciler üzerinde egemenlik kurmak için giriştikleri hareketler karşısında, geniş bir anti-faşist cephe oluşmuştur. Baskılarını artırmaya çalışan faşistler nihayet 8 Mayıs 1974 gece yarısında saldırıya geçtiler. Ama birlik içinde ve kararlı bir şekilde bu faşist saldırı devrimci bir eylemle geri püskürtüldü ve gereken ders verildi. Ayrıca o zamana kadar "provokasyona gelmeyelim" mantığının maskesi de böylece düşmüş oldu. Bu kararlı devrimci tavrımız karşısında zorunlu olarak faşist müdür görevinden alınıp yerine demokrat bir müdür görevlendirildi. Biz devrimci öğrencileri bu faşist saldırılarla sindiremeyeceğini anlayan OLİGARŞİ tarafından huzur sağlama(!) gerekçesiyle aslında yurdun fabrika ve işçi semtine yakın olması ve yurtta kalan bir avuç (30-40) faşisti korumak için kız öğrencilere tahsis edilen 10. bloka 350 civarında polis getirildi. Sadece 3. blokta kalan 30-40 faşisti değil de sanki bütün yurdun güvenliğini sağlıyormuşcasına her blokun kapısında sürekli polis bulunmaktadır. Bunca baskı ve yıpratma çabalarına rağmen yılmayan biz devrimci öğrenciler; Yurtlar Kurumu'nda görev yapmımış bir zabıta memuru olan ve faşizme hizmette kabiliyeti olan Oktay Aras'ın İstanbul Ülkü Ocakları'nın tavsiyesi üzerine Türkiye'nin en büyük yurdu olan AÖS'ye atanmasından sonra yeni yeni oyunlar ve tertiplerle karşı karşıya bırakıldık.

Yurtta "huzur"u sağlayacağım, anarşiyi önleyeceğim diyen müdür, yurttaki boş yatakların listesini komandolara vererek yurda kayıt yaptırmalarını sağlamakta, bunun yanında yurda kayıt yaptırmak için (evrakları tamamlayan) gelen arkadaşlarımızı bir hafta sonra gelin, durumunuzu şubeden araştırıp size haber vereceğim diyerek açıkca faşistlere yardımcı olmakta ve yönetmeliği, "ben yönetmeliği göre değil vicdanıma göre hareket ederim" diyerek fütursuzca çiğnemektedir. Yurt Yönetmeliğine göre, yurda ancak birinci sınıf öğrencileri girebildiği halde, kayıt yaptıran faşist komandoların çoğu ara sınıf öğrencileridir.

Müdürün bu tek taraflı uygulamalarına paralel olarak da polis, faşistlerin asılsız ihbarlırını gerçek kabul edip arkadaşlarımızı karakol haline getirilen 10. bloka çekip işkence etmektedir.

Bütün faşist baskıları kınayan ve müdürün görevinden alınmasını ve de yurda geliş yolu üzerindeki Cevizlibağ durağında bir geçidin bulunmamasından dolayı sık sık kazalarla ölümlere kadar varan durumu belirten bir dilekçeyi yurttan toplanan 300 kadar öğrencinin imzasıyla Cumhurbaşkanlığı'na kadar bütün makamlara ve demokratik kuruluşlara ilettik. Fakat hiçbir yerden sorunlarımıza eğilen çıkmadı, sözde "ilerici" başın bu olup bitenler karşısında alabildiğine kayıtsız kaldı. Bu faşist baskıları protesto amacıyla 22 Nisan 1976 günü büyük bir kitlenin katıldığı yürüyüş ve miting düzenlendi.

Yurt kantin ve lokantasının işçileriyle devrimci öğrencilerin kaynaşmasından ürken idarenin isteğiyle polis, halkımızın kurtuluş mücadelesinde Kızıldere'de şehit düşen Mahir Çayan ve arkadaşlarının ölüm yıldönümünde marş söyledikleri için yurt işçilerini 10. bloka götürerek işkence etmiştir. Bununla yetinmeyen idare, işçilerin yattıkları yeri bir kaç kez polise aratmıştır. Arama sırasında işçilerde ilerici kitaplar bulunduğu için, kitapları yırtılan ve dövülen işçiler yurttan dışarı atılmıştır.

Açıktır ki, oligarşi devrimcilerin hakim olduğu Atatürk Öğrenci Sitesini baskı ve terörle faşistleştirmeye çalışmaktadır. Bizim üzerimizde uygulanan baskılar halkımız üzerinde uygulanan baskıların bir parçasıdır. Bundan dolayı biz biliyoruz ki, sorunlarımızın çözümü halkımızın sorunlarının çözümesiyle mümkün olacaktır. Bu anlamda, hiç bir baskı ve terör bizi yıldıramıyacak ve mücadelemizi durduramıyacaktır. Devrimci bir birlik ve kararlılık içinde taviz vermeden mücadelemizi onuna kadar sürdüreceğiz. Devrimci bir yurt olan Atatürk Öğrenci Sitesinin oligarşinin uşaklarına teslim etmeyeceğiz.

BİRLİĞİMİZ MÜCADELEMİZ, MÜCADELEMİZ BİRLİĞİMİZ OLACAKTIR.
POLİS YURTTAN DIŞARI! FAŞİST MÜDÜR DEFOL!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTALAR!

AÖS ÖĞRENCİLERİ

İYÖKD 1. OLAĞAN YÖNETİMİNİN ÖZELEŞTİRİSİ

GİRİŞ:

İYÖKD, iki yıla yakın bir süredir, demokratik mücadelede yerini alan, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini yürüten İstanbul gençliğinin kitle örgütüdür. Bugünde, gençliğin birliğini sağlamaya, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirmeye yönelik çalışmalarını sürdürüyor. Bu şekilde tüm Türkiye gençliğinin devrimci mücadelesine ve birliğine katkıda bulunmaya çalışıyor.

İYÖKD'ün bu yoldaki mücadelesini başarıyla yerine getirdiği, yanlışlar yapmadığı iddia edilemez. Elbette mücadele hatasız yürümez. Kurulduğundan beri sürekli bir gelişme göstermesine rağmen, bugün kapatılma tehlikesi ile karşı karşıya bulunması, genel olarak Türkiye gençliğinin özel olarak İstanbul gençliğinin yine dağınık olmasında, mücadele içindeki bir takım yanlışların rolü vardır. Kuşkusuz bu durumun en önemli etkenleri, OLİGARŞİ'nin 'en küçük demokratik akımları' bile kendisi için tehlike sayarak ezmeye çalışması; öte yandan gençliğin büyük burjuva havasından yararlanarak çeşitli grup görüşlerinin yayılma olanağını bulması ve gençliğin birliğini bozarak 'üst düzeyde bir bölünme' maskesi altında bölünmüşlüğü yaygınlaştırmasıdır. Nitekim bugün İYÖKD içerisinde sözüm ona devrimci kadrolaşma adına, keskin sosyalist pozlarda, gençlik mücadelesi parçalanmak isteniyor. Gençlik içinde hiç bir sonuca varmayan kördöğüşü ortalığı kasıp kavuruyor.

Demokratik gençlik mücadelesinin bugünkü durumunu doğru değerlendirmek için yönetimimiz zamanındaki çalışmaları ve hatalarımızı koyabilmemiz gerekir. Bu devrimci bir açıksözlülükle eleştiri ve özeleştiriden geçer. Ancak o zaman eksikliklerimizi giderebiliriz ve doğru bir örgütlenmeye katkıda bulunmuş oluruz. Bu şekilde demokratik gençlik örgütlerinin deneylerini ve özeleştirileriyle birlikte yanlışlıklarını ortaya koymaları; gençlik örgütlerinin çalışmalarına ışık tutacak ve gençlik hareketinin gelişmesi açısından yararlı olacaktır.

Biz bu perspektifle özeleştiri niteliğindeki yazımızda, İYÖKD'ün çalışma ve mücadelesinden çıkan sonuçları, yanlışları ortaya koymaya çalıştık. Bunun kendi dönemimizin öz eleştirisi olarak değerlendirilmesinin yanı sıra, İYÖKD'ün tüm çalışma dönemiyle olan bütünlüğü gözden kaçırılmamalıdır. Çünkü değişen yönetim kurulları, örgütün yanlışlarını ve eksikliklerini miras bırakmıştır. Ayrıca örgütsel bakımdan ve koşullar açısından büyük değişiklikler olmamıştır.

Değinmek istediğimiz diğer bir nokta; öğrenci gençliğin mücadelesinin küçük burjuva karekterinden dolayı bir takım pratik ve teknik aksaklıkları beraberinde getirmesidir. Onun için yazımızda daha çok, tek tek pratik sorunlar üzerinde durmadık, genel yanlış ve eksikliklerimizi koymaya uğraştık. Gençlik mücadelesinin bundan sonra daha doğru ve daha az yanlışlı sürdürülmesine yardımcı olduğumuzu sanıyoruz.

Gençlik mücadelesi, hele Türkiye gibi ülkelerde sosyalist mücadele ile yakından ilgilidir. Şimdi kısa da olsa sosyalist hareketin durumuna ve gençliğin yapısına bakalım.

1 SOSYALİST HAREKET:

Türkiye sosyalist hareketinin 12 Mart'tan önce birçok kliğe ayrıldığı bir gerçektir. Bu durum 12 Mart'tan sonrada değişmemiştir. 12 Mart faşist döneminin gerçek anlamda devrimcilerin, pratikte revizyonistleri mahkum ettikleri bir dönem olmasına rağmen; OLİGARŞİ'nin devrimci kadroları yenilgiye uğratması sözde devrimcilere göstermelik darbeler indirmesi, 1973 seçimlerinden sonra tekrar revizyonistlerin piyasaya çıkmalarına ve vakit geçirmeden gençlik kesimine girmelerine etken olmuştur. Bu durum varolan örgütsüzlüğü daha da sakatlamış ve yeni devrimci sempatizan kadroların kafalarının bulandırılmasına neden olmuştur. Devrimci sosyalist kadroların yokluğu, ideolojik olarak revizyonizme karşı tutarlı bir mücadele verilememesi gençliğin mücadelesini ve örgütlenmesini büyük ölçüde engellemiştir. Diğer bir hususta bunun doğal sonucu olarak, teorik keşmekeşlik yayılmış, bölünmüşlük arttıkça artmıştır. Özde birleşen revizyonist grupların yaygarası yanında yeni yeni küçük grupçuklar ortalığı toza dumana boğmuştur. Gerçek devrimci kadrolara çamur atmalar, spekülasyonlar almış yürümüştür. Bu durumda gençlik mücadelesinin sıhhatli bir şekilde yürümesi ve örgütlenmesi zorlaşmıştır.

2 GENÇLİK VE ÖRGÜTLENME DURUMU

Geri bıraktırılmış ülkelerde gençliğin, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede önemli bir yeri vardır. 12 Mart dönemi öncesi bunun sayısız deneyleri ile doludur. Bunun karşısında tedirgin olan oligarşi 12 Mart faşist döneminde bütün gençlik örgütlerini kapatmış, gençliği yıldırmaya çalışmış, öncü kadrolarını hapislere atmıştır. Öte yandan gençlik mücadelesini ve örgütlenmesini baştan engelleyebilmek ve ölü doğurmak, kontrol altında tutabilmek için bir dizi yasa değişiklikleri yapmıştır. Böylece üniversiteler polis kontrolü altına alınmış, dernekler yasası gibi yasalarla örgütlenme legalitesi kısıtlanmış, faşist örgütler en küçük öğrenci hareketine saldırtılmıştır. Genel olarak 1973 seçimlerinden sonra gençlik örgütsüzdür, dağınıktır, öncü örgütçü kadrolarından yoksundur ama büyük bir devrimci heyecan ve atılım içindedir. Gençlik kesiminin bilinç düzeyinin yüksek oluşu, revizyonizme kapılarını kapatsa da gene de revizyonizmin gençlik kesimi üzerinde etkisi vardır. Bütün bunların ışığında diyebiliriz ki gençliğin örgütlenmesi ve birliğinin sağlanması uzun bir mücadelenin eseri olacaktır. Ve doğru bir çizgiye girmesi ancak yanlışlardan geçerek, eksiklikleri pratik içinde gidererek gerçekleşecektir.

Gençliğin bu durumuna, İYÖKD'ün mücadelesinde önemli bir etken olduğu için ve hala gençliğin dağınık revizyonist gruplar karşısında tam bir tavır almaması yüzünden değindik. Şimdi gençliğin mücadelesini geliştirmeye yönelik ilkelerimizi ve çalışmamızı değerlendirelim.

A GENÇLİĞİ EN KÜÇÜK BİRİMİNE KADAR ÖRGÜTLEMEK

Gençliğin dağınıklılığı, örgütsüzlüğü, oligarşinin baskısı ve legal örgütlenme olanaklarının kısıtlılığı, İYÖKD'ün acil olarak yukarıdan aşağıya örgütlenmesini gerektirmiştir. Bu durumda somut olarak görev yukarıdan aşağıya, gençliği en küçük birimlere kadar merkezi bir şekilde örgütlemektir. Böylece gençlik fakülte ve yüksek okullara kadar merkezi örgüt çatısı altında toplanacaktır. Bunun gerçekleştirilmesi için önceleri 'okul komiteleri' aracılığıyla çalışıldı. Bu çalışma biçimi uzun zaman devam etmiştir. Zamanımızda bunun yetersizliği tesbit edilmiş ve üst düzeyde bir örgütlenmeyle küçük birimleri örgütlemenin yolları aranmıştır. Fakat gençliğin en küçük birimlere kadar örgütlenmesi bugün görülmüştür ki başarısız kalmıştır. Bunun nedenlerini şöyle sıralıyabiliriz.

1 ÖRGÜTLENME BİÇİMİNİN YANLIŞ SEÇİLMESİ

Örgütlenme çalışmalarını 'okul komitelerinden' bir üst aşamaya sıçratabilmek ve küçük birimleri örgüt çatısı altında örgütleyebilmek için, semt şubeleri açmak düşüncesini uygulamaya soktuk. Şubeleri demokratik bir şekilde tüm tabanı kucaklayacak şekilde kurmak için çalışmalar yaptık. Fakat okul birimlerinde dıştan (her okulda faşist polisiye dernekler vardı) bir örgütlenmeye karşı çıkmamız bir hataydı. Çünkü küçük birimlere kadar örgütlenmek, her birimin kendi bünyesinde örgütlenerek merkezi örgüt çatısı altında toplanmasıyla ancak sıhhatli olabilir. Mesela Ankara'da olduğu gibi. Gerçi Ankara'daki durum farklıdır, ama bu bizim böyle bir birim örgütlenmesini engellememizi gerektirmezdi. Şube çalışmalarına gitmemizin birçok haklı nedenleri vardır. Bunlar arasında o dönem bir çok grubun, gençliğin birliğini düşünmeden ayrı birim örgütleri kurmaya çalışmaları, merkezi bir örgütlenmeyi kolay ve kısa bir yoldan gerçekleştirmenin gerekliliği düşüncesi bizi bu yola itmiştir. Ama neticede şubeler faydalı çalışmalar yapmasına rağmen İYÖKD'ün sırtında bir yük olmuş ve güçlü bir taban çalışmasının olmaması yüzünden birçok grup şube içinde yer almıştır. Bu durum birim dernekleri yerine şubeler kurulması yolundaki haklılığımızı büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Böylece birim örgütlenmesi eksik kalmıştır. Ama bugün güçlü bir taban çalışması yapılarak, şubeler merkezi örgütlenmede işlerliğe sokulabilir.

Yanlış ve kolay bir örgütlenme yolunu seçmemiz tabanla merkez arasındaki ilişkiyi de etkilemiştir.

2 TABANLA MERKEZ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN ZAYIFLIĞI

Bu, yanlış bir örgütlenmeye gitmemizin bir nedeni olduğu kadar, eksik bir örgütlenmenin de bir sonucu olmuştur. Demokratik bir örgüt, çeşitli vasıtalarla geniş bir tabana sahip olmalıdır. Fakat yukarda da belirttiğimiz gibi, İYÖKD'ün tabanı kucaklamak için yaptığı çalışmalar yetersiz kalmıştır. Başta okul komiteleri ile kurulmak istenen bağların yetersizliği, şube çalışmalarıyla giderilememiştir. Tabanı örgüt çatısı altında toparlayabilmek için çeşitli tesbitler yapılmasına rağmen, pratiğe yeteri kadar sokulamamıştır. Örgütle, taban arasında ki bağların güçlendirilmesinde ve genişletilmesinde önemli yeri olan kollar kurulamamıştır. Halbuki işlerliğe sokulacak çeşitli sosyal kollarla geniş öğrenci kesiminin örgütlendirilmesi hızlandırılabilir ve bu şekilde devrimci eğitim kesimi içinde yararlı sonuçlar alınabilirdi. Demokratik kitle örgütlerinin bu niteliğinin doğru tesbit edilmesine ve bu yolda çalışmalar yapılmasına rağmen o günün şartları ve sübjektif yetersizliğimiz yüzünden başarılı bir çalışma yürütülememiştir. Öte yandan, büyük öğrenci kesiminin kaldığı yurtlarda da kısır bir örgütlenmeye gidilmiş, 'yurt komiteleri' biçimindeki örgütlenme aşılamamıştır. Yurtların, öğrencilerin yetiştirilmesinde bir okul görevini yerine getirmesi işlevi, demokratik örgütümüzün önemli kadrolarının yetiştirilmesinin kaynağı görevi başarıyla sürdürülememiştir. Böylece yurt komiteleri sıhhatli bir çalışma sürdürememiş, durmadan değişme göstermiştir. Ama genede en güçlü örgütlenme ve eğitim ve kadrolaşmaya yönelik yanının güçsüzlüğüdür. Böylece, en küçük birimleri örgütlemek çabasında, merkezle taban arasında güçlü bir bağ kurulamamasının büyük payı vardır.

Aslında demokratik kitle örgütlerinin niteliğine uygun olarak, sıhhatli bir çalışma yürütememizin bir çok sebepleri vardır. Bunlara başta değinmiştik. Diğer etkenleri de şöyle izah edebiliriz.

a Günlük uğraşlar içinde asıl çalışmaların yapılamaması:

Sosyalistlerin yönetimindeki dernekler aslında, uzun vadeli programlar hazırlayarak, kararlı, istikrarlı bir mücadele yürütmelidirler. Böylece hem güçlü taban çalışmaları yapılır, hem de faşist saldırılara karşı mücadele verilir. Böylece önlerine çıkan günlük sorunlara doğru bir bakış açısıyla çözüm getirilir, günlük mücadele içinde boğulma tehlikesi bertaraf edilir. Ama İYÖKD o dönemin özgül koşullarının yanı sıra, uzun dönemli programlarını pratiğe dökemiyerek gençliğin örgütlenmesini kalıcı bir şekilde yerine getirememiştir. Bunu böyle koyarken; örgütlenme çalışmalarına yeni girişimizi ve faşist örgütlerin planlı saldırılarını gözden kaçırmamak gerekir. Oligarşinin devrimci demokratik hareketleri kırmak için devrimci öğrenciler üzerine saldırttığı faşist güçler 12 Mart'tan sonra iyice güçlendi ve silahlandırıldı. Devrimci gençliğin toparlanma döneminde, gün geçmiyordu ki faşistler saldırı düzenlemesinler. Böylece okul birimlerinde de kadrolar dar bir pratik içine girmek durumunda kaldılar. İYÖKD örgütlenme çalışmalarını sürdürürken, bu uğraşı hergün karşısında bulması, asıl kalıcı, uzun dönemli çalışmalarını başarıyla yerine getirmekten uzaklaşmıştır. Şüphesiz ki bu mücadelenin kaçınılmaz olduğunu inkar etmiyoruz, ama mücadele içinde asıl çalışmaların yerine getirilmediğini vurgulamak istiyoruz. Mesela akademi ve yüksek okul boykotlarında, İYÖKD inisiyatifiyle

DEVAMI 16. SAYFADA.

İYÖKD 1. OLAĞAN YÖNETİMİN ÖZELEŞTİRİSİ

SAYFA 15'den DEVAM.

hareketi sürdürürken, örgütlenme çalışmalarını, devrimci kadrolaşmayı ihmal etmiştir. Bu yüzden koordinasyon bozukluğu, örgütün tabanını daha da genişletme çabalarının aksaklığı ortaya çıkıyordu. Oysa devrimci hareketler, örgütlenme çalışmasının hızlandırılmasına yardımcı olmalıydı. Gerçi o zaman yukarda da belirttiğimiz gibi faşistlerle girişilen dar pratiğin büyük etkeni vardır. Kısaca günlük mücadele örgütü günlük tavırlar almayı getirmiş, küçük birimlere kadar örgütlenme çalışmaları aksamıştır. Fakat bu mücadelenin siyasi mücadeleyle bütünlüğü, faşistleri kitle içinde tecrit çabaları, siyasi anlamda propaganda bildiriler vasıtasıyla yerine getirilmeye çalışılmıştır.

Burada günlük mücadele içinde kalışımızın diğer bir örneğini de diğer halk kesimleriyle kurduğumuz ilişkide görüldüğünü söyleyebiliriz. İşçilerin grevlerine kalıcı çalışmalar yapmak için değil kuru bir dayanışmayı göstermek için gidildi. Gençliğin mücadelesinin halkın mücadelesiyle olan bütünlüğü anlatılamadı. İşçiler gene sarı sendikacılara taraf oldular. Sendikacıların devrimci gençlikle işçiler arasında açtığı uçurum aşılamadı. Bu mücadele tabii ki tutarlı ve programlı bir çalışma ile başarılı hale getirilebilir.

Sonuç olarak günlük mücadele sınırları içinde kalınmasına rağmen gençliğin mücadelesi gerilememiş, gelişme göstermiştir. Ama bu mücadele içinde, örgütlenme en küçük birimlere kadar götürülememiş, örgüt tabanı kalıcı bir şekilde genişletilememiştir. Bunun bir sebebide yönetim kurulunun programlı bir çalışma yürütmemesidir.

B Yönetim Kurulunun Sağlıksız Çalışması

Örgütlenme eksikliğinde yönetim kurulunun da payı vardır. Burada kastettiğimiz sağlıksız çalışma, programlı, kollektif bir çalışmanın örgüte egemen olmamasıdır. Yoksa yaptığı çalışmalarla tam bir örgütlemeyi sağlamamış olsa da örgütü gençlik kesiminde tanıtmış, merkeziliğini kabul ettirmiştir. Yukarıdan aşağıya bir örgütlenmede yönetim kurulunun görevi büyüktür. Bunu tutarlı bir şekilde, merkezi otorite kullanılarak yerine getirememizin nedenleri vardır: Birincisi yönetim kurulunun kendi içinde tecrübeli bir yönetim olamayışıdır. Bu subjektif yetersizliği getirmiş, çalışmaların örgütlü bir şekilde yapılmasını engellemiştir. Buna legal çalışma olanaklarının kısıtlılığını eklemek lazımdır.
İkincisi, yönetim kurulunun ideolojik bir bütünlük içinde olmaması da disiplinli, programlı ve bütünlük içinde bir çalışmanın gerçekleşmesini olumsuz yönde etkileyen bir nedendir.
Üçüncüsü, yönetim kurulu kollektif bir anlayış içinde, disiplinli ve programlı bir çalışma sürdürememiştir. Bunun yukarıda kısmen belirttiğimiz gibi günlük çalışmalar içinde kalışımız; gençlik içinde tutarlı kadro çalışmasının yapılmayışı v.s. etkenlerinin yanında; bazı yönetim kurulu üyelerinin aktif bir şekilde görev alamamaları gibi etkenleri vardır. Bunun sonucu yönetim kuruluna kollektif bir çalışma havasından ziyade bireysel çalışma havası egemen olmuş eleştiri ve öz eleştiri gereği gibi işletilememiştir. Böylece sıhhatli bir iş bölümünün yapılamayışı, yönetim kurulu etrafında çalışan bir kadronun oluşturulamaması, burjuva formalitelerinin bile yönetim kurulu tarafından yapılmasını getirmiş, günlük işler içinde kalmak kolaylaşmıştır. Sonuçta gelişen olaylardan gereği gibi derslerin çıkarılıp, programlı çalışmaların aksamasında yönetim kurulunun bu durumu rol oynamıştır. (Ama bütün bunların yanında gençliğin mücadelesini ilerletebilmek için fedakarca çalışmalarını gözden kaçırmamak gerekir. Öte yandan yaz dönemi bir kenara bırakılırsa, çok kısa bir süre yönetimde kaldığını, büyük işler yapılmasını beklemekten sakınarak, yoğun faşist saldırılar altında çalışmaların yapıldığını hatırlatmak gerekir.)

B ANTI-EMPERYALIST, ANTI-FAŞIST MÜCADELEDE DEVRİMCİ KADRO ÇALIŞMASININ VE EĞİTİMİN YAPILMAMASI

Demokratik gençlik örgütleri, gençliğin akademik-demokratik mücadelesini ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi vermeye çalışırlar. Zaten bu iki mücadele bir bütündür. Birinin ihmal edilmesi demokratik mücadeleyi zedeler.
İYÖKD, güçlü bir taban örgütlenmesini gerçekleştirememesinin yanında, oligarşinin akademik hakları kolay kolay teslim etmemesi yüzünden daha çok siyasi anlamda çalışmalara ağırlık vermiştir. Gençliğin devrimci heyecanı, yoğun faşist saldırılar bu ortamın koşullarının yaratılmasında yardımcı olmuş, yürütülen çalışmalarıyla daha tutarlı bir mücadele verilebilirdi. Genede o dönemin şartları içerisinde gençliğin mücadelesi ilerletilmiştir. Bunun önemli bir etkeni eylem içinde gençliğin birliğinin sağlanmasıdır.

1 Gençliğin eylem içinde birliği

Gençliğin mücadelesini ilerletmek, mevcut dağınıklılığı dağıtmak ve faşistlere karşı koymak için, eylem içinde gençliğin birliğini sağlamaya çok hassasiyet gösterdik. Bu beraberinde bir takım yanlışlar getirmişse de gençliğin mücadelesinin ilerlemesine katkıda bulunmuştur. Yoğun faşist saldırılar karşısında, dar klikçi tavırlar takınmadan, gençliği merkezi örgüt çatısı altında toparlamak, mücadele içine itmek, gençlik içinde hayat hakkı arayan diğer grupların bölücü çalışmalarını asgariye indirmek yolunda önemli çalışmalar yapılmıştır. Bunun için gençlik mücadelesi faşistler karşısında sürekli gelişme kaydetmiştir.

2 Demokratik Örgütlerle Güçbirliği Çalışmaları

Anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi tutarlı bir şekilde sürdürmek aynı zamanda, mevcut demokratik örgütlerle güçbirliği yapmaktan geçer. Biz emperyalizme ve faşizme karşı, demokratik platformdaki güçbirliğinden sürekli yana olduk ve bu yolda çalışmalar yaptık, çağrı toplantılarını gerçekleştirdik. Ama tam manasıyla gerçekleştirmeyi iddia edemeyiz. Bunda yukarılarda bahsettiğimiz eksikliklerimizin bu çalışmaya yansıması olmuştur. Demokratik örgütlerle iyi ilişkiler kurmamıza rağmen bunun bir noktada kalması, o kuruluşların başımız sıkıştığı zaman gittiğimiz yerler olması güçbirliğini engellemiştir. Bunun yanında en önemlisi demokratik örgütlerin yönetimindekilerin küçük burjuva olumsuz tavırları, gençliğe ilgisiz kalmalarıdır. Bu durum haliyle bizim tavırlarımızı da etkilemiştir. Demokratik örgütlerle asgari ilkelerde faşizme ve emperyalizme karşı güçbirliği, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin vazgeçilmez ve her zaman gündemde olan unsurudur. Fakat gerçek anlamda güç birliği siyasi çalışmayla ilgilidir.

Demokratik gençlik örgütlerinin verdikleri mücadelenin, halkın mücadelesiyle bütünlüğünün ve ona yardımcı olmasının anlamı, şüphesiz ki devrimci kadroların oluşturulması ve devrimci eğitimin yapılmasıdır. Aslında demokratik örgütlerin ne olduğu konusunda doğru bir düşünceye sahip olmamıza rağmen, gerek ideolojik belirsizliğimiz, güçlü bir taban çalışmasının yapılmaması, özellikle kadro çalışmalarının yapılmasında büyük engel olmuştur. Bu verdiğimiz mücadeleyi adeta boşa çıkarmıştır. Bu konuya burada daha fazla değinmek istemiyoruz.

3 Kadro yaratılması çalışmalarının yapılmaması (eksikliği)

Bilindiği gibi gençlik kesimi, 1973 seçimlerinden sonra dağınık, örgütsüz ve en önemlisi örgütçü kadrolarından yoksundur. Yeni kadroların oluşması, bir mücadelenin eseri olacaktır. Gelişen mücadele ile beraber, yeni yeni kadroların çıkarılması, bunların devrimci eğitimden geçirilerek, devrimci mücadeleye kazandırılması demokratik örgütlerin görevleri arasındadır. Ama biz bunu geniş bir kitleye yayılan örgütlenmemizin olmaması, ideolojik çalışmaların yapılmaması, subjektif yetersizliğimiz yüzünden yerine getiremedik. Oluşan kadrolar daha çok pratik içinden kendiliğinden yetişti. İYÖKD'ün bu düşük örgütlenmesi, kadro yaratmaya yönelik çalışmaların yapılmaması, dar bir kadroyla yetinilmesini getirmiştir. Bu şekilde İYÖKD etrafında. görev verebilecek geniş bir kadro yoktu. Ve işler genellikle merkez kadro tarafından yerine getiriliyordu. Bu öyle bir hale gelmiştir ki herşeyin hesabı adeta yönetim kurulundan sorulmuştur. Böylece diyalektik bir bütünlük içinde, kadrolaşma ve asıl çalışmalar yapılamamış, kadrolaşamama örgütlenmeyi engellemiş, örgütlenememe kadrolaşmayı gerçekleştirememiştir. İşte böylece kadro çalışmalarının ihmali, demokratik kitle örgütü olma durumumuzu sarsmış, bugün İYÖKD'ün güç durumda kalmasının büyük etkeni olmuştur. Kadrolaşamamanın diğer bir etkenide, uzun zaman merkezi bir otoriteden yoksun kalınması, öğrenci kesiminin üçlük burjuva karekteri ve değişkenliği yeni gelen öğrencilerin merkezi otoriteyi tanıyamamalarıdır. Bu gençliğin belli ölçülerde disipline uymasına karşın bugün örgütsüzlük vardır. Ama bir yandan da örgütlenmek isteniliyor. Bu hem örgütlenmenin hem örgütsüzlüğün istenmesi gibi karmaşık bir durum ortaya çıkarmıştır. Böyle bir durum, İYÖKD'ün yukarıdan aşağıya örgütlenmesinde görülen aksaklıklar, subjektif yetersizlikler ve ideolojik belirsizlikle birleşince kadrosuzluk doğmuş, dağınıklılık gene öğrenci kesimine egemen olmuştur.

Yapılan çalışmalarla İYÖKD'ün örgüt olarak kendisini kabul ettirmesine karşın kadro çalışmaları ihmal edilmiş ve örgüt bugün güç durumlara düşmüştür. Bu çeşitli grupların rahatça ortalığı karıştırmasına olanak vermiştir. Aslında gençliğin oligarşi karşısında tutarlı bir mücadele vermesi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde halkımızla dayanışma içinde olması, gençlik içinde kalıcı çalışmaların yapılması, ancak iyi bir demokratik kitle çalışması, kadro yaratılması yoluyla olabilir. Bizim bunu sağlayamadığımız bir gerçektir. Ama objektif koşulların ve sosyalist hareketin durumunu da gözden kaçırmamak gerekir.

4 Devrimci eğitimin (taban çalışması) ihmal edilmesi:

Demokratik örgütler, geniş kitlelerin ve devrimci kadroların yetişmesi için çalışması gereken okullardır. Onun için güçlü kadroların oluşması ancak teorik eğitimden geçer. Fakat görülebileceği gibi, bu çalışmayı ihmal ettiğimiz ortadadır. Meseleye bir bütün olarak bakıldığında, bu çalışmada eksik kalmıştır. 'Kitle Örgütlenmesine' uygun bir örgütlenmenin olmayışı, kitle eğitiminin yapılmasını da güçleştirmiştir. Çevremizde bulunan kadroların bile eğitimi ihmal edildi. Konulan eylemlerden yeterince yararlanamadık ve ortaya çıkan taze kadroları yetiştiremedik. Böylece geniş öğrenci kesimlerine, akademik-demokratik mücadelenin halkın mücadelesiyle bütünlüğü, siyasi propaganda anlatılamadı. Bu çalışmalar daha çok bildirilerde kaldı. Geniş kitlelere açılan konferanslar, seminerler, açık oturumlar gerçekleştirilmedi. Tabi bu durum örgütlenme durumumuza uygundu.

Gerçekleştirdiğimiz devrimci eğitim daha çok pratik içinde oldu. Siyasi çalışmalara önem verildi. Gündemde olan faşizme karşı mücadele yolları arandı. Afişlemeler v.s yapıldı. Hemen hemen her bildiride yurt gerçekleri anlatıldı faşizm teşhir edildi. Genel anlamda yapılan bu çalışmaların, kadro çalışmalarının olmayışı, güçlü olmayan örgütlenme yüzünden yetersiz kaldığıda inkar edilemez. Ama İYÖKD daha çok siyasi çalışmalar yapmış, böylece gençlik mücadelesinde ilerleme bir ölçüye kadar gerçekleştirilmiştir.

Gençliğin durumuna genel olarak bir göz atacak olursak; bilinç düzeyi 12 mart dönemine kıyasla yüksektir. Daha doğrusu sosyalizm artık öğrenci kitlesine yabancı değildir. Ama bunun yanında bilinçli, örgütçü kadrolar yoktur ya da çok azdır. Bu durum revizyonizmin öğrenci kesimindeki gelişmesini hem engellemiş hem teşvik etmiştir. Bizim de, gerek Kıbrıs meselesinde aldığımız tavır, gerekse faşistlere karşı tutumumuz revizyonist grupçukların gelişmesini engellemissede; ideolojik ve kadro çalışmasının yapılmaması, örgütü bugün teorik bir keşmekeşlik içine sokmuş, onun verdiği sancıyla yeni grupçukların ötmesine fırsat vermiştir.

Devrimci eğitimin eksikliği konusunda değinmek istediğimiz diğer bir noktada geniş öğrenci kesiminde ihmal ettiğimiz eğitim ve devrimci çalışmadır. Bu durum, yurtları İYÖKD etrafında, küçük

da güçlü kadro kaynağı durumuna değil; günlük çalışmalara göre belirlenen bir politikanın kaynağı durumuna getirmiştir. Eksik olan bu çalışmamız İYÖKD'ün bugün güçsüzleşmesinin bir etkenidir. (Ayrıca özel idareye bağlı yurtlarda çalışma yürütmeyişimizde bir başka hatamızdır. O yurtlarda faşistlere karşı verilen mücadelede destek sağlayamadık.) Diğer yandan şube çalışmalarınında yapılması, okullarda güçlü bir taban çalışmasını gerçekleştirememiştir. Okul birimlerinde devrimci eğitim, akademik mücadele çok eksik kalmıştır. Kısacası bu durum, öğrenci kesimiyle kitle bağlarının kurulamamasının, en küçük birimlere doğru örgütlenemememenin doğal bir sonucuydu.

Sonuç olarak devrimci eğitim ve kadrolaşma konusunda şunları söyliyebiliriz: Demokratik kitle örgütlerinin, kitle çalışmasının önemli iki işlevi olan, devrimci fikirlerin kitleler içerisinde yayılması ve devrimci kadroların ortaya çıkarılması, yeni taze unsurların ayıklanması ve ayrıca onlarında ideolojik eğitimi;

[illegible]

5. Faşistlere karşı mücadele:

[illegible]

C. GENÇLİĞİN MERKEZİ BİRLİĞİNİ SAĞLAMAYI TÜRKİYE ÇAPINDA [illegible]

[illegible]

D. ÖRGÜT İÇİNDE, SOSYALİST [illegible] KARŞISINDA, REVİZYONİZME KARŞI TUTARLI BİR MÜCADELE VERMEMİŞTİR.

[illegible]

SONUÇ

[illegible]

açıklama!

Çorum TÖB-DER şubesinin, Amasya, Tokat, Yozgat illeri ile 23.5.1976 pazar günü anti-faşist güçbirliği toplantısı hakkında;

Çorum TÖB-DER şubesi bu dört ilin tüm demokratik derneklerine çağrıda bulunacağı yerde birkaç dernek dışında kendi ideolojik görüşlerindeki dernekleri davet etti.

Toplantı başlangıcında, Sungurlu şubesi kendi bildirilerini ve ilkelerini okudu. (Bildiride oya sunulması istendi ki bu bir demokratik toplantıda bir yaptırımdır.)

Toplantı ve birliğin ana temeli sosyal-emperyalizm konusuna döndürmeye çalıştılar. Her dernek kendi dünya görüşünü koymaya çalıştı. Bu baylar, yukarıda da belirttiğimiz gibi çoğunluğu kendi görüşlerinde olan kişiler vasıtasıyla toplantıda kendi görüşlerini açıklamaya çalışan arkadaşlarımızın konuşmalarını çeşitli görüşlerle sabote etmeye çalıştılar.

Bir yetkili şahıs, sırf sosyal-emperyalizmi kabullenmediğimiz için: "bunlar Sovyet sosyal-emperyalizminin Türkiye'deki uzantılarıdır" diyerek bir faşistin söyleyemeyeceği sözleri söyledi.

Ayrıca oradakilerin bizlere yer yer "Moskof uşağı", "Babam Rusyadan mı geldi?", "Yeni Troçkistler" demelerinden öyle anlaşılıyor ki bu baylar kitlenin şoven duygularından yararlandıklarını açık açık ortaya koydular.

Geçmişteki hareketlere "Troçkist", "Anarşist" ve "Küçük-burjuva Maceracılığı" diyerek küfredenlere bunun yanlışlığını koyan ve geçmişe bu şekilde küfredenleri devrimci saymadıklarını belirten arkadaşlara aynı şekilde küfürler yağdırdılar.

Ayrıca toplantının esas amacı olan faşizm konusu tartışılırken sürekli faşizmi (açık-kurumsal olarak) arkadaşlar koymaya çalıştılar. (Oligarşi ile çakışması)

Baylar buna (sürekli faşizm) o kadar yüzeysel cevap verdiler ki bir yetkili sözü (kabul) ediyoruz bugün MC iktidarda, MC faşisttir. Fakat orta burjuvazinin partisi olan anti-faşist olan CHP iktidara gelince nasıl olur da faşizm vardır dersiniz) demiştir.

Toplantı zaten baştan çarpıtılmıştı, toplantının bu şekilde tertiplenmesini biz gerçekten gülünç bulduk. Çünkü görüşleri aynı olanların zaten birlik olmaları gerekir. (Fakat böyle bir şey yoksa ona birşey diyemiyeceğiz.)

Biz toplantıda son olarak şunu getirdik: Sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme ile, sosyalizm ile revizyonizm arasındaki çelişmeyi aynı çelişmeler olarak görmüyor ve bu çelişmelerden aynı siyasi sonuçlar çıkartmıyoruz.

Biz devrimci ilkelerimizden taviz vermeden anti-faşist olan herkesle eylem birliğinde varız.

Osmancık İşçiler Derneği
Yozgat Halkevi

demokratik örgütlerin kaçınılmaz mücadelesidir. Şüphesiz ki faşizme karşı mücadele devrim meselesidir, ama bu demokratik örgütlerin bu mücadele içinde yer almayacağı demek değildir.

Dip Not: Bu öz eleştiri "tek kitle örgütü" meselesi gündeme geldiğinde arkadaşlar tarafından yazılıp bize (son yönetime) verildi. Biz bu öz eleştiriyi ve görüşlerini İYÖKD kapandıktan sonra yayınlamayı düşünüyorduk. Ve bunu özeleştiri sahibi arkadaşlara da ilettik. Fakat tek örgüt meselesi 10 ay gibi bir süre sürüncemede kalıp gerçekleşmediğinden bu yazıyı yayınlayamadık.

Bunu fırsat bilen bir takım art niyetli gruplar güya bu özeleştiriye katılmadığımız için yayınlamadığımızı ve bizlere küfreden bir de sözde bu özeleştiriyi dağıttılar.

Bizim bu özeleştiriye katılmama diye birşey olamaz, olsa dahi kendi yönetimlerinin öz eleştirisidir, kendilerini bağlar. Ve bu yazıyı ancak şimdi yeni dernek kurulup eski derneğin varlığını yitirdiği bu ortamda yayınlamayı uygun bulduk.

Revizyonist Sendika Yöneticileri işçi sınıfının Politikaşını Uygulayamaz.

- ÇBS IŞVERENININ LOKAVT KARARINI PROTESTO MITINGINDE, DEVRIMCILERLE IŞÇILER SARI SENDIKA YÖNETICILERININ ELINDEN MITING YÖNETIMINI ALDILAR
- DISK'E BAĞLI GIDA-IŞ YÖNETICILERI SIZE YAPACAĞIMIZ MASRAF KARŞISINDA, BIZE YAPACAĞINIZ KATKI IŞE YARAMAZ" DIYEREK KULA'LI IŞÇILERI GERI ÇEVIRDI

KULALI İŞÇİLER.

Bizler Kula'lı fırın işçileriyiz. Çalıştığımız fabrikanın sahipleri bizi sigortasız ve 12 saat çalıştırdığı ve ayrıca bazı arkadaşlara kötü davrandığı için işimizi 30 Mayıs günü bıraktık.

Kula'da hiçbir sendika olmadığı bizimde bu konularda yeterli bilgimiz bulunmadığı için İzmir'de bulunan bir sendikaya başvurmayı düşündük. Patron yanlısı sarı sendikalara gidemiyeceğimiz için DİSK'e bağlı Gıda-İş'e başvurmayı düşündük. Devrimci olduğunu iddia eden bir sendikanın bizlerle ilgileneceğini sanıyorduk. Fakat orada ummadığımız şeylerle karşılaştık. Gıda-İş'te bize ilk önce kaç kişi olduğumuzu sordular. 7 kişi olduğumuzu öğrenince bizlere aynen şöyle dediler:
"30-40 kişi olsaydınız neyse ama sizin için yapacağımız masraf yanında, sizin bize yapacağınız katkı bir işe yaramaz. Onun için siz başka sendikalara gidin."

Ve ayrıca içimizdeki genç işçi arkadaşlardan birine de:
"Ben seni Manisa'dan tanıyorum. Sen öğrenci olaylarına da karışıyorsun" dedi.

Gıda-İş'ten ayrılırken onlara:
"Biz kapıdaki tabelaya aldanıp geldik. Herşeyi parayla ölçtükten sonra sizlerin patronlardan ne farkınız var ki" dedik.

Bizler sadece kendimiz için işi bırakmadık. Kula'daki tezgahlarda sigortasız ve 8 saatten fazla çalışan işçi kardeşlerimize de örnek olmak istedik. Ama bu davranışımızda devrimci (!) Gıda-İş'i yanımızda göremedik.

Sözde ilerici ve devrimci olan iş yapmaya gelince ortalıkta görünmeyenleri unutmayacağız ve onların gerçek yüzlerini herkese açıklamak için çabalayacağız.

Yukarda anlattığımız olaylar 1 Haziran salı günü öğleden sonra 2 yi çeyrek geçe ile 3 arasında Gıda-İş İzmir şubesi bürosunda olmuştur. Merak ediyoruz bu "beyler" nasıl bir cevap verecekler.

Gelecek günlerin işçilerin, köylülerin ve tüm çalışanların olacağına inancımız tamdır.

Devrimci selamlar,

Kula'lı fırın işçileri

ÇBS MITINGI ve DIRENIŞI.

Uzun bir süreden beri, işveren ile ÇBS işçileri arasındaki anlaşmazlık, işverenin lokavt uygulaması ile sonuçlanınca; eyleme geçen işçilerin haklı davalarında haklarını alıncaya kadar mücadele edecekleri, Türkiye Devrimci Hareketinin bir halkası olan ÇBS'deki mücadeleyi sonuna kadar yürütecekleri inancındayız.

İşçilerin kendi davalarına kendileri eğilmeleri, sarı sendikaların cirkef yüzlerini açığa çıkarmaları, faşizme karşı fiili olarak eyleme katılmaları ve işçi sınıfının gücü ve bilinci ile cevap vermeleri, Türkiye devrimci hareketinin hızlı gelişmesinin bir örneğidir.

İşveren ile sendika arasındaki görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanınca 6 gün içinde işçiler haklı olarak greve geçeceklerdi, ne varki bu 6 gün dolmadan 2 Haziranda işçiler fabrikalarında çalışmaya geldiklerinde, fabrikanın kapatıldığını ve işverenin kendi burjuva yasalarını da çiğneyerek 450 işçiyi topten işten attığını, yani lokavt ilan ettiğini öğrendiler. Kendi haklarını almak ve CBS patronunun bu tutumunu kamu oyuna duyurmak için 450 işçi bir yumruk olup Petrol-İş sendikasını zorlayarak bir miting yaptılar.

Alibey köyünde 5 Haziran 1976 tarihinde Petrol-İş'e bağlı işyerlerindeki işçiler, Türk Demir Döküm işçilerinin, Boyasan (167 gündür Boyasan'da grev sürmektedir) işçilerinin ve çeşitli demokratik kuruluşların katıldığı, işçi sınıfının dayanışmasını ve CBS'deki uygulamanın yalnız CBS işçilerine değil, Türkiye devrimci hareketine yapılan uygulama olduğunu ve bunu protesto etmek için saat 11:00 sıralarında miting alanında toplandılar. Devrimci kuruluşların da desteklediği ve aktif olarak katıldığı mitingde miting alanındakilerin bir ağızdan "İşçiler Sendika Yönetimine", "Sendika Ağalığına Son" sloganlarıyla sendikaların maskeleri düşürülmüştür. Ayrıca "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "İşçiler Birleşin" gibi doğru devrimci ve faşizmi lanetleyen sloganlarla, ekonomik-demokratik mücadeleyi yönlendirenin siyasi mücadele olduğu gerçeğini dile getirdiler.

Bunun karşısında ne yapacağını şaşıran sarı sendika yöneticileri, genellikle işçi sınıfının mücadelesini saptırmaya yönelik konuşmalar yaptılar. Hele bunlardan bir tanesi de Petrol-İş genel merkezi tarafından gönderilen satılmış bir sendikacı açıkça işçi sınıfının ideolojisine küfretti; "İşçiler hiçbir ideoloji yanlısı olamaz", "Yıkıcı doktrinler(!) ve komünizme karşıyız". Ve ÇBS işçilerini desteklemeye gelen devrimcilerle işçileri birbirine düşürmek, kendisinin yapmak istediği provokasyona devrimciler ve işçiler gelmeyince, işçileri devrimcilerden ayırmak için ÇBS işçilerini desteklemeye gelen devrimcilere "Provakatörler" dedi. İşçi sınıfının ideolojisine ve onun şanlı mücadelesine küfreden, devrimcilere saldıran bu faşist sendikacıya karşı harekete geçen devrimciler kürsüye yürüdüler. Burjuva ajanı faşist sendikacı konuşmasını kesmek zorunda kaldı. Gergin havayı yatıştırmak için kürsüye çıkan Petrol-İş sendikası İstanbul şubesi başkanı da olayı oldu bittiye getirmek ve devrimcilerin konuşma isteklerini reddederek mitingi dağıtmaya ve bitirmeye çalıştı.

İşçi sınıfının ideolojisinden ve mücadelesinden taviz vermeyen devrimciler işçilerin fiilen desteği ile bu duruma daha fazla göz yummayarak kürsüyü işgal ettiler ve mikrofonu ele geçirdiler.

Ancak bu tavizsiz eylem verilirken, kürsüden kaçmaya çalışan sarı sendikacıların yanında tavır alan o çok keskin ihtilalci (!) geçinen oportünistler de miting alanını terk ettiler.

Kitleye hakim olan devrimciler satılmış sendikacıların, oportünistlerin ortak tavırlarına rağmen miting devam etmiştir.

Mitingde işçi sınıfının, bu satılmış sarı sendikacılara karşı uyanık olmaları , yönetime gelmeleri ve sınıfsal mücadelenin, tüm emekçi halkın kurtuluş mücadelesinin tavizsiz olarak verilmesi gerektiği anlatıldı.

ALPAGUT İŞÇİLERİ DEVRİMCİ GEÇMİŞLERİNİ UNUTMAYACAK.

TÜRKIYE'DE ILK DEFA IŞÇILERIN ÜRETIME ELKOYMALARI EYLEMINI GERÇEKLEŞTIREN ALPAGUT IŞÇILERI, SARI SENDIKACILARIN SON OYUNLARINI DA BOŞA ÇIKARTACAKTIR.

Birkaç yıl önce, "Alpagut Olayı" diye bilinen, Türkiye'de işçilerin ilk defa üretime el koymaları ile sömürüye karşı koymaları sonucu, Türkiye devrimci hareketinde büyük yeri olan bir olay yaşanmıştır. Bugün, o hareketin liderlerinden olan Mehmet Kocatüfek başkanlığında bir grup kendini sarı sendikacılığın çarklarına kaptırmış, Türk-İş'e bağlı Maden-İş'in bölge yöneticiliğinde işçilerin ekonomik mücadelelerini satma durumuna gelmişlerdir. Bu gelişmenin doğal bir sonucu olarak işçilerde başlayan hoşnutsuzluğu, TKİ Alpagut Kömür İşletmesi Müdürü kullanarak işçileri MİSK'e bağlatmak için çalışmaktadır. 28 Mayıs 1976 günü yapılan işçilerinin çoğunluğu habersiz olduğu için kongreye, eski yönetime karşı çıkan başka bir grup sarı sendikacı; Maden-İş'in eski sekreteri olan Mustafa Kuru ve arkadaşları, yönetimi ele geçirdiler. Sarı sendikacılar arasındaki rekabet sonucu gelişen olaylarda, işçiler işletme müdürünü dövdüler. Müdür bu olaydan sorumlu gördüğü Çiftlik muhtarını dışarıdan getirttiği komandolara dövdürttü.

Bu gelişmeler karşısında bize mektup yollayan bir grup Alpagut işçisi, şöyle demektedirler; "İşveren bizi sarı sendikacılığa karşı olan mücadelemizi saptırarak yeni bir sarı sendikanın kucağına atmak istiyor. Buna karşı uyanık olmalıyız. Eğer gerçekten sarı sendikacıları alt etmek istiyorsak, sendika ağalığına son vermek istiyorsak, Çorum Maden-İş'ten ayrılıp, devrimci bir sendikaya geçmeliyiz. Böylece "Gerçek" gazetesine verdikleri demecte; Yeni sendikacılar olarak ne yapacaksınız? sorusunu "İşverene yardımcı olacağız, işletmeden solcuları temizleyeceğiz" diye cevaplayanlardan kurtuluruz. Onlara soruyoruz, işverenler bu kadar iyi madem, sendikaya ne lüzum var. Kardeşler bütün oyunlara gelmeyip sarı sendikacılarla mücadele ederken mücadelemizi yolundan saptırmak isteyenlere karşı uyanık olalım."

Dünya ve Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde şehit düşen tüm proleter devrimciler adına saygı duruşu yapıldı. Emperyalizme ve oligarşiye karşı "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarında yılmadan mücadele edileceği şeklinde devrim andı içilerek, mitinge devrimciler tarafından son verilmiştir.

Devrimci marşlar söyleyerek miting dağıldığında, işçiler sarı sendikacıları ve halkın sahte dostlarını iyi tanıyarak kurtuluş mücadelelerini daha da kararlı bir şekilde sürdüreceklerini belirttiler.

Halkın Sesi revizyonistleri mitingdeki işçi sınıfına karşı tutumunu gizlemek için tahrifata başvuruyor.

"İşçi sınıfının hiçbir ideolojiye ihtiyacı yoktur, biz faşizme de sosyalizme de karşıyız, ülkücüyüz milliyetçiyiz" diyen faşist sendika ağalarını "Halkın Sesi"nde övüyor. Ve "faşistler işçi sınıfı adına konuşamaz" deyip kürsüye yürüyen ve işçi sınıfı adına konuşan, faşist sendikacıyı teşhir eden devrimcileri karalamaya çalışıyor. Devrimcileri gerçeklerden habersiz ve yurtsever anti-faşist bir sendikacıyı boşuna tavır alındı diyerek suçlamaya girişmektedir.

Ayrıca işçilerin tepkilerini kazandılar gibi yalanlarla "işçi sınıfı" ile ne kadar ilgileri olduğunu bir kez daha gösterdiler. Oysa o anda işçilerin somut tavrı "biz zaten satılmışları tanıyoruz, hatta sizden önce bizim tavır almamız gerekirdi" diyorlardı.

MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ

DISK'E BAĞLI MADEN-IŞ' YÖNETICILERI HESAP VERECEKTIR,

Türkiye'de faşizmin günden güne yoğunlaştığı bu günlerde devrimci saflarda alabildiğine bir dağınıklık hüküm sürmektedir. İşçi sınıfının ideolojisine aykırı bir sürü akım ortalıkta kol geziyor. Bu karışık ortamdan faydalanıp bulanık suda balık avlamak isteyen ve önüne geleni keskin laflarla aldatmaya çalışan sözde devrimciler de türemiştir.

Bundan bir süre önce Gaziantep'te üyesi bulunduğum ve yönetim kurulunda da görevli olduğum Maden-İş sendikasının Gaziantep temsilcisinin satılmış yüzünü teşhir eden bir mektubu devrimci bir dergide yayınlanması için gönderdim. Gaziantep temsilcisi olan Bozan Maden-İş yöneticilerine gidip bu eleştiri üzerine "Maocular bana saldırıyor, iftira ediyor" diye bir sürü keskin(!) devrimci lafla kendisini savunuyor. Amacı eleştiriyi bastırmak ve kendi çıkarlarını korumaktı.

Satılmış olarak gördüğümüz Bozan'ın bu davranışı kendi açısından doğrudur. Tabii ki kurduğu sahtekarlık düzenini bozdurmamak için kendisine yöneltilen eleştirileri yalan, iftira diyerek geçiştirecek.

İşçi olarak bizim isteğimiz Maden-İş sendikasının bu meseleye eğilmesi ve araştırmaya girmesidir. Bozan gibi satılmışlar Maden-İş'in bünyesinde barınamamalı, barındırılmamalıdır.

Biz devrimci işçiler olarak devrimci Maden-İş sendikasının, işçi sınıfının öz mesleki kuruluşu olan bu sendikanın meseleye ciddi bir şekilde eğileceğine ve gerekeni yapacağına inanıyoruz. Gerekenin şu olduğuna inanıyoruz: Bozan gibi satılmışların Maden-İş'in bünyesinden temizlenmesi. Yukarda yazılanların somut örneklerinden biri de şudur: Simel elektrik şantiyesinde işveren Ömer Özkök işçilerle toplu sözleşmeyi sözlü olarak yapmak istiyordu. İşçiler adına patronla toplu sözleşme toplantılarına katılan Bozan'ın toplu sözleşme dönemi bitmeden, anlaşmaya daha varılmadan üç gece arka arkaya Kaleli Restoran'da patronla içkili ziyafete oturduğu görülmüştür. Netice olarak da toplu sözleşme patronun istediği şekilde, yani sözlü olarak yapılmıştır. İşverene yapılan bu sözlü anlaşma bir yazı ile bildirilmiştir. Eski Çağdaş Metal-İş, yeni Maden-İş bölge temsilciliğinde sıra numarası ile mevcuttur. Biz Simel işçi temsilcisi olarak bu işin üzerine gidilip Maden-İş gibi bir sendikaya güveni sarsan böyle kişilerin Maden-İş bünyesinden derhal temizlenmesini talep ederiz.

Ali Demir (Döküm işç.) Muharrem Şarklı (Boya işç.)

Hasan Polatkan Osman Aksu (Simel işyeri temsilcileri)

SAYFA 5'DEN DEVAM .

tartışma

Tabii bu tahlil revizyonizmle burjuva ideolojisini özdeşleştirmek gibi bir diğer sakat görüşü daha içinde taşımaktadır. Revizyonizm burjuva görüşünün kendisi, doğrudan burjuva ideolojisi olarak ele alınarak revizyonistler burjuvazinin yerine konulmaktadır. (Analım ki revizyonist burjuvazi gibi terimler kullanıyorlar) Burada sınıflar analizi anlayışında ara sınıf ve tabakaları, ana sınıflarla özdeşleştirmek suretiyle ve yine iki ana ideolojiyi son tahlilde iki ana sınıf menfaatine olacak düşüncelerle özdeşleştirmek suretiyle, "iki"ci bir dünya görüşüne tehlikeli bir yaklaşım göstermektedirler. Neticede tüm sınıf mücadelesi anlayışını iki çizgi mücadelesine indirgeyecek bir aşırı basitleştirme, tüm dünyayı ak ve kara'ya boyayan bir dünya görüşünün şaşmaz bir delilidir.

Yukarda kısaca incelediğimiz işletme yöneticilerinin ve teknokratların bir burjuva olma eğilimi taşıdıkları doğrudur. Buradan hareketle onlar burjuvazinin (burjuva sınıfının) yerine koymak mümkün olabilir mi? Revizyonizm işçi sınıfı içinde bir imtiyazlı tabaka'dan kaynaklanan (**), bir burjuva düşüncesi eğilimidir.

Buradan hareketle revizyonizm burjuva ideolojisi olarak görülebilir mi? Cevabı Lenin'e bırakalım: "Tabiatta olsun toplumda olsun bütün ayırım çizgilerinin itibari ve dinamik olduğu her fenomenin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşebileceği marksist diyalektiğin temel kanunlarından biridir. Biri diğerine dönüşebilir diye [iki unsur] arasındaki ayrımı dikkate almayanlar ancak sofistlerdir." diyor Lenin. "Diyalektik çok kere -Yunan felsefesi tarihi buna örnektir- sofizme köprü olmuştur. Ne ki bizler yine de diyalektikçi olduğumuz için sofizmle mücadelemizde genel olarak bütün dönüşümleri inkâr etmeyiz; sadece eldeki fenomeni somut durumunda ve gelişme süreci içinde tahlil ederiz." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, sh. 227)

Lenin'in sözlerinin "sosyal emperyalizm teori"lerinin felsefi karakteri hakkında aydınlık bir öğreticiliğe sahip olduğu kuşku götürmez şekilde ortada!

Ikinci olarak kapitalist unsurların canlanması'nı getiren bu geriye dönüş sürecinin kapitalizme geçişle sonuçlanması mümkündür fakat mutlak değildir. Sürecin mantıki seyrini izlemesi sonucunda "anonim şirket mülkiyeti şeklindeki özel mülkiyetin yeniden inşasının ve kapitalizmin egemenliğinin ortaya çıkması mümkündür. (Fakat tersine yeniden ileriye doğru bir gelişmeye yönelmesi de pekala mümkündür.)(***) Hemen işaret etmek gerekir ki artık böyle bir durumda revizyonizm, revizyonizm olmaktan çıkar. Geriye dönüş süreci, geriye dönüş süreci olmaktan çıkar. İşletme yöneticileri ve teknokratlar bir tabaka olmaktan çıkar. Kapitalizm ve burjuvazi'nin sınırsız egemenliği gündeme gelir.

Üçüncü olarak ise böyle bir gelişme ancak ve ancak bir niteliksel değişim ile mümkündür, kapitalist unsurların canlanması şeklindeki nicel birikimler böyle bir değişimi kendi başına sağlamaya yetmez. Bu nitelik değişiminin şiddete dayanan bir karşı devrimle gerçekleşmesi zorunludur. İşçi sınıfının iktisadi ve siyasi kazanılmış haklarının revizyonizmin yarattığı ortam içerisinde gelişen ve canlanan burjuva unsurlar tarafından tamamen fethedilmesi ve işçi ve emekçi yığınlarının kapitalist sömürüsünün yeniden inşaası, işte bu keskin dönemeç anı, işçi ve emekçi yığınlarının dolaysız direnişlerinin en yüksek noktalara ulaşacağı, ve dolaysız patlamaların kaçınılmaz olduğu bir andır.

Ve şiddet, en özgün ifadesiyle şiddet gündemdedir. Niteliksel değişikliklerin sadece nicelik birikimleriyle oluşabileceği görüşü, toplumların gelişmesinin diyalektik materyalist kavranılışının bu en kaba inkarı "sosyal emperyalizm teorileri"nin Marksizme ters düştükleri sayısız durumlardan sadece bir tanesidir.

> "Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin egemenliği dünya devriminin önünde duran en büyük engelidir." derken ne kastediliyor? Aynı şekilde ÇKP'nin konumu için ne deniyor?

Hemen söylemeliyiz ki burada kastedilen Sovyetlerin bir karşı-devrimci güç olarak dünya devriminin engeli olduğu söylenmiyor. (Revizyonizmle sosyalizm arasındaki çelişmeyi, sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeden farklı türden bir çelişme olarak kabul ettiğimizi daha önce defalarca yazdık.) Sovyetler Birliğinin dünyada uzun yıllar sosyalist sistemin öncüsü olması ve dünyadaki tüm sosyalist güçler üzerinde etkin olması, revizyonizmin dünya çapında etkin bir güç olarak dünya devrimini engelleyen baş faktör haline gelmesine yol açmaktadır. Bu gerçek ülkemiz devrimi açısından yarattığı sonuçlarıyla bugün gözle görünür bir şekilde ortadadır.

ÇKP'nin temsil ettiği sapma belki ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki tavırlarıyla daha çarpıcı bir olumsuzluğu gözönüne getiriyor. Sovyetler Birliğindeki revizyonizm ve yarattığı sonuçların tespiti konusu bizim ÇKP tarafından bugün savunulan görüşler karşısındaki ayrılığımızın başlangıç noktası olmaktadır. Bu tespitle birlikte ÇKP görüşleri bu tespiti yaparken yapılan hataların derinleştirilmesiyle çok önemli boyutlara ulaşmaktadır. Onların bugün sürdürdükleri Üçüncü dünya siyaseti Sovyetlerin savunduğu "Kapitalist Olmayan Yol" tezlerinin çok açık bir uygulamasıdır.

Onlar Sovyetler Birliği ile aralarındaki ayrım noktalarını çıkış noktası yaparak, reaksiyoner karakteri çok açık bir şekilde görülen bir siyasi çizgi oluşturmuşlardır. Bir tek örnek ele alalım : 1960 da Sovyetlerin Çin'deki tüm teknisyenlerini geri çekerek çok önemli sanayi yatırımlarının inşası'nı engellemeleri sonucunda "kendi gücüne güven" siyasetini ortaya atmışlardır. Reaksiyoner bir tutumun ortaya çıkardığı bu görüşler açıkça milliyetçi bir öz taşımaktadır. Bu milliyetçi tavır burada kalmamakta, bütün Çin siyasetine yansımaktadır. (Ülkemizdeki ÇKP taraflısı fraksiyonların; ordunun silahlanması, milli savunmanın güçlendirilmesi, dördüncü ordunun Sovyetler sınırına yığılması gibi siyasetlerini hatırlamak yeter!)

Yine anti-sovyet olan her akımda desteklenecek birşeyler bulunması onları dünyadaki tüm gerici akımlara tehlikeli bir şekilde yaklaştırmakta ve ÇKP siyasetlerinin niteliği açısından çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır. Ayrıca ÇKP yanlısı eğilimler de ülkemizdeki devrimci mücadele karşısında olumsuz ve gerici bir rol oynamaktadırlar.

Ancak unutmamak gerekir ki hem dünya çapında hem de ülkemiz açısından sovyetler revizyonizmi hakim sapma eğilimini temsil ediyor. Bu diğer tarafın tercihi için bir sebep olamayacağı gibi onun tehlikesiz bir sapma olarak görülmesine de yol açamaz.

Deniyor ki "Bir üçüncü yol yoktur. Ya bir tarafı tutacaksınız, ya da diğer tarafı. Ya bizden olacaksınız, ya da onlardan." Biz buna karşılık her iki tarafın da eninde sonunda ya bizden yana, ya da burjuvaziden yana(ya devrimden yana, ya karşi-devrimden yana) olacaklarını söylüyoruz. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, herçizgiyi bu nihai tercih noktasıyla karşı karşıya bırakacaktır.

(*)Şimdi, bazıları "sözü bu kadar dolaştırmakta"(!)bir mana bulamayacak ve "bütün bir sosyalizm döneminde politik üst yapının belirleyiciliğini" söylemeyi her şeyi çözmeye yeterli görecektir. "Mademki politik üst yapı belirleyici, ve revizyonizm iktidara geçti ve de revizyonizm zaten burjuva ideolojisi o halde, burjuvazi iktidara geçmiş, kapitalizm geri gelmiştir." Bu türden dogmacı kafa yapılarının devrimin sorunları karşısında getirebilecekleri hiçbir şey yoktur.

Sayısız alıntılar içinde güncel sorunlara çözüm getiren cümleleri boş yere arayıp duracak bunu yaparken tekrar tekrar ezberledikleri alıntıların bile anlamlarını göremeyecek bir "şaşkın"lığın içinde, dönüp duracaklardır.

(**) Bu noktada da "revizyonizm burjuvaziden kaynaklanır" diyerek bu konuyuda çarpıtmak - tadırlar.

(***) Böyle bir gelişmeyi bir kültür ihtilalinin sağlaması pekala mümkündür.

Son İYÖKD Yönetiminin Özeleştirisi

SAYFA 13'DEN DEVAM.

Gerçi geçmiş yönetimlere nazaran kesinlikle bağımsız siyasetimizin savunmaya başlandığı birçok sağ unsurun (görünüşte bizden olmasına rağmen) tespit edip tasfiye edilmesine rağmen yeterli olmadığı kanaatindeyiz.

Bugün yine eski taktiklerle karşı karşıyayız. En az İYÖKD'ün bir yıllık pratiğinde yer almış arkadaşlar hatırlarlar; " İYÖKD anti-demokratiktir, muhalefete özgürlük", "biz gençliğin birliğini istiyoruz, onlar ise fraksiyoncu" yaygaralarının ortalığı kırıp geçirdiği dönemleri.

Aynı oyun değişik bir görünümde bugün yine karşımızdadır. Taktik aynıdır, sadece slogan değişiktir.

İşçi sınıfı partisinin olmadığı bu ortamda, dağınıklık ve disiplinsizliğin küçük burjuva tabakaları üzerinde yarattığı karamsarlıktan faydalanıp kendi oportünist örgütlenme anlayışlarını haklı çıkarmak, ona sempati toplamak için " disiplin istiyoruz " sloganlarıyla çıkılıyor.

Ve şunu kesinlikle unutmamalıyız, bir kişinin lafızları ne olursa olsun sosyal olaylar karşısındaki tavırları onun siyasetini belirler. Bu bizi oportünizmden ve revizyonizmden ayırd eden önemli kıstaslardan biridir.

Aslında bu meseleyi önemsememek gerekir kanaatindeyiz. Ama şimdiye kadar hep bu "küçümseme" tavrımız yüzünden çok şey kaybettik. Onun için en ufak bir sapmaya dahi aman vermemeliyiz. Halkımıza karşı sekter olmak istemiyorsak, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelede kararlı olmalıyız. Bizim bu kararlılığımız değişik tandanslı oportünistler tarafından sekterlikle suçlanabilir. Aslında bu bizim oportünizmle ve revizyonizmle uzlaşmazlığımızı gösterir, sekterlik değildir. Asgari ilkelerden taviz vermemek sekterlikse "sekter" olmaya da razıyız.

Son söz;
Geçmiş yönetimlerin ve bizim tüm hatalarına ve eksikliklerine rağmen anti-emperyalist, anti-faşist gençlik hareketi yönlendirildi.

Hatalarımız ve sevaplarımız bütün içerisinde değerlendirilmeli-somut koşullar gözönüne alınmalıdır.

Somut koşullardan soyutlama yapıp, değerlendirmelere girişirsek idealizme düşeriz. Bir çırpıda herşeyi karalamak kolay olur.

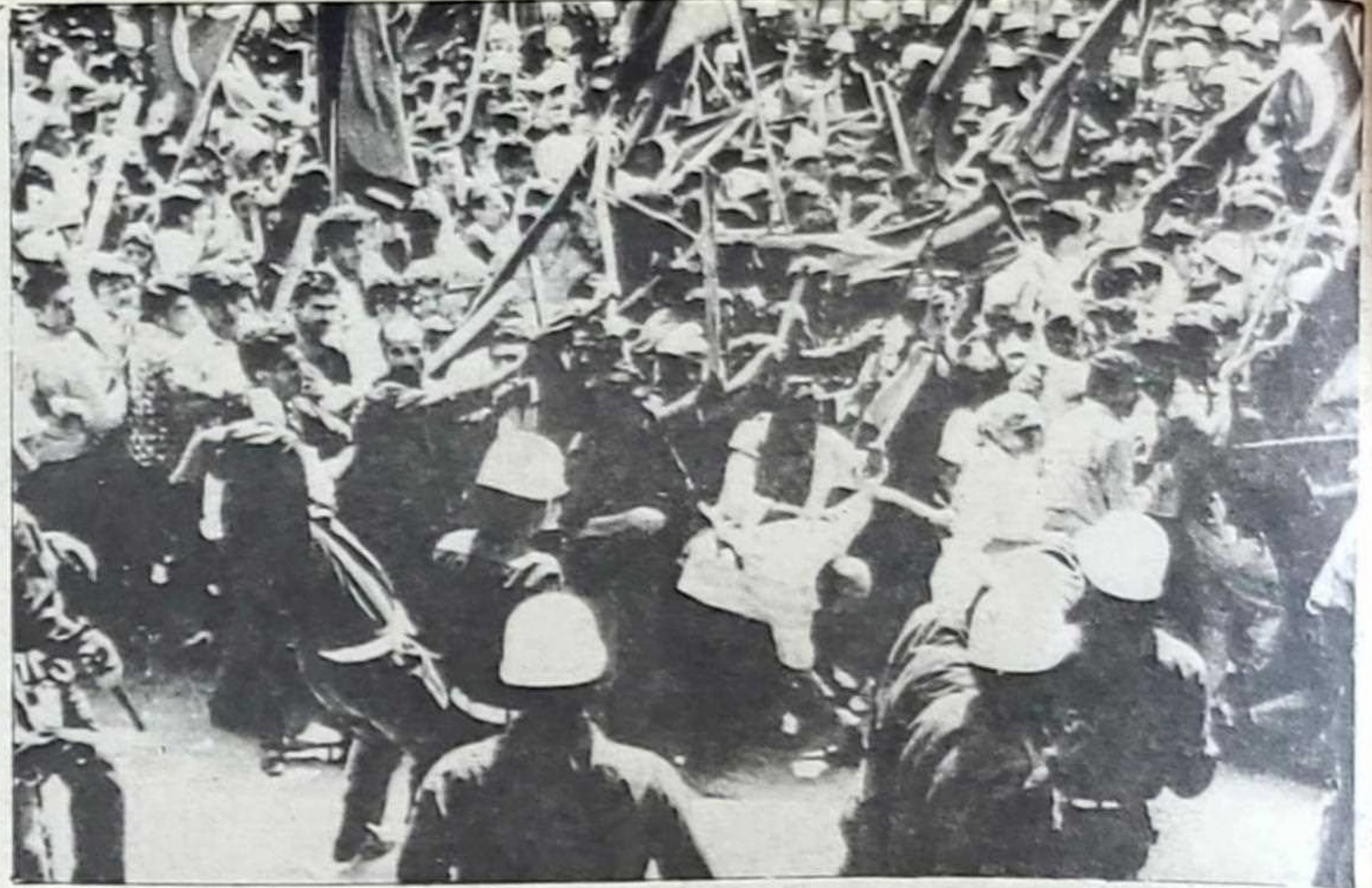
Bizim kendi değerlendirmemiz şöyle: Yeteneklerimiz ölçüsünde oligarşinin hergün artan saldırısı karşısında görevlerimizi yaptığımız inancındayız.

Devrimci gençliğin Türkiye çapında örgütlenmesine dört elle sarılacağız.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTA
YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

[redacted]

HÜSEYIN CEVAHİR'İN ANISI ŞİMDİ BİR ANIT GİBİ.

1971 yılı Haziran ayı 12 Mart açık faşist diktatörlüğünün karanlığının ülkemizin ve emekçi yoksul halkımızın üzerine ağır ağır çökmeye başladığı bir dönemdi...

1 Haziran günü, Kartal Maltepe'de iki devrimcinin bir evde ordu ve polis birliklerince kuşatıldığı öğrenildi.

Ertesi gün evde teslim olmayarak direnen devrimcilerin MAHİR ÇAYAN ve HÜSEYİN CEVAHİR olduğu haberi dalga dalga tüm ülkeye yayıldı. Ve 1 Haziranda duyuldu ki "CEVAHİR eve yapılan baskında vurularak öldürülmüş, MAHİR ağır yaralı olarak ele geçmişti."

Şimdi bir ANIT GİBİ ölümünün 5. yılında ülkemizdeki tüm devrimciler tarafından saygıyla anılan HÜSEYİN CEVAHİR Tunceli'de Kürt bir ana babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Gençliğinin ilk yıllarından itibaren sosyalist düşünceyi benimseyerek kendisini Kürt ve Türk halklarının davasına adadı.

Mütevazı, sade bir hayat, inanç, fedekârlık ve kararlılık dolu bir mücadele çizgisi sürdürdü. Bir ara bir dönem SBF Öğrenci Derneği Başkanlığı yaptı. Sosyalist hareket içindeki ideolojik mücadele içinde aktif bir şekilde yer alan CEVAHİR, eski ve yeni oportünizme karşı (TİP ve PDA) mücadele etti. Bu arada yazdığı bazı yazılar, AYDINLIK Sosyalist Dergi'de yayınlandı. Ama o hiç bir zaman bir laf ebesi, sözde teorisyen olmaya heveslenmedi. Teoriyi devrim yapmak için okudu ve öğrendi...

DEV-GENÇ'in çok yönlü mücadelesinin içinde, her yerde CEVAHİR'in bir mücadele anısı vardır...

İŞTE bu örnek hayat, bir örnek sonla noktalandı. Onunki ölümlerin en güzeliydi kısacası.

HALKININ KURTULUŞU ve ÜLKESİNİN BAĞIMSIZLIĞI İÇİN BÜTÜN HAYATINI ADAYAN, HALKI İÇİN YAŞAYAN, HALKI İÇİN SAVAŞAN ve HALKI İÇİN ÖLEN CEVAHİR'İN ANISI ŞİMDİ BİR ANIT GİBİ YÜKSELİYOR...

ŞANLI 15/16 HAZİRAN DİRENİŞİ.

NASIRLI ELİNDE BİR GÜRZ GİBİ KİNİ
GÜNEŞ TEPESİNDE KIZIL BİR SİNİ
SAĞIR BEYİNLERE AYAK SESİNİ
PASLI ÇİVİ GİBİ ÇAKTI YÜRÜDÜ

O günler bir çıkış günleridir. Eskilerin "kuvveden fiile.." dedikleri. Kadıköy bölgesinden Kartal'a, Eyüp'ten Topkapı'ya, Taksim'den Beşiktaş'a doğru... İzmit'ten İstanbul'a doğru caddeleri dolduran sıkılı yumruklar, bilenmiş öfkeler ve nasırlı ellerin, işçi sınıfının yürüyüşü... İşçi düşmanı kanunu, daha doğmadan felç eden mücadele.

O günler gözleri çakmak, bilekleri gürz, beyinleri şimşek olanların günüdür, işçi sınıfının günüdür. 15/16 Haziran günleri işçi sınıfının "ben varım" dediği günlerdir.

İKTİDARLA TÜRK-İŞ'İN İTTİFAKI

Oligarşi ağır bir bunalım yaşıyordu. Bu bunalım gün be gün derinleşiyor, develüasyonun eşiğine gelinmişti. Bunalımdan çıkışın yükü her zaman olduğu gibi işçi sınıfının tüm emekçi halkın sırtına yüklenmeliydi. Öte yandan Türk-İş'te telâş içindeydi. Tabanın yükselen tepkisini durdurmak imkânsızlaşıyordu.

İşte bu iki başlı tehlikenin önlenmesi için iktidarla Türk-İş'in ittifakı tekrar gündeme geliyordu; AP milletvekili ve Türk-İş'in eğitim sekreteri Kaya Özdemir devrimci sendikaları ortadan kaldıracak olan kanun teklifinin kahramanı olarak ortaya çıkıyordu.

Kurulan tezgâh işleyecek, kanun parlamentodan geçecek, ilerici-devrimci sendikalar silinecek ve boş meydanda at oynatılacaktı. Sömürü, soygun ve zulüm de bu dikensiz gül bahçesinde sürdürülecekti. Fakat tutmadı bu rüya; zor oyunu bozdu. Halk düşmanları suçüstü yakalanmışlardı 15/16 Haziran'ın soluğunda, işçi sınıfının bu şanlı direnişinde.

DİRENİŞE DİSK YÖNETİCİLERİ İHANET ETTİLER

Direniş öncesinde direniş boyunca ve sonrasında devrimcilerin tavrı, DİSK yöneticilerinin tavrı neydi? Eylem büyük ölçüde kendiliğindenci bir gelişme göstermişti ama o zamanki devrimcilerin bu eyleme hiç mi katkıları olmamıştı? DİSK yöneticilerinin katkısı neydi?

Direnişten günlerce önce DEV-GENÇ militanları gerek kendi aralarında gerekse her fabrikadan gelen birer işçi temsilcisi ile yaptıkları toplantılarda direnişin hedeflerini ve propaganda faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Türk-İş'e bağlı DİSK'e bağlı demeden tüm işçilerle omuz omuza çalıştılar. Bütün bu çalışmalar sürdürülürken DİSK yöneticileri ile de ilişkilerini devam ettiriyorlardı.

14 Haziran gecesi DEV-GENÇ yöneticileri ile DİSK yöneticileri Maden-İş sendikasında bir toplantı düzenlediler. Devrimcilerin tüm uyarılarına rağmen DİSK yöneticileri toplantının tutanaklarını banda kaydetmekte ısrar ettiler. Devrimciler bu ısrarın nedenini birkaç gün sonra anlayacaklardı.

15/16 Haziran günlerinde çığ gibi büyüyen işçi sınıfı, ön saflardaki DEV-GENÇ militanları ile birlikte önlerinde engel tanımıyordu. DİSK yöneticileri artık eylemin tüm inisiyatifini kaybetmişlerdi. Zaten DİSK'in örgütlenme anlayışıyla—ki bu anlayış onların işçi sınıfı bilimini reddeden revizyonist ideolojilerinden kaynaklanmaktadır—bir kitle eyleminin yönlendirilmesi olanak dışıydı. 15 Haziran gecesi DİSK yöneticileri görevlerini (!) ifa ettiler. Türkiye Radyoları DİSK yöneticilerinin şu çağrısını yayınlıyordu bültenlerinde; "işçilerin arasına ajanlar sızmıştır.." ve 14 Haziran gecesi yapılan toplantının tutanakları—bu tutanaklar daha sonra 12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemelerinde devrimcilere karşı delil olarak kullanılmıştır.—polise teslim ediyorlar. DİSK yöneticileri artık hakim sınıflarla kolkola, direnişteki işçilere şöyle seslenmeye başlıyorlar; "onlar (DEV-GENÇ üyeleri) komünistler aranıza sızdılar".

SIKIYÖNETİMİN İLANI ! HAPİSHANEDE DEVRİMCİLERLE İŞÇİLERİN KAYNAŞMASI

Olayları derhal yürürlüğe konan sıkıyönetim izledi. Zulüm, baskı, sesleri kısma ve gerçekleri yasaklama bunu kovaladı. İstanbul ve çevresindeki işçilerle Anadolu'da kalan işçilerin irtibatı kesilmiş ve tüm Türkiye'de bir terör yaratılmaya girişilmişti. DEV-GENÇ yine işçilerle omuz omuza kavgasını sürdürüyordu. Ankara'da basılan afişler, bildiriler İstanbul duvarlarını süslüyor, hapishanelerdeki militanlar DİSK yöneticilerinin tersine işçilerle beraber, onlarla omuz omuza tüm güçlükleri göğüslüyorlardı. Ankara ve diğer merkezlerde yapılan kitle eylemleri İstanbul'daki yoğun baskıyı sarsıyordu.

BUGÜN DE BURJUVAZİ AYNI OYUNU YENİ BİR KILIFLA ORTAYA ÇIKARDI

Şimdi de aynı amaçlarla, işçilerin elinden kazanılmış hakları alınmak istenmektedir. İşyeri seviyesindeki toplu iş sözleşmesi yapma hakkı alınmak istenmekte, sözleşmeler iş kolu seviyesine çekilmek istenmektedir. Böylece işçilerin söz ve karar sahibi olmaya başladıkları kendi öz sınıf sendikalarının kurulmaya, gelişmeye başlayan akımını durdurmak istemektedirler. Giderek tek ve mecburi sendikacılık istekleri belirmekte ve yukarıdan aşağıya faşist sendikacılık tezgâhlanmak istenmektedir.

İşte bu saldırılar karşısında tüm işçilerin uyanık olması, örgütlenmesini ve dayanışmasını artırarak gelecek günlerde açığa çıkacak olan faşist mecburi sendikacılık tezgâhına karşı aktif direnişe hazır olması gerekmektedir.